

Xuất Hiệp Sắc Nam

Contents

Xuất Hiệp Sắc Nam	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	41
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52

Xuất Hiệp Sắc Nam

Giới thiệu

Thể loại : Đam mỹ, hiện đại, nhất công nhất thụ, HEEdit + Beta: năm rơm ^^Hạ Tình Hân yên lặng cứ thế chờ đợi bên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuat-hiep-sac-nam>

1. Chương 1

Quần áo tộp nằm tộp ba bày đầy trên giường lớn, khí lạnh bên trong thổi lên da thịt người thật dễ chịu, tuyệt không làm cho người ta muốn bước chân ra ngoài thái dương độc ác chiếu cao vào ngày tháng bảy.

Giường lớn tuy rằng chắc chắn, nhưng bởi vì trên giường chứa hai người đang ra sức vận động quá mức, làm cho giường lớn phát ra thanh chấn động bì bõm bì bõm, lại phối hợp với tiếng thở khinh thiên dồn dập, càng làm cho một phòng xuân ý khôn cùng.

“ thầy, hảo sướng ... hảo sướng “

Hồng Hải Cường thô gào thét lên hưởng thụ thân mình ôn nhuận của Hạ Tình Hân.

Hạ Tình Hân bị đặt ở phía dưới, phần eo của anh bị nắm chặt, hai tay dùng sức nắm chặt gối dưới đầu, phát ra tiếng thở dồn dập, trừ bỏ thở ra, thanh âm của anh dưới tình cảm mãnh liệt quá độ, cơ hồ không phát ra được tiếng.

Hồng Hải Cường không ngừng va chạm vào anh, mồ hôi tích đầy trên thân thể kiện mỹ cương nghị của cậu, khi cao trào đến, cậu phát ra một tiếng hô cuồng liệt, sau đó ngã nằm lên trên lưng Hạ Tình Hân.

Hạ Tình Hân nhẹ nhàng thở phì phò, tình triều vừa rồi làm cho trên mặt anh nhiễm một tầng đỏ ửng, hoà hợp với da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng của anh, như một quả táo nhỏ thật đáng yêu, làm cho người

ta muốn cắn một miếng lại một miếng.

Hồng Hải Cương buộc chặt hai tay, hít lấy hít để mùi thơm trên người Hạ Tình Hân mà cảm thấy mỹ mãn, nói những lời nói ngu ngốc mà Hạ Tình Hân đã nghe qua trăm ngàn lần.

“thầy thơm quá, toàn thân thầy đều mềm nhũn, thơm ngào ngạt, em muốn... cắn một miếng.”

“cắn cái đầu của cậu, ngồi dậy, nặng chết được.”

Hạ Tình Hân hung hăng nâng tay trái lên, hướng lên trên lưng của Hồng Hải Cương mà dùng sức nhéo một cái —

Hồng Hải Cương không cam lòng miễn cưỡng trở mình ngồi ở bên cạnh giường lớn, ngoài miệng nói nhỏ.

“thầy thật xấu xa, mới làm hai lần sao không cho em sờ soạng...”

Chưa nghe hết câu, Hạ Tình Hân đã sinh khí đến muốn giết người, anh lập tức mắng một loạt như pháo nổ.

“cậu là đồ chết bầm, cậu cũng đâu chỉ mới làm hai lần, anh mà bị cậu tiếp tục làm tình như vậy, đảm bảo ngày mai không bước nổi xuống giường.”

“Chính là. . . Chính là. . .”

Hồng Hải Cương có ý kiến rất muốn phát biểu, nhưng dưới ánh mắt hung ác của Hạ Tình Hân, thanh âm càng nói càng nhỏ, có thể thấy được uy nghiêm của thầy Hạ Tình Hân đối với cậu, vẫn là có lực sát thương tương đối cao.

“Chính là, đó là bởi vì thầy không kiên nhẫn lâu, chính mình chấm dứt trước; em mới phóng thích hai lần mà thôi a, căn bản là còn chưa đủ Oa a ...”

Hạ Tình Hân nhéo lỗ tai của cậu, Hồng Hải Cương nhin không được kêu to oa oa, tiếng kêu thê thảm khó nghe như tiếng heo bị giết.

“cậu có gan thì nhấc lại một lần nữa xem.”

Hồng Hải Cương uỷ khuất ngậm miệng, rõ ràng vóc dáng rất cao, thể trạng cũng rất mạnh tráng, nhưng ở trước mặt Hạ Tình Hân, cậu tựa như con chuột gặp phải con mèo đành tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, dù sao thầy tức giận lên thực là đáng sợ.

“không có, em đâu có nói gì đâu.”

“Hừ, coi như cậu thức thời.”

Hạ Tình Hân hết sức hài lòng thái độ của cậu, xuống giường, lục tìm nơi quần áo vừa rồi cởi ra thả xuống, sau đó đem chăn đơn cuộn lại, rồi đem tất cả quần áo cùng đồ lót, chăn màn bỏ vào máy giặt.

“không hiểu được chính mình tạo nghiệt gì, phải thay cậu thu thập giải quyết tốt hậu quả, sớm biết như thế, ngay khi anh vào đại học, có chết cũng không làm gia sư, ai ngờ một lần dạy cậu, một lần đó kéo dài mười năm, lãng phí thời gian mười năm không công.” Hạ Tình Hân oán giận thì thảo tự nói.

Hồng Hải Cương vội vàng ở sau lưng của anh, ôn tồn làm nũng: “thầy, thầy đối với em là tốt nhất.”

“Cút ngay, hiện tại vuốt mông ngựa cũng vô dụng.”

“thầy”. Cậu không biết sống chết vẫn dán chặt vào anh.

Hạ Tình Hân bị thân hình trần trụi của cậu từ phía sau dùng sức ôm vào ngực, một cổ hỏa nhất thời bùng phát, tiếng mắng không dứt.

“Như thế nào? Thể trạng cậu tốt lắm, hận không thể để người khác đều nhìn đến có phải hay không? Bây giờ đang ở trên ban công, ít nhất cậu cũng mặc quần lót vào cho anh, thôi, nếu thấy được loại tình trạng này, ai có thể tin cậu là nghiệp giả viết ra trò chơi thịnh hành nhất hiện nay.”

“thầy, đừng có khó chịu với em như vậy mà”

Hồng Hải Cương tuy vóc dáng lớn, lại vẻ mặt giả bộ biểu tình muốn khóc nhưng không khóc, một chút cũng không có bộ dáng của người trưởng thành, chỉ giống tiểu oa nhi còn đi nhà trẻ.

Nguyên nhân gây ra nghiệt duyên của Hạ Tình Hân cùng Hồng Hải Cương là vào thời đại học, lúc ấy Hạ Tình Hân là sinh viên nghèo, vì ba bữa cơm, anh đã hưởng ứng làm gia sư cho một học sinh nghe nói rất khó chịu muốn vào trung học.

Kỳ thật Hồng Hải Cương rất thông minh, chính là không chịu chú tâm vào việc học, cả ngày chỉ biết nghiên cứu trên máy tính, dưới sự ngăn bức không ngừng của anh, với sự thông minh của cậu, đương nhiên việc học của cậu rất nhanh liền tiến bộ, lúc sau cha mẹ của cậu liền gửi cho anh một bao đỏ thăm xem như lòng biết ơn.

Cũng bởi vì Hồng Hải Cương là học sinh của anh, cho nên anh luôn đối với cậu chiều cố nhiều hơn, ban đầu chỉ là chiều cố đơn thuần, rồi dần dần dẫn đến chiều cố luôn ở trên giường, ngay cả Hạ Tình Hân cũng tự hiểu được này thật khác thường.

Hồng Hải Cương vẻ mặt cầu xin, “ thầy....”

Hạ Tình Hân cố ý quay đầu đi hướng khác, làm như không thấy được phía dưới của cậu càng ngày càng bành trướng.

“thầy. . .”

Hồng Hải Cương dùng ngữ điệu mềm nhũn, không ngừng làm nũng xin khoang dung.

Đại khái bởi vì trong nhà Hạ Tình Hân là lão đại, tuy rằng hồi nhỏ cha mẹ phi thường cố gắng làm việc, nhưng gia cảnh vẫn không tốt lên, đệ muội đành phải hết thầy giao cho anh chiều cố, cho nên anh đối với chiều cố đệ muội từ trước đến nay hết sức tận lực, chỉ cần nghe được loại thanh âm cầu xin thương xót yếu thế, tâm kiên cường của anh sẽ trở nên phi thường mềm mại.

“ Cậu rốt cuộc muốn làm gì ?” Hạ Tình Hân âm ngữ tức giận hỏi.

Dưới âm ngữ tức giận của anh, Hồng Hải Cương đã nghe được dấu hiệu mềm lòng.

Cậu như vậy đáng thương lắm kéo tay Hạ Tình Hân, “thầy, van cầu thầy, em thật sự muốn...muốn làm một lần nữa....”

Hạ Tình Hân bất mãn với cậu, “ cậu ... cậu chỉ cần ngồi trước máy tính liền coi như anh không tồn tại, đến khi nào muốn làm thì tìm đến anh, cậu rốt cuộc đem anh trở thành cái gì? Cút, chính mình đi vào WC mà làm.”

“ chính là thầy rất mềm mại, lại thơm , làm cho người ta chịu không nổi.”

“Cậu là đồ cuồng *** ngu ngốc...”

Hạ Tình Hân đã không còn khí lực tái mắng cậu, người này chỉ cần ở mỗi giai đoạn tính toán báo cáo tình hình công việc lên trên, sẽ bỗng nhiên biến thành đại ma vương ***, không có làm đủ năm lần, chắc là không biết dừng tay.

Thấy Hạ Tình Hân dường như đã cho phép, Hồng Hải Cương vội vàng ôm lấy anh, không cho anh cơ hội chuồn mất, ngay trên cổ anh vừa liếm vừa ngửi, làm toàn thân Hạ Tình Hân một trận mềm yếu.

“ thơm quá, thật mềm mại, thầy, em thật thích mùi của thầy.”

Lại là lời nói cậu đã nói hơn một trăm ngàn lần, rõ ràng Hạ Tình Hân nghe đến phát chán, thế nhưng mỗi lần chỉ cần vừa nghe đến ngôn ngữ trầm thấp lại có điểm ngu ngốc kia của cậu, thân thể anh sẽ trở nên mềm nhũn không khí lực.

“ Ân.... Ngô...” Hạ Tình Hân nhẹ nhàng phát ra một trận thanh âm say mê.

Hồng Hải Cương tận dụng thời cơ, vội vàng đem anh ôm lấy, một lần nữa quay lại trên giường, hai người bắt đầu đại chiến lần thứ hai, đợi cho cậu thỏa mãn, đã là chuyện sau đó vài canh giờ.

※ ※ ※

“sắc ma đại hồn dân...”

Hạ Tình Hân mắng quá đâm nghiện, vươn tay ra thưởng cho Hồng Hải Cương một tát, chỉ tiếc Hồng Hải Cương ngủ như lợn chết, căn bản là không có khả năng tỉnh lại.

Hạ Tình Hân chịu đựng lưng đau, chân đau, thắt lưng đau đứng dậy, chính yếu là cặp mông, nơi mà Hồng Hải Cương không ngừng công kích là đau muốn chết.

Không biết Hồng Hải Cương lần này là bởi vì công việc quá khó làm, tâm tình buồn bực cần phát tiết, hay là hai người lâu rồi không có làm, cho nên đã nhẫn quá lâu, Hồng Hải Cương kiên cường bắt buộc anh phải để cậu làm sáu lần mới chịu ngủ.

Cậu thoả mãn, có thể ngủ nhiều, còn lại là Hạ Tình Hân mở toan hai mắt cùng với thân thể đau nhức, giúp cậu tiếp tục đem quần áo đi giặt rồi mới quay về.

Vì cái gì anh phải vất vả chính mình như vậy?

Nguyên nhân chính là Hồng Hải Cương căn bản trừ bỏ máy tính rất lợi hại ra, cái gì cũng không hiểu, cuộc sống trẻ dần dần, tên gọi tắt – cuộc sống trí chướng.

Hạ Tình Hân hoài nghi nếu mình không ở bên cạnh chiếu cố cậu, sớm hay muộn có một ngày, thay vì cậu nấu nước sôi sẽ đem luôn cả phòng đốt cháy, ngay cả chính cậu cũng chết cháy trong đó luôn, hoặc là mở nước không tắt để tràn trong tràn ngoài hủy thiên diệt địa.

Vì không muốn nhìn đến loại thảm kịch này phát sinh, cho nên Hạ Tình Hân phải ba hay năm ngày đến đây nhìn cậu một lần, thuận tiện giúp cậu làm việc nhà, tránh để lão thiên gia giảm bớt tuổi thọ của anh.

Vì cái gì lại nói như vậy?

Bởi vì lão thiên gia nhất định sẽ cho rằng anh rõ ràng thấy có người ở cạnh giếng nước, rất nhanh sẽ ngã xuống chết đuối, cũng không chịu vươn tay cứu giúp, rất không có lương tâm, cho nên anh mới miễn cưỡng chính mình giúp tên ngu ngốc này giải quyết tốt hậu quả.

Làm xong này đó công việc, giải quyết tốt hậu quả, cũng không mong Hồng Hải Cương sẽ có một tia tâm tình cảm tạ, vì nếu là Hồng Hải Cương tập trung làm việc, cậu sẽ trầm mê ở máy tính, căn bản không biết anh có tới hay không.

Nếu là cậu đã làm xong công việc rồi, sẽ giống như ngày hôm nay, đè chết anh trên giường cho đến khi cậu thật thoả mãn, mới có thể phóng cho anh về nhà.

“Anh đi về trước . . .”

Hạ Tình Hân bị làm một chết đi, không khỏi hét lớn một tiếng.

Hồng Hải Cương nhắm mắt lại, căn bản là ngủ thẳng cẳng bất tỉnh nhân sự, không có nghe được lời nói bất mãn của anh.

Hạ Tình Hân cảm thấy không thể nề hà, trong lòng vừa bực mình lại vừa buồn cười, chỉ có thể vươn tay dùng sức nắm khuôn mặt anh tuần của cậu một chút cho bớt hận.

Tuy rằng tức giận như vậy, nhưng Hạ Tình Hân vẫn sẵn sàng giúp cậu điều chỉnh lại nhiệt độ máy lạnh, đắp lại chăn ngay ngắn cho cậu.

Nhìn vẻ mặt khoái hoạt như đang cười khi ngủ của cậu, Hạ Tình Hân có muốn mắng cậu cũng mắng không nên lời.

Chẳng qua làm tình xong, có cần tắt yếu cười đến cao hứng như thế không?

Anh nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt tuần tú của Hồng Hải Cương, lầm bầm lầu bầu khó hiểu: “Rõ ràng bộ dạng suất như vậy, như thế nào đầu lại ngu ngốc như vậy a?”

Trừ bỏ thiết kế trò chơi máy tính ra, trong đầu cậu tất cả đều ngu ngốc ngay cả tình ái.

Hạ Tình Hân giúp hẩn khoá cửa, cố nén đau đớn sau làm tình, cười xe máy trở về nhà, lâm thời nẩy lòng tham, quyết định đi đến công ty bách hoá nhỏ ở phụ cận.

※ ※ ※

“Hạ tiên sinh. . .”

Nữ nhân viên vừa thấy khách quen, lập tức chào đón nhiệt tình.

Chân của anh không tự chủ được hướng nữ nhân viên bán hàng mỹ phẩm mà đi tới, nguy hiểm thật, hiện tại đã gần giờ đóng cửa, cho nên khách nhân ở đây rất ít, nếu không hẳn sẽ không xấu hổ như vậy; dù sao một đại nam nhân đứng ở quầy mỹ phẩm mua đồ thì cũng quá quái dị đi.

Chỉ thấy nữ nhân viên miệng tươi cười, vội vàng giới thiệu loại kem đặc biệt gần đây mà nhất định anh sẽ cảm thấy hứng thú, dù sao Hạ Tình Hân đã là khách quen của cô ta.

“Hạ tiên sinh, chúng ta vừa ra mắt sản phẩm mới, mùa hè tới rồi, giữ trắng da rất trọng yếu, ngài mua cái này về, bạn gái của ngài nhất định sẽ thích.”

“hiệu quả không?”

“tốt lắm, trong này vừa có một thành phần hỗn hợp mới, ngài ngay cả phơi nắng cũng không ảnh hưởng gì, chỉ có hơn hai nghìn nguyên, thực tiện nghi nhỉ?”

Ngẫm lại xem, kem tránh nắng ở nhà dường như cũng hết rồi, Hạ Tình Hân liền theo như lời nữ nhân viên mua ngay hộp kem tránh nắng đặc biệt ấy, sau đó mua thêm một hộp kem dưỡng da toàn thân mùi rất thơm.

※ ※ ※

“Đều là do cái tên ngu ngốc chết tiệt kia, hại ta mỗi tháng đều phải chi ra một số tiền cho việc này, tên sắc ma hỗn đản...”

Hạ Tình Hân sau khi tắm xong, một bên đắp mặt nạ, một bên tức giận thì thảo tự nói.

Kỳ thật, Hạ Tình Hân biết bộ dạng mình nhìn không đẹp, ánh mắt của anh quá nhỏ, quá dài, làm cho người ta cảm giác một loại khôn khéo, mũi thì không đủ cao, miệng tuy rằng cũng nho nhỏ, nhưng hình dạng không có nhìn đẹp như vậy, phối hợp với nhau, ngũ quan chính là không xuất sắc, không giống như Hồng Hải Cương tuấn lãng anh tuấn như vậy.

Ngay từ lúc đầu, anh cũng không biết vì cái gì làm cho Hồng Hải Cương điên cuồng lại muốn cùng anh cầu hoan, tuy khéo dài đến nhiều năm như vậy, nhưng quan hệ của anh cùng Hồng Hải Cương cũng chưa thay đổi gì.

Lần đầu tiên, khi bọn họ phát sinh ra loại quan hệ thân mật này, anh hỏi Hồng Hải Cương bộ dạng của mình có đẹp không? Hồng Hải Cương luôn bày ra biểu tình mờ mịt, dường như căn bản là không hiểu được nhìn bộ dạng của anh có được hay không.

Cậu chỉ biết nói anh thơm quá, hảo mềm mại, ngửi thật thích, đem anh nói thành giống như một khối tạc kê thơm ngon ngào ngạt, làm cho lòng anh bức bối muốn chết.

Lấy bản năng dã thú của Hồng Hải Cương mà xem, cậu nhất định sẽ không quan tâm diện mạo, chỉ trông vào khứu giác rồi quyết định chọn người cùng mình giao hoan.

Ở trong ấn tượng Hạ Tình Hân, chỉ có dã thú mới có thể một đêm làm tới bảy lần mà cũng không sao cả, đúng vậy, Hồng Hải Cương chính là một tên dã thú.

Cho nên cậu không cần nhìn mặt, chỉ trông vào hương vị để lựa chọn đối tượng, cá tính đó cũng phù hợp với tình huống của anh.

Không biết vì cái gì, nhiều năm trước, anh tựa như một tên ngu ngốc đến công ty bách hoá chuyên về mỹ phẩm hỏi xem có loại kem gì để dưỡng da, để giữ mùi thơm cơ thể, còn phải cố lấy cớ nhàm chán để biện minh, nói là mua thay cho bạn gái, kỳ thật căn bản là anh vì khứu giác dã thú của Hồng Hải Cương mà mua về dùng.

Mấy năm nay, anh thử rất nhiều loại mỹ phẩm, tiêu không ít tiền, rốt cuộc cũng chọn ra được loại mỹ phẩm thích hợp với thể chất da của anh; trước khi đến nhà trọ của Hồng Hải Cương, anh đều phun lên một ít nước hoa, thoa một ít kem dưỡng da toàn thân.

Anh phát giác phun cái này lên còn có công hiệu hơn một liều thuốc thúc giục tình, bởi vì chỉ cần làm động tác này, cái da thú kia sẽ trở nên như một mãnh thú động dục, có chết cũng ôm lấy anh không buông.

Bất quá những năm gần đây, Hồng Hải Cương đã bắt đầu gia nhập xã hội, công việc làm tương đối nặng nề, đã không còn giống như trước kia luôn dán vào anh chỉ biết suốt ngày đòi làm tình.

Nhưng là trình độ ngu ngốc của cậu so với trước kia vẫn giống nhau như đúc, chỉ cần cậu làm xong việc, sẽ đối với anh động dục, hướng anh cầu hoan với vẻ mặt đáng thương như vậy.

Tuy rằng biết rõ người này là một sắc ma, nhưng Hạ Tình Hân nhìn thấy ánh mắt đáng thương của cậu, có muốn mắng cậu cũng nói không nên lời, ai có thể tưởng tượng được đến Hồng Hải Cương chính là thiết kế sư viết ra trò chơi máy tính nổi danh nhất hiện nay.

Anh cầm chi phiếu mà Hồng Hải Cương hôm nay trước khi làm tình giao cho anh lên xem; lại là một con số kim ngạch đáng khâm phục, nhìn đến năng lực kiếm tiền của Hồng Hải Cương, đôi khi làm cho anh, kẻ đi làm kiếm tiền thuộc dạng bình thường, muốn học mấu.

“Người này thật là cả tin, vạn nhất anh đào tẩu, không phải tiền cậu kiếm được mấy năm nay toàn bộ bị mất hết sao, thật sự là một kẻ ngu ngốc.”

Hồng Hải Cương không có năng lực xử lý tiền tài, cậu đem tiền mà cậu kiếm được toàn bộ giao cho Hạ Tình Hân, mà ngay cả giấy chứng nhận và v.v.v., tất cả cũng đều giao cho Hạ Tình Hân giúp cậu xử lý.

Hạ Tình Hân giúp cậu mở một tài khoản, đưa toàn bộ tiền mà cậu kiếm được mấy năm nay dồn vào đó, con số đã lên tới vài ngàn vạn.

Cùng loại đi làm kiếm tiền như anh, Hồng Hải Cương quả thực như là thợ đào vàng, tùy tùy tiện tiện liền kiếm được rất nhiều tiền so với anh, một người đi làm công ăn lương bình thường.

Cứ mỗi tháng anh để lại cho Hồng Hải Cương hai, ba vạn nguyên ở tủ treo quần áo để cho cậu chi tiêu, để tránh cậu ngay cả mật mã tài khoản đều không nhớ được, suốt ngày gọi điện đến công ty anh mà làm phiền anh.

Hạ Tình Hân kéo mặt nạ xuống, soi gương – ơ, da của anh quả nhiên trắng lên rất nhiều.

Anh nhẹ nhàng thử xem co giãn trên mặt, cảm giác cũng không tệ lắm, xem ra khoản mặt hàng này về sau có thể mua thêm vài miếng.

Anh mở ra hũ kem dưỡng mới mua, mùi có điểm mãnh liệt, nhưng khi xoa đi, hương vị lại ngược lại không có mãnh liệt như vậy, ngửi lên thực thoải mái.

Toàn thân cao thấp anh đều thoa một lớp kem mỏng, lại thử co giãn làn da, ơ, khoản kem dưỡng này lực hấp thu cũng không sai, có lẽ anh có thể liên tục mua loại kem dưỡng toàn thân này.

Hạ Tình Hân tắt đèn, nhắm hai mắt lại, nghĩ đến đêm thất tịch tình nhân sẽ mau đến, không hiểu Hồng Hải Cương có hay không mua lễ vật đưa cho anh không ?

Những năm gần đây, hai người chưa từng có cái gì gọi là lễ tình nhân, nhưng là đêm thất tịch lễ tình nhân của năm trước, Hồng Hải Cương bỗng nhiên giống như người điên gọi điện thoại cho anh, nói là tiền mặt không đủ dùng, nên làm sao bây giờ ?

Sau khi anh hỏi rõ ràng, mới biết được Hồng Hải Cương mua cho anh một chiếc xe máy mới, nói là cái gì lễ vật muốn đưa cho anh vào ngày trung thu, đương trường khiến cho sắc mặt anh biến thành đen.

Ngày trung thu là chuyện mùa đông, liên quan gì đến đêm thất tịch lễ tình nhân? Sau ngẫm lại, mới biết được cậu nhất định là đang nói đến đêm thất tịch lễ tình nhân, chẳng qua là việc cậu muốn làm nhưng không rõ ngày tháng, thuận miệng liền nói lung tung cho thông qua.

Tuy rằng hiện tại đến đêm thất tịch còn một, hai tháng, nhưng là trong lòng Hạ Tình Hân vẫn có chút chờ mong nho nhỏ

2. Chương 2

Tuy rằng quan hệ giữa hai người vẫn nửa vời, Hạ Tình Hân cũng biết cả hai là nam nhân, có thể nào đi nữa, quan hệ cũng không có khả năng phát triển đến hôn nhân, cho nên chỉ cần Hồng Hải Cương vẫn muốn tiếp tục, anh sẽ vẫn cam chịu.

Nhưng là. . .

Tuổi của anh cũng sắp ba mươi, người trong nhà quan niệm bảo thủ, vẫn thúc giục anh mau kết hôn, mà chuyện của anh cùng Hồng Hải Cương lại không có cách nào đối diện với người khác mà mình giảng, huống chi Hồng Hải Cương còn nhỏ hơn anh vài tuổi.

Đứa con có nam tình nhân cũng đã đủ kinh thế hãi tục, anh cũng không muốn nói cho cha mẹ anh biết: nam tình nhân này là học sinh mà anh dạy trước kia, chỉ sợ sẽ dọa chết cha mẹ anh mất thôi.

Nói thực ra, chỉ cần Hồng Hải Cương có một chút tâm ý, có lẽ anh cũng sẽ không bất an như vậy, hai người kết giao lâu như vậy, ngay cả một lời yêu thích cũng chưa từng nói qua, cứ như vậy mà thuận ý ở cùng một chỗ.

Hy vọng đêm thất tịch năm nay, bọn họ sẽ có một chút tiến triển, có lẽ anh nên lộ ra một chút ý nghĩ của chính mình cho cái tên sắc ma hỗn đản này biết, nếu không lấy cái đầu ngu ngốc của cậu mà nói, cậu nhất định sẽ không nghĩ tới việc này.

Cậu thuộc dạng cuộc sống trí chướng mà, thực không hiểu được cậu nói như thế nào để thuyết phục cha mẹ cậu cho cậu ra ngoài ở một mình.

Nói vậy nhất định là ngay cả tên của anh đều bị kéo vào, nói cái gì thầy cũng ở gần chỗ đó, sẽ tới chiều có con, linh tinh trong lời nói, mới có thể để cho cha mẹ cậu cho phép đi.

Nhưng anh không phải là mẹ của cậu, sao có thể cứ chiều cổ cậu vô điều kiện như vậy.

Chính là, người này dốt nát.. dốt nát, không có anh chiều cổ, anh thật đúng là không an tâm, huống hồ những năm gần đây tiền cậu kiếm được còn để hết ở nơi anh, chính mình không phải giống như lão bà của cậu sao.

Nghĩ đến đây, Hạ Tình Hân lập tức đỏ mặt.

Tuy rằng đối với Hồng Hải Cương oán giận chồng chất cao như núi, nhưng anh vẫn ngủ thật hạnh phúc, hơn nữa là một bên oán giận, một bên ngọt ngào đi vào giấc ngủ.

※ ※ ※

Bởi vì trong phòng có máy lạnh, cho nên cảm giác lạnh thật thích; nhưng là Hạ Tình Hân mới từ bên ngoài mang thức ăn đến cho Hồng Hải Cương, phơi ngoài trời nắng làm anh nóng muốn chết.

“Thời tiết nóng quá a.”

Hồng Hải Cương nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, hoàn toàn không có nghe đến thanh âm của anh, ngón tay ở trên bàn phím không một chút cử động.

“thật sự rất nóng, muốn... đi chơi quá, có lẽ đi biển là tốt nhất.” Hạ Tình Hân tùy ý oán giận vài câu.

Hồng Hải Cương bỗng nhiên đóng máy tính, quay đầu lại, ánh mắt toả sáng nhìn anh, làm cho Hạ Tình Hân trong lòng ‘phanh’ một tiếng nhảy loạn.

Cậu làm gì dùng loại con người loé sáng lượng quang này nhìn anh a ?

Hay có thể nào cậu đổi tính, nghe hiểu được lời nói ám chỉ của anh sao? Trước kia cậu ngu ngốc đến nỗi ngay cả khi anh nói thẳng cậu vẫn là nghe không hiểu chút gì.

“ thầy...” Cậu kéo dài âm cuối, biến thành trường âm ngọt ngào.

Tuy rằng bọn họ hiện tại đã không còn quan hệ thầy trò, nhưng người này hề động một chút lại hô to anh là thầy, dường như ở trong tâm cậu, anh vĩnh viễn vẫn là ông thầy chiều cố cậu mà thôi.

“Làm cái gì vậy ?”

Đôi mắt của cậu loè loè toả sáng nhìn chăm chăm vào Hạ Tình Hân, làm cho trên mặt Hạ Tình Hân bỗng nhiên nóng lên, hơn nữa anh lại ngồi ở bên cạnh cậu, hại anh cứ như con nai con chạy loạn.

Thời điểm người bị khuôn mặt tuần tú kia nhìn chăm chăm , thật sự là yếu nhân mệnh a, Hạ Tình Hân có một chút nho nhỏ đầu choáng mắt hoa.

Àn, chắc là do bị cảm nắng, anh sao có khả năng bị tên ngu ngốc cuồng *** này làm cho mê mụi choáng váng đầu óc chứ ?

Nhưng nhìn vẻ mặt mê người kia của cậu, còn có ánh mắt loé sáng lượng quang ...

Ách, Hạ Tình Hân thật đúng là cảm thấy được có chút đầu choáng mắt hoa.

Người này sau khi gia nhập xã hội liên càng ngày càng suất, anh chưa từng thấy qua có lập trình viên máy tính nào suất như vậy.

Muốn làm lập trình viên thiết kế máy tính không phải là mỗi ngày đều làm việc trước máy tính, đem mình biến thành phì lù như thùng phi, bên cạnh còn mang vài bao tô kê muối, khoai tây chiên, và hơn mười loại đồ ăn vặt khác sao? Tại sao có thể suất như vậy, thật không có thiên lý mà ?

“ Làm cái gì vậy, cũng không phải chưa từng thấy qua anh ?”

Hạ Tình Hân nghĩ muốn mắng hấn, nhưng không khí thật sự quá ám muội, lời anh nói ra không giống lời mắng mỏ, ngược lại giống lời mắng yêu mềm nhũn, hơn nữa một chút uy nghiêm đều không có.

“ thầy, A Cương vừa viết xong một bộ trình tự rất khó a.”

Hồng Hải Cương nói câu nói này tựa như học sinh tiểu học đã làm tốt hết bài tập mà thầy giáo giao cho, vội vàng muốn đòi phần thưởng, chỉ kém không giống con chó nhỏ liều mình phe phẩy cái đuôi.

Bàn tay của Hồng Hải Cương bắt đầu hạnh kiểm xấu hướng tới cặp mông của anh xoa bóp qua lại, thân thể của Hạ Tình Hân bắt đầu một trận run rẩy như gặp ma.

Xong rồi, người này mỗi khi viết xong trình tự máy tính, sẽ lập tức biến thành dã thú, mà trong óc của dã thú này chỉ có suy nghĩ duy nhất là làm tình.

Người này là đại ma thần tình ái, trong đầu trừ bỏ máy tính ra, chỉ còn tình ái, bởi vì thế, nên kỹ xảo của người này thật rất điêu luyện, tuy rằng anh chưa từng làm với người khác để có thể so sánh, nhưng là mỗi lần lúc bọn họ ân ái, anh đều bị cậu làm cho thần hồn điên đảo, đây là sự thật không một chút giả dối.

Hồng Hải Cương nghiêm đầu lại đây, vỗ về nhẹ nhẹ như đang đùa với môi của anh

Hạ Tình Hân bị cậu treo ghẹo đến tâm cũng trở lên khó nhịn, hơi hơi há mồm —

Hồng Hải Cương làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, lập tức liền không khách khí chút nào đưa lưỡi vào để chiếm lấy một cái hôn nồng nhiệt, cùng mãnh liệt.

“ Ngô, ừ ...” không quá hai ba lần, Hạ Tình Hân đã bị đặt ở trên thảm. Hồng Hải Cương cởi áo sơ-mi của Hạ Tình Hân ra, ở lòng ngực của anh loạn hôn, cái tay còn lại cởi dây lưng quần của anh, bắt đầu thuận thể đi xuống công lược thành trì.

“ A Cương...” Toàn thân anh run rẩy.

Anh rất quen thuộc hình thức làm tình của Hồng Hải Cương, biết mình chút nữa sẽ bị cậu biến thành dục tiên dục tử, nhất là cậu đã lâu không thân thiết, đã lâu không cùng anh nếu theo trình tự này thì chắc chắn cậu sẽ muốn làm tình kéo dài.

Xong rồi, cậu nhất định sẽ đến sáu , bảy lần mới đã nghiền.

“Chờ. . . Chờ một chút. . .”

Hạ Tình Hân vội vàng đẩy ngực Hồng Hải Cương ra, chính là cậu đã tiến vào trạng thái sắc ma, mặc cho anh đẩy như thế nào cũng đều bất động.

“ thầy, thầy hôm nay thơm quá, thật mềm mại, ngửi lên thật mê.”

Mũi Hồng Hải Cương hướng thân thể anh cọ cọ, nói chút lời vô nghĩa.

Hạ Tình Hân bị cậu cọ cọ làm cho toàn thân mềm yếu, lại lo lắng chuyện của ngày mai.

“A Cương, ngày mai công ty anh cho nhân viên đi du lịch, anh là một trong những cán bộ phụ trách, sẽ phải chạy tới chạy lui giúp đỡ, không thể làm đến cuối cùng, oa a —“

Bàn tay to của Hồng Hải Cương tiến vào trong quần lót của anh. Cậu nắm chặt bộ vị lửa nóng của anh, không ngừng ma xát. Thật thoải mái, thoải mái đến nỗi con người của anh trở nên mơ hồ, mong lung.

Ý chí của Hạ Tình Hân có điểm tan rã, trong miệng la hét: “ không được ... không được...”

“ Nhưng thầy thoát nhìn cảm giác thật thoải mái mà, thật sự không được sao?”

Cậu tươi cười một cách xấu xa làm cho Hạ Tình Hân muốn cho cậu một quyền chết tươi, hơn nữa cậu dùng tay còn lại kích thích lên hồng nhũ của anh, bên còn lại cúi đầu khê cắn, theo tiết tấu, lực đạo của tay ở phía dưới vuốt ve anh khi nặng khi nhẹ.

Hạ Tình Hân ôm chặt bả vai của Hồng Hải Cương, ngày mai có chuyện gì cần làm anh toàn bộ đã quên, một trận nhiệt lưu theo bộ vị bị vuốt ve kích thích từ trên xuống dưới; anh cuồng loạn vặn vẹo phần eo, khi Hồng Hải Cương đưa ngón tay theo phương hướng lần đi vào, quá đột nhiên làm anh hít một hơi thật mạnh —

“ thầy, vẫn là không được sao ?”

{thầy nhất định là đang cố ý tra tấn mình, đến trình độ này rồi, làm sao có thể không được ? Mình cũng đã sắp chịu không nổi!}

Hạ Tình Hân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ mau vào, nhanh nhanh một chút.”

Hồng Hải Cương tươi cười giống như đại nam hài, làm cho tâm của Hạ Tình Hân xao động không ngừng.

Chính mình đối tốt với tên ngu ngốc này thật sự là đã hết thuốc chữa rồi; theo như bắt đầu từ ngày anh gặp Hồng Hải Cương, đại khái chính là số kiếp của anh đã bắt đầu.

Gầm nhẹ một tiếng, lửa nóng kiên cường của Hồng Hải Cương lập tức mặc tiến vào trong thân thể Hạ Tình Hân, không ngừng trườn sấp, làm cho Hạ Tình Hân lập tức tới cao điểm, mà Hồng Hải Cương đã ở trên thân thể anh quỳ kêu quỳ rống.

“ hảo sướng... thầy, thật thoải mái...thầy quá tuyệt vời...”

“ngô a ... A Cương ... chậm... chậm một chút ...”

Hạ Tình Hân chịu không nổi đành cầu xin tha thứ.

Lấy tình trạng dửng mẫn hiện tại của Hồng Hải Cương, anh biết mình hôm nay nhất định sẽ bị cậu làm cho đến xương cốt toàn thân đều tổn mất.

Kết quả ngày đó, anh bị Hồng Hải Cương khiến cho căn bản không xuống giường được.

Ngày hôm sau anh kéo lê thân thể đau nhức tham gia ‘nhân viên du lịch’, còn phải chịu sự chấn động của xe làm cảm giác đau đến không muốn sống.

Mẹ nó, anh nhất định không thể lại dung túng Hồng Hải Cương như vậy! Đại ma thần *** này chỉ toàn nghĩ cho bản thân, hoàn toàn không bận khoăn đến tình hình thân thể của anh.

Sau khi về nhà, anh sẽ cho cậu biết ai mới là người nắm quyền trong nhà.

Nhân viên du lịch năm ngày, Hạ Tình Hân toàn thân đau nhức đã khoẻ lên nhiều.

Anh đem quà đặc sản tới cho Hồng Hải Cương, trong lòng tính toán khoảng cách đêm thất tịch còn có bao nhiêu ngày.

Khoảng hơn nửa tháng nữa là tới, có lẽ bọn họ có nên an bài một ước hội bình thường, cũng không thể luôn ở trên giường trong nhà vượt qua.

Đi xem điện ảnh, rồi cùng nhau ăn tối, tiếp theotiếp theo

Hạ Tình Hân trên mặt có điểm nóng, nghe nói Đài Bắc có một khách sạn năm sao rất tốt, có lẽ bọn họ nên thay đổi một chút, ở trong hoàn cảnh xinh đẹp cùng nhau ôn lại chuyện xưa rồi làm tình.

Hắn mới đi đến trước nhà trọ của Hồng Hải Cương, liền nhìn thấy Hồng Hải Cương vừa vặn đang đứng ở cửa.

Trông lòng anh trào lên một cảm giác ngọt ngào cùng êm ái, không nghĩ tới người này thế nhưng đứng ở cửa chờ anh, ô ô ... thật quá cảm động.

“A Cương. . .” Hạ Tình Hân có điểm xấu hổ, có điểm vui.

“ thầy ...”

Còn Hồng Hải Cương có một chút sợ run, lập tức cười cười lấy lòng.

“Này đưa cho cậu.”

Hạ Tình Hân đem đặc sản hương tới trong lòng ngực của Hồng Hải Cương.

Hồng Hải Cương đột nhiên ôm lấy anh, oa oa kêu to : “ thiệt nhiều a.”

“ vừa vặn có thể chia cho ba mẹ của cậu, còn có bạn bè của cậu, và cả đồng sự nữa a.”

Tuy Hồng Hải Cương là thiết kế sư trình tự độc lập, nhưng cậu cũng có hợp tác cố định với vài công ty, mấy viên chức của các công ty này cũng đều biết anh, cho nên anh mới mua nhiều một chút, để cho Hồng Hải Cương chia cho mọi người ở đó.

“ thầy đối với em là tốt nhất ...”

Cậu lại làm ra biểu tình tiểu cầu tiểu miêu lay động cái đuôi nhanh dán vào anh, làm cho Hạ Tình Hân nhìn không được ôm chặt cậu.

Trong năm ngày qua, không biết tên ngu ngốc này có thể hay không đói chết ?

“Mấy ngày nay có ăn cơm không?”

“Có, Tiểu Huệ đều mang đồ vật này nọ tới cho em ăn.”

“Tiểu Huệ?”

Cậu trả lời của cậu làm cho Hạ Tình Hân nhìn cậu kỳ quái, cậu lại nhếch môi nói: “chính là cái công ty lớn kia, họ tìm tiểu Huệ tới dăm sát em, nói không muốn em lơ là mà viết trình tự chậm lại.”

Hạ Tình Hân không khỏi bật cười, Hồng Hải Cương có khi ký hợp đồng đến vài công ty; khi cậu bắt đầu làm việc, thường tùy hứng thú của mình mà làm cái nào trước, cho nên thường có cái hoàn thành trước, có cái hoàn thành sau.

Nếu có công ty nào cần gấp, hầu như mỗi ngày đều như lửa cháy gọi điện thoại đến thúc giục cậu, càng cần thận, có thể phái người đến dăm sát cậu, cho nên việc có người đến dăm sát cậu, đã không phải là chuyện lần đầu tiên.

“ cậu bây giờ còn đói bụng không? trong đám đặc sản này có bánh bích quy ăn thật ngon.”

“ em muốn ăn.”

“Đi thôi.”

Hạ Tình Hân đi lên thang lầu.

Hồng Hải Cương đi ở phía sau anh nhìn về một hướng khác, hướng đó cũng không phải là hướng Hạ Tình Hân đi tới, mà là hướng tiểu Huệ ly khai.

Nhìn vài lần, sau khi thấy tung ảnh của tiểu Huệ đã biến mất, hân mới lập tức bước lên thang lầu.

Hôm nay, hai người lại đùa giỡn đến nửa đêm, Hạ Tình Hân mới có thể quay về nhà mình.

※ ※ ※

Từ đó về sau, chỉ cần mỗi lần Hạ Tình Hân đem đồ ăn tới cho Hồng Hải Cương liền thấy cậu đứng ở cửa nhà trọ chờ, làm cho Hạ Tình Hân đối với sự săn sóc của cậu có vài phần kính trọng.

Mất thấy đêm thất tịch sẽ nhanh đến, Hạ Tình Hân vẫn chưa tìm thấy cơ hội để cùng giảng chuyện này với Hồng Hải Cương.

Kỳ thật chỉ cần anh ra lệnh cho Hồng Hải Cương thì cậu tuyệt đối không dám không nghe, nhưng cũng bởi vì như vậy, Hạ Tình Hân càng không có cách nào làm như vậy.

Anh ngẫu nhiên cũng hy vọng Hồng Hải Cương có thể chủ động một chút, mà không phải để anh bày ra cái uy nghiêm của gia sư dạy kèm tại nhà, rồi cậu mới có thể ngoan ngoãn nghe theo.

Anh nghĩ hay là cho cậu một chút ám chỉ đi, nhưng anh biết chỉ cần Hồng Hải Cương viết trình tự máy tính, cậu liền hoàn toàn không có nghe thấy anh nói cái gì, hơn nữa mấy ngày nay Hồng Hải Cương ở trước máy tính làm việc lâu hơn, lâu đến độ anh thật sự không chịu nổi nữa.

“A Cương...”

“Hử?”

Cậu dường như căn bản không có nghe, chỉ là máy móc lên tiếng trả lời thôi.

“A Cương...”

“Hử?” lại là không biết sống chết mà lên tiếng trả lời.

Hạ Tình Hân càng nghe càng nổi giận, oán khí đầy mình bỗng chốc bộc phát ra.

Anh không phát uy, xú gia hỏa này thật đúng là đem anh trở thành con mèo a.

“A Cương thôi, anh đang nói chuyện với cậu, cậu có nghe thấy không?” Hạ Tình Hân sinh khí.

Hồng Hải Cương tuyệt đối không có ngốc đến độ tự mình chuốc lấy cực khổ, cậu vội vàng xoay người, không dám nhìn màn hình máy tính nữa.

“Đêm thất tịch lễ tình nhân sẽ nhanh đến, cậu có tính toán gì không?” Anh không chút khách khí mà ép hỏi.

Hồng Hải Cương nhất thời ngạc nhiên, ngơ ngác lập lại: “Đêm thất tịch lễ tình nhân?”

“Cậu nên thổ lộ tình cảm của mình, nếu cậu có thích thích một ai đó.” Anh cố ý đem ngữ khí từ này nhấn mạnh hai lần.

Nghe vậy, thân thể Hồng Hải Cương run lên một chút.

“Đây, cho cậu.” Hạ Tình Hân vừa lòng đưa ra hành trình ước hội do bản thân đã sắp xếp đến hàng trăm lần mới xong.

Tuy hành trình này do chính mình an bài, căn bản không phải do người đó an bài, nhưng mà Hồng Hải Cương không có đầu óc như vậy, để cậu chủ động chỉ sợ tới 70 hay 80 tuổi, bọn họ cũng sẽ không có quá ước hội một lần.

“Đây là hành trình của đêm thất tịch lễ tình nhân, cậu không có ý kiến chứ?”

Lời nói của Hạ Tình Hân có hơi lớn tiếng và có điểm khó chịu; dù thế nào, đây cũng coi như là anh ngành bức Hồng Hải Cương cùng anh ước hội, người tốt thì sẽ nói anh quá lớn mật, người xấu sẽ cho rằng anh hạ lưu, ti tiện.

Hồng Hải Cương đem tờ giấy kia nhìn vài chỗ, ngơ ngác đặt câu hỏi: “ em không biết cái chỗ này ở nơi nào.”
Đó là một khách sạn năm sao siêu nổi tiếng.

Hạ Tình Hân đoạt lại tờ giấy kia, viết xuống tờ giấy ấy địa chỉ của khách sạn, trả lời: “ đã ghi vào đây rồi này.”

Hồng Hải Cương lại tiếp tục si ngốc, làm cho Hạ Tình Hân thẹn quá hoá giận, nhin không được dùng chân đá cậu: “ cậu là nam tử hán. Cái gì cũng đều do anh chuẩn bị, cậu rốt cuộc có đầu óc hay không a ?”

“Ách?”

“Mặc kệ, khách sạn do tự cậu đặt chỗ đi. Vào ngày đó, cậu nhất định phải đặt trước, bằng không nhất định sẽ không có phòng. Cậu nếu quên, anh sẽ liền làm thịt cậu, biết không ?”

Hồng Hải Cương đột nhiên lao về phía trước, ôm chầm lấy anh, lại ở trên người anh mà ma cọ xát cọ.

“ thầy, thầy đối với em là tốt nhất”

“ Ít ghê tởm đi, cậu cút ngay cho anh”

Hạ Tình Hân đẩy Hồng Hải Cương một chút, lại nhin không được cười ra tiếng, đem thất tịch lễ tình nhân năm nay bỗng nhiên làm cho anh tràn ngập nhiệt liệt chờ mong.

※ ※ ※

Gần đây Hạ Tình Hân mỗi ngày đều bảo dưỡng kỹ càng da dẻ, dùng nhiều kem dưỡng hơn để bảo trì thân thể của chính mình càng thơm lại càng mềm mịn.

Thật vất vả đợi đến đêm thất tịch lễ tình nhân, sáng sớm anh đã liền rời giường, bắt đầu chờ Hồng Hải Cương đến ấn chuông cửa.

Ai ngờ 8 giờ qua đi, lại 9 giờ qua đi, đến mười giờ vẫn không thấy bóng dáng của Hồng Hải Cương.

Anh gọi điện thoại nhà cho Hồng Hải Cương, nhưng không có người bắt máy, chỉ có hộp thư thoại; Anh lại gọi số di động của Hồng Hải Cương, thế nhưng lại tắt máy, tuy anh biết cậu ra cửa thường để quên di động tại nhà, chính là

“ Làm cái gì vậy ? người chạy đi đâu rồi ?”

Anh vốn rất tức giận, sau lại thấy càng ngày càng trễ nhưng vẫn không thấy Hồng Hải Cương tới, nhin không được mà bắt đầu lo lắng.

Anh sợ hãi, có khi nào Hồng Hải Cương đi đến đây đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn hay không, lỡ tai nạn xe cộ hay linh tinh gì đó, bằng không cậu sẽ không dám lỡ hẹn, anh tin tưởng cậu không có lá gan lớn như vậy.

Hạ Tình Hân tra xét cả một buổi chiều, theo con đường từ chỗ Hồng Hải Cương đến chỗ của anh đều không có tai nạn xe cộ nào; anh càng nóng ruột, thiếu chút nữa đi tới cục cảnh sát lập hồ sơ tìm người mất tích.

Buổi tối anh đến nhà trọ của Hồng Hải Cương chờ cậu. Ai ngờ đợi cả một đêm vẫn không thấy Hồng Hải Cương trở về.

Lòng anh nóng như lửa đốt, gọi điện thoại đến nhà cha mẹ cậu, nói dối tên để tìm cậu, cha mẹ của cậu cũng nói cậu chưa có về nhà.

Anh quả thực sắp phát điên, ở trong nhà trọ của cậu đi tới đi lui.

Ai ngờ đến khoảng gần trưa, Hồng Hải Cương với vẻ mặt thật cao hứng và phấn chấn mà đi vào nhà.

3. Chương 3

Hồng Hải Cương vẻ mặt không hề có nét mỏi mệt, làm cho Hạ Tình Hân tìm cậu cả một ngày, một muốn chết thực tức giận.

Nhưng nhìn đến người kia khoẻ mạnh, không bị đụng xe, không bị người bắt cóc, càng không bị mất tích, một cỗ yên tâm nói không nên lời nảy lên trong lòng, may mắn cậu không phát sinh chuyện gì.

Nhưng khí của lo lắng, lo sợ ngày hôm vẫn còn nằm nguyên trong bụng, làm anh nhin không được chữ ằm lên: “cả ngày hôm qua cậu chạy đi nơi nào? Anh tìm cậu cả ngày, rốt cuộc cậu có biết hay không?”

Hồng Hải Cương về mặt uỷ khuất cùng khó hiểu nhỏ giọng nói: “em đi độ đêm thất tịch lễ tình nhân a, thầy không phải giúp em chuẩn bị chương trình sao, muốn em phải nghe theo sao?”

“Nghe theo cái rắm, một cuộc điện thoại cũng không thấy gọi, thế mà còn nói cậu có nghe theo, cậu nghĩ rằng anh là đứa ngu ngốc sao?”

Chính anh rõ ràng ở nhà đợi lâu như vậy, Hồng Hải Cương cũng dám lấy lời nói dối chó má này để nói với anh.

Muốn lừa anh, chờ kiếp sau đi !

Nắm chặt tay nắm, Hạ Tình Hân đứng thẳng trước mặt cậu, thiếu chút nữa một quyền đánh vào mặt Hồng Hải Cương.

Cái tên hỗn đản đáng giận này, hiện tại dám đối với anh nói dối, dám không đem uy nghiêm của anh để ở trong lòng.

“ thầy....”

Ngay cả anh làm bộ muốn ầu đả, Hồng Hải Cương cũng không dám phản kháng, chính là né người sang một bên, về mặt uỷ khuất như tiểu tức phụ; thân mình cao lớn co rút lại, vội vàng bảo vệ mặt mình, để tránh thầy đối với cậu quyền đâm cước đá.

“Nói, cả ngày hôm qua cậu đi nơi nào? Ngay cả nhà cha mẹ cũng không có trở về, tên hỗn đản này, dám cứng cổ phải không? Cậu ăn gan hùm nên dám đối với anh nói dối phải không? Hay là lâu quá không dùng gia phát xử phạt cậu, cậu càng ngày càng không đem anh để vào mắt?”

Hạ Tình Hân một bộ dáng hung thần ác quỷ, cầm lấy cái ổ cứng trên bàn, định hướng cậu ném tới.

Hồng Hải Cương lập tức kêu to thảm thiết: “thầy, thầy muốn đánh thì đánh em, không cần đập bể ổ cứng đâu.”

Gia phát của nhà bọn họ chính là vật phẩm máy tính, đây là tác pháp duy nhất sẽ làm cho Hồng Hải Cương có phản ứng.

Nhìn về mặt Hồng Hải Cương đau lòng như đã đánh mất ổ cứng, thật sự làm cho nội tâm của Hạ Tình Hân vừa bức mình lại vừa buồn cười, người này chỉ có đối với máy tính mới có cảm tình.

Vì dọa cậu, nên anh vẫn cầm ổ cứng trên tay, đe dọa cậu một chút, “nói, ngày hôm qua cậu đã đi đâu cả ngày?”

Hồng Hải Cương hiểu lầm về mặt của thầy là đang răn dạy cậu, uỷ khuất đến cực điểm nói: “ ngày hôm qua em đi cái hành trình mà thầy đã giúp em chuẩn bị cho một ngày lễ tình nhân a.”

“ Đi cái đầu mẹ cậu, cậu còn dám nói dối, rõ ràng anh ở nhà đợi cậu cả ngày ...”

Hồng Hải Cương nhìn hấn cầm ổ cứng múa may, vội vàng khẩn cầu: “thầy, thầy trước đem ổ cứng bỏ xuống được không? Nó theo ta có tình cảm mặn nồng.”

“ tình cảm mặn nồng cái rắm.”

Hạ Tình Hân biết cậu từ trước đến nay dùng ổ cứng này để chứa trình tự viết xong, cho nên mới xưng là có tình cảm mặn nồng, nghe thật buồn cười, cũng chỉ có tên Hồng Hải Cương ngu ngốc này mới nói ra miệng như thế.

Tuy tiếng mắng không ngừng, nhưng Hạ Tình Hân vẫn theo ý của cậu đem ổ cứng bỏ lại trên bàn máy tính.

Hồng Hải Cương hít một hơi thở lớn, lập tức báo cáo tình hình chiến đấu của cả một ngày hôm qua —

“ thầy, em ngày hôm qua dùng hành trình biểu kia, thật sự rất có hiệu quả, đến buổi tối, chúng ta đi khách sạn năm sao kia, nơi đó bố trí hoa lệ, thật khá, tiểu Huệ cũng thật là cao hứng”

Nghe có chỗ không đúng lắm, làm cho Hạ Tình Hân rống giận đánh gãy lời của cậu: “chúng ta? Tiểu Huệ cũng thật cao hứng là có ý gì ?”

“ ý là tiểu Huệ cũng thật cao hứng.” Hồng Hải Cương giải thích cũng như không giải thích.

Hạ Tình Hân dùng chân đá Hồng Hải Cương đang ngồi chồm hổm trên sàn nhà, tên ngu ngốc thối tha này toàn nói lời vô nghĩa.

“ vô nghĩa, anh hỏi cậu vì cái gì mà tiểu Huệ thật cao hứng ?”

Hồng Hải Cương né tránh chân của anh, trên mặt hiện lên chữ ngoan ngoãn trả lời: “bởi vì tiểu Huệ vốn thật sự cao hứng a.”

Hạ Tình Hân giận đến cơ hồ toàn thân phát run, cùng nói chuyện với tên ngu ngốc này, quả thực là ngược đãi thần kinh chính mình mà thôi!

“ Trọng điểm là cậu đi khách sạn, tiểu Huệ làm gì phải rất vui vẻ a ?”

“ Bởi vì em cùng đi với tiểu Huệ a!”

Oanh một tiếng! tựa như sấm đánh ngang tai, toàn thân Hạ Tình Hân cứng ngắc, đầu óc tư duy hầu như đình chỉ hoạt động.

Anh còn tưởng mình nghe lầm, vì xác định mình có phải nghe lầm không, anh lại đưa ra vấn đề: “ chờ một chút, ý cậu muốn nói cho anh, ngày hôm qua cậu cùng tiểu Huệ đi lễ tình nhân sao ?”

Hồng Hải Cương gật đầu như nện giã tỏi.

Hạ Tình Hân đôi môi run rẩy, trong khoảng thời gian ngắn anh không biết mình nên nói cái gì, nhưng anh nghe thấy miệng mình phát ra âm thanh ba ba, thanh âm càng ngày càng to, dường như quá khiếp sợ mà phát ra cao âm.

“ Vậy là cả ngày hôm qua các người luôn ở cùng nhau, còn đi vào khách sạn ?”

“ Đúng vậy, trình tự biểu của thầy quả thực là không chê vào đâu được.”

Hạ Tình Hân ngẩn ngơ .

Hồng Hải Cương nhìn thấy cậu không tức giận như vậy, vội vàng dùng cả tay chân bò lại gần, giống như con chó nhỏ không ngừng cọ xát vào ống quần của anh.

“ thầy, tiểu Huệ thật quá thơm, quá mềm mại, so với thầy còn mềm còn thơm hơn, giống như quả động lạnh, hương vị ngọt ngào.”

Hạ Tình Hân cúi đầu nhìn Hồng Hải Cương cọ xát bên chân anh, cậu như con chó nhỏ dùng ánh mắt loé sáng nhìn anh, miệng ngậm một khúc xương xem như vật quý mà nóng lòng dâng hiến cho anh, một hơi thối lộ ra tình hình của cậu cùng tiểu Huệ.

Theo mấy câu thơm quá, thật mềm mại, thật thư sướng trong lời nói của cậu, anh cũng biết bọn họ trong lúc đó tiến triển tới trình độ nào, cũng chỉ có ở loại tình hình đó Hồng Hải Cương mới lặp lại những lời này.

“ Người là tên hỗn đản! người cùng cô ta lên giường có phải hay không ?” Hạ Tình Hân cầm lấy ổ cứng phan xuống đất, điên cuồng dùng chân giẫm lên nó.

Hồng Hải Cương kêu thảm thiết, một bên muốn bảo vệ ổ cứng, một bên phát ra thanh kêu to đầy bất mãn: “Ồ oa, thầy thật xấu, rõ ràng là thầy bảo em đi hẹn với người mình thích, cho nên em mới cố lấy dũng khí đi hẹn tiểu Huệ, em chiều theo phương thức thầy nói mà làm, thầy sao lại đối với em hung dữ ...”

“Người thích Tiểu Huệ?”

Thanh âm của Hạ Tình Hân hạ xuống đáy cổ, anh chưa từng có nghe qua thanh âm của mình có thể phát ra rét lạnh đến như vậy.

Hồng Hải Cương vừa ôm ỏ cứng khóc, vừa gật đầu thật mạnh.

“Ân, em thích Tiểu Huệ.”

Hạ Tình Hân sau khi nghe được, phản ứng duy nhất là — ôm lấy máy tính của Hồng Hải Cương, đem bảo bối mà cậu quý trọng nhất trong đời, dùng lực phan hết xuống sàn nhà.

Anh cảm thấy rơi như thế vẫn không đủ, còn dùng chân đá đi, cuối cùng cầm lấy cây gậy gỗ dùng sức đánh vào máy tính chủ, còn đem màn hình máy tính Hồng Hải Cương vừa mới mua hất hết xuống sàn nhà, gây ra rung động bang bang.

Hồng Hải Cương chưa từng thấy qua anh phát giận lớn như vậy, sợ tới mức lui về một bên, chỉ dám đối với máy móc hư hao mà rơi lệ, cũng không dám ngăn cản sự hung ác của Hạ Tình Hân.

Bởi vì cậu biết, nếu mình ngăn cản thầy, kết cục của cậu còn tệ hơn so với máy tính.

“Người là tên hồn đản chết tiệt, ta sớm biết sẽ bị người phản bội mà! Người sau lưng ta ngoại tình, đáng giận, mười năm thanh xuân của ta đều lãng phí trên con người thối nát này, ta tạo nghiệp gì mà phải bị loại người thối nát như người phản bội ...” Hạ Tình Hân càng mắng càng cơ hồ không thở nổi.

Hồng Hải Cương nhỏ giọng nói: “em không có phản bội thầy.”

Hạ Tình Hân không nghe được lời cậu nói, anh tức giận kêu to: “Người nói cái gì? Nói lớn tiếng một chút cho ta, nói cứ như chuột kêu, nói , nói to lên.”

Nhìn anh phát giận quá như vậy, Hồng Hải Cương sợ tới mức cuộn mình thành một đoàn, chỉ dám lớn tiếng lên một chút xú: “em không có phản bội thầy a, thầy là thầy, tiểu Huệ là tiểu Huệ, không có đồng dạng với nhau.”

“Cái gì không giống ? Người nói rõ ràng ?”

Hồng Hải Cương nhìn thấy mắt anh lộ hung quang, liền sợ tới mức toàn thân phát run.

Cậu khúm núm nói: “Thầy là thầy giáo, tiểu Huệ là tình nhân của ta, không giống nhau a!”

“ta là thầy giáo, cô ta là tình nhân, cho nên không giống nhau ?”

Mẹ nó, những năm gần đây anh vì Hồng Hải Cương làm trâu làm ngựa, còn phải chịu đựng sắc ma thần công của cậu, không thể nghỉ được ở trong tâm cậu, anh chỉ là thầy, không phải tình nhân

Nghe xong những lời này, Hạ Tình Hân chỉ có sinh khí, anh cầm lấy cây gậy gỗ đập mạnh lên màn hình, đập đến khi cây gậy gỗ cũng bị gãy, khí giận của anh vẫn không vơi chút nào.

Cuối cùng, thần sắc của anh trở nên âm hàn, biểu tình trên mặt so với sứ giả Câu Hồn còn vô tình hơn; chỉ vào Hồng Hải Cương đang vì máy tính ai khóc, rống giận: “Người nghe rõ cho ta, từ này về sau chúng ta tuyệt giao, cả đời không qua lại với nhau nữa.”

“Thầy...”

“Người tính cầu ta như thế nào, ta cũng sẽ không tha thứ cho người.” Nói xong tất cả, Hạ Tình Hân không hề mềm lòng hướng cửa lớn đi tới.

Không thể ngờ được Hồng Hải Cương ở phía sau anh ai thanh nói: “thầy, em đem quần áo bẩn về, thầy không giặt, làm sao bây giờ ? em không biết giặt a.”

Hạ Tình Hân tức giận đến toàn thân run rẩy không ngừng, mắt trợn trắng, đến thời điểm này còn dám nói ra lời nói làm người tức chết không đền mạng.

Anh cầm lấy giấy đặt ở huyền quan, đương nhiên là của Hồng Hải Cương, dùng sức phan về hướng cậu. “Ta không phải là cửa hàng giặt quần áo của người, đi tìm chết đi, người là đồ chó chết, ta đời này cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho người !”

Hạ Tình Hân mở cửa lớn ra, hàng xóm xung quanh đứng ngay trước cửa, vẻ mặt thật khó chịu, nói: “các người tranh cãi ồn ào, ảnh hưởng đến giấc ngủ chúng ta.”

Hạ Tình Hân sắc mặt hung ác, chỉ vào phía sau. “Hắn mới là chủ nhà, đừng tìm ta.”

Hồng Hải Cương ôm máy tính ai ai khóc, hàng xóm đi vào chỉ thấy một đại nam nhân vừa khóc vừa vuốt ve máy tính, không ngừng nói ‘không đúng’, loại tình cảnh quỷ dị này làm cho hàng xóm lập tức lùi chân về, không dám tái khởi binh văn tội.

Hạ Tình Hân sau khi về nhà càng nghĩ càng giận, trên trán đầy gân xanh. Nghĩ anh đã lãng phí thời gian mười năm ở trên người Hồng Hải Cương, trả giá bằng tình cảm cùng thời gian để đổi lấy một câu của Hồng Hải Cương “thầy chính là thầy giáo” là có thể phải đi tất cả.

Chẳng lẽ anh bồi cậu trên giường, cũng là việc của thầy giáo nên làm sao ?

Trả thù!

Anh nhất định phải trả thù Hồng Hải Cương, tên hỗn đản này nên chết xuống địa ngục, như vậy mới có thể tiêu đi một bụng oán hận của anh, hơn nữa anh nhất định phải đem Hồng Hải Cương ra mà chỉnh cho thật thê thảm.

Cậu nghĩ cậu tìm được một nữ nhân khác, là liền có thể đem anh đá đi sao, hừ, trên đời này cũng không có chuyện dễ dàng như vậy, anh Hạ Tình Hân cũng không phải là kẻ dễ bị bắt nạt.

Anh mở ngăn tủ ra, cầm lấy sổ tiết kiệm của Hồng Hải Cương giao phó cho anh, một chủ ý độc ác lập tức nảy lên trong lòng.

{Đầu tiên, tất nhiên là muốn làm cho hắn không một xu dính túi, ngày mai lập tức đem tất cả tiền của hắn chuyển hết sang tài khoản của chính mình, nam nhân không có tiền, nhìn xem hắn có thể tác quái như thế nào? Đều do chính mình bình thường đối với hắn quá tốt, nên hắn mới có thể không đem mình bỏ vào mắt, mình khổ tâm an bài kế hoạch cho lễ tình nhân, thế nhưng hắn dám dùng nó để lấy lòng nữ nhân khác.}

Chỉ điểm này thôi, anh cũng có thể đem Hồng Hải Cương ra mà tra tấn đến chết rồi!

Lấy đi tiền của cậu là bước đầu tiên của việc trả thù, anh còn muốn cuộc sống hằng ngày của cậu như sống trong địa ngục.

Hạ Tình Hân ngã nằm lên chần bồng của mình, một trận cười lạnh phút chốc khiêu thượng : khoe miệng của Hạ Tình Hân cong lên, kế hoạch trả thù chậm rãi thành hình.

Nếu anh không xô ngã được tên ngu ngốc Hồng Hải Cương này, anh Hạ Tình Hân sẽ không ở Đài Bắc nữa!

※ ※ ※

Cầm lấy chìa khoá nhà, Hạ Tình Hân dễ dàng tiến vào trong nhà của Hồng Hải Cương.

Dù sao quan hệ của hai người cũng phi tầm thường, Hồng Hải Cương cũng có chìa khoá chỗ ở của anh, trước khi anh tới đây, đã gọi điện thoại trước xác định Hồng Hải Cương không ở nhà.

Quả nhiên như anh suy nghĩ, ngày hôm qua anh phá huỷ máy tính của cậu, vì công việc, cậu nhất định phải mua một dàn máy tính mới, cho nên hiện tại cậu nhất định đang đi dạo trong cửa hàng, trong phòng không có ai.

Ngoài phòng dương quang chiếu cao, trong phòng bởi vì không có ai, cho nên máy lạnh không bật, nóng bức làm cho người ta cảm thấy được cực độ khốc nhiệt.

Hạ Tình Hân nhẹ nhàng lặng lẽ đi đến nơi đặt máy lạnh, con dao nhỏ trong tay thay vì đoạt mệnh người, nó đoạt đi khí lạnh của máy lạnh, anh dùng sức đâm mạnh một chút, giống như anh đang đâm mạnh vào cái đầu heo của tên hỗn đản Hồng Hải Cương.

“ Ta cũng không tin, mùa hè nóng như vậy, không có máy lạnh, người có thể sống sót, ta sẽ khiến cho người mỗi ngày nóng chết khiếp, so với sống ở địa ngục còn thảm hơn.”

Tức giận với đi ít chút, Hạ Tình Hân thử mở máy lạnh, xác định máy lạnh quả nhiên đã bị anh phá huỷ.

Ha ha ha, bước đầu tiên, cuốn đi tiền của cậu, anh đã làm được. Bước thứ hai, phá huỷ máy lạnh của cậu, anh vừa thực hiện xong một cách hoàn mỹ.

Anh chậm rãi tiêu sái xuống lầu, vỗ vỗ bụi bặm bám trên người, cầm lấy di động gọi cho Hồng Hải Cường

“ A Cường ...” thanh âm của anh mềm nhũn, dường như chuyện anh vừa phá huỷ máy lạnh chỉ là một giấc mộng mà thôi

Hồng Hải Cường nhận được điện thoại của anh, thanh âm lập tức trở nên nhát gan : [thầy... thầy...]

“ cậu đang mua máy tính sao ?”

Hồng Hải Cường căn bản đối với anh không dám nói dối: [vâng, bởi vì ngày hôm qua thầy đem ... đem....] để tránh làm Hạ Tình Hân tức giận, Hồng Hải Cường nói giọng cực độ nhỏ: [đem máy tính đập hư, nên em nghĩ mua lại một dàn máy mới, chính là có chút vấn đề ...]

Hạ Tình Hân dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết vấn đề theo lời cậu nói là gì.

Hồng Hải Cường không có thói quen sử dụng thẻ tín dụng, hơn nữa cậu đối với tiền không có khái niệm gì, cho nên mới đem hết tiền giao cho anh trông nom, anh mỗi tháng chỉ cho cậu một chút tiền mặt tiêu vặt; hiện tại cậu muốn mua máy tính, lấy tiền mặt trong tay cậu mà nói, đương nhiên mua không nổi.

“ ngày hôm qua thầy quá nóng, cậu có người yêu, thầy cao hứng cho cậu còn không kịp, như thế nào lại có thể phát cuồng như ngày hôm qua? A Cường, cậu nguyện ý tha thứ cho thầy không ?”

Ý tưởng ‘tha thứ cho thầy’ này, làm cho Hồng Hải Cường khiếp sợ đến nói không nên lời, Hạ Tình Hân cường thế cùng bá đạo đối với cậu đã thành thói quen, sao có thể có ý tưởng nguyên không tha thứ.

“ Cậu đang ở đâu? Anh tới giúp cậu trả tiền, chắc tiền mặt trong tay cậu không đủ để mua dàn máy tính mới đâu nhỉ ?”

Hồng Hải Cường mừng rỡ, hoàn toàn không nghĩ tới tiền Hạ Tình Hân đang giữ nguyên vốn là của cậu, hiện tại cậu muốn mua máy tính, đương nhiên phải lấy tiền ở nơi Hạ Tình Hân, cậu chỉ nhớ tới chuyện ngày hôm qua Hạ Tình Hân vô cùng giận dữ.

[thầy, thật sự có thể chứ ?]

Uy của Hạ Tình Hân ngày hôm qua vẫn còn dư âm, ký ức ấy hãy còn mới mẻ với cậu.

“ Đứa ngốc, tiền này vốn là của cậu, có gì không thể? Cậu thích mua loại máy tính cao cấp, thì mua loại cao cấp đi.”

Lời nói của Hạ Tình Hân làm cho Hồng Hải Cường thiếu chút nữa hoan hô ra miệng.

Cúp điện thoại, mắt Hạ Tình Hân nổi lên một tầng mị thái, đôi mị thái đó bị người ta cho là ánh mắt khôn khéo, lúc này lại toát ra một tia âm hiểm.

※ ※ ※

Đợi đến khi hai người bọn họ cùng nhau đem máy tính về nhà, trong phòng đã bị thái dương chiếu nóng muốn chết.

Mà khiêng máy tính vào nhà đương nhiên đều là Hồng Hải Cường làm, Hạ Tình Hân chỉ giả bộ làm, tên thối nát này nghĩ rằng anh vẫn sẽ tiếp tục trả giá tình lực quý giá trên người của cậu nữa sao.

“Nóng quá...” Hồng Hải Cường đầu đầy mồ hôi. Cậu mở máy lạnh, lại phát hiện máy lạnh không hoạt động.

Hạ Tình Hân giả vờ xem xét máy lạnh, khoé mắt thì ngấm nhìn bộ dáng bị cảm nắng của Hồng Hải Cường, trong lòng vui vẻ khôn cùng.

“ Máy lạnh dường như bị hư, để anh gọi điện thoại kêu người công ty đồ điện đến sửa.”

{Muốn gọi người đến sửa sao? Người chậm rãi chờ đi, đợi cho người chết, ta cũng sẽ không gọi người đến sửa.}

“Được.”

Mọi công việc nhà đều do Hạ Tình Hân giải quyết, cho nên Hồng Hải Cương không chút nào nghi ngờ, chỉ lo bắt đầu lắp ráp máy tính; phòng ở quá nóng, lại còn nhỏ hẹp, không bao lâu cậu đã nóng đến đầu choáng mắt hoa.

Hạ Tình Hân vội vàng đưa lên một ly nước trái cây mát lạnh, “A Cương, quá nóng, trước uống một ly nước trái cây giải nhiệt đi.”

Ánh mắt Hồng Hải Cương toả sáng, tiếp nhận ly nước trái cây, “cám ơn thầy.”

“Không cần cảm ơn, chút xíu này có gì mà cảm ơn.” Hạ Tình Hân lộ ra tươi cười.

Chỗ nước đó đều cho thêm một ít nguyên liệu — nước giặt khăn lau, gàu trên đầu, nếu không phải cứt chó rất thối, cậu sẽ phát hiện được, không thì anh cũng đã sớm cho vào.

“Uống ngon không?” Hạ Tình Hân vẽ mặt ôn hoà hỏi.

“Uống rất ngon.” Hồng Hải Cương mãnh lực gật đầu.

Tại khí trời nóng như vậy, uống được một ly đồ uống lạnh băng băng, đương nhiên mỹ vị ngon miệng rồi.

Hạ Tình Hân vui vẻ cười rộ lên, tựa như đang xoa bộ lông của con chó nhỏ, anh xoa lên đầu Hồng Hải Cương, so với anh cao hơn một cái đầu, lộ ra ánh mắt âm hiểm đáng sợ, chỉ tiếc Hồng Hải Cương hoàn toàn không biết mình đang ở hiểm cảnh.

Hạ Tình Hân chậm rãi đem lời nói dẫn đường đến đề tài chính mình muốn hỏi. “A Cương, sao anh chưa từng thấy qua tiểu Huệ, cậu như thế nào không cho anh gặp cô ta?”

Hồng Hải Cương gật đầu, “Thời gian thầy tới toàn không đúng dịp, cô ta vừa đi, thầy mới đến; em mỗi lần đưa cô ta xuống nhà trọ, cô ta đi rồi, thầy mới lại đây.”

Hạ Tình Hân sững sốt, anh vốn tưởng rằng là do cậu ôn nhu sẵn sóc nên mới ở dưới lầu chờ anh, nguyên lại là bởi vì cậu đưa người đàn bà kia về, thuận tiện ở cửa thang lầu chờ anh.

Hạ Tình Hân nắm chặt nắm tay, cố kiềm chế chính mình ‘tiểu không dẫn lòng sẽ loạn đại mưu’, mấy tháng tới đây anh sẽ làm cho tên hỗn đản Hồng Hải Cương trả giá thảm thống đại giới, tưởng tượng như vậy, anh mới nhịn xuống được lửa giận đang nổi lên như bão táp trong lòng.

Mấy tháng này, anh vẫn như trước đây, thường xuyên lui tới mang đồ ăn, đồ uống cấp cho Hồng Hải Cương, duy nhất không giống là ở đồ ăn, đồ uống anh đều cho thêm thuốc xổ, hơn nữa máy lạnh không sửa, quần áo không giặt.

Hồng Hải Cương trì độn, không phát giác được hành động trả thù của anh, chỉ cần anh mang gì đó đến, cậu đều ăn hết không chừa một chút, chính là mỗi lần ăn xong đều chạy vào WC, nhưng cậu vẫn chưa từng hoài nghi qua đồ ăn có vấn đề.

Nhìn Hồng Hải Cương càng ngày càng gầy, Hạ Tình Hân trong lòng mặc dù có điểm luyến tiếc, rồi lại hận chết cậu đối với anh sở tác sở vi, thẳng đến khi Hồng Hải Cương bị bệnh phải nhập viện, Hạ Tình Hân mới ý thức được chính mình dường như làm hơi quá tay.

4. Chương 4

Phòng cấp cứu

Hạ Tình Hân hai mắt đỏ bừng, Hồng Hải Cương còn an ủi anh đừng lo lắng, một chút cũng không có nhận thấy được Hạ Tình Hân làm chuyện xấu đối với cậu.

“Thầy, em không sao, nhất định là bởi vì gần đây công việc nhiều quá nên mệt mỏi mới có thể té xỉu.”

{Không phải thế, là bởi vì anh cố ý cho thuốc xổ vào thức ăn của cậu, cho dù thân thể cậu có khoẻ mạnh thế nào cũng không thể thừa nhận suốt ngày tiêu chảy.}

Nguyên bản hành động trả thù Hồng Hải Cương là đúng nghĩa, nhưng khi thấy bộ dáng gầy đến không nhận ra của cậu, Hạ Tình Hân thiếu chút nữa muốn đâm chết chính mình.

Bác sĩ đem y phục của cậu mở ra, Hồng Hải Cương gầy đến xương cốt đều hiển thị rõ ràng, toàn bộ sắc mặt xanh trắng khó coi, lương tâm Hạ Tình Hân vô cùng tự trách, anh ôm mặt khóc lên.

Hồng Hải Cương cầm tay anh, không ngừng an ủi anh, nói mình không có việc gì; ánh mắt tín nhiệm của cậu làm cho đôi môi Hạ Tình Hân run rẩy, anh vẫn biết Hồng Hải Cương luôn tin tưởng anh, nếu không cậu đã không đem cơm ăn hết để bị tiêu chảy không ngừng.

“thầy, thầy đừng khóc a...”

Thấy anh rơi lệ không ngừng, Hồng Hải Cương nhịn không được kích động, muốn nhổ kim tiêm truyền dịch ra, cứng rắn chống cự, nói mình tốt lắm, không có nghiêm trọng như Hạ Tình Hân tưởng tượng.

Dưới sự tính nhiệm cùng tri kỷ thiện lương này của cậu, rốt cuộc Hạ Tình Hân không có biện pháp hận cậu.

“Cậu không nên cử động. cậu có đem di động theo không? Muốn hay không kêu tiểu Huệ tới thăm cậu?”

Anh chỉ nghe qua cái tên tiểu Huệ, chưa từng thấy cô ta, thứ nhất là bởi vì nội tâm của anh phản kháng, thứ hai cũng bởi vì thời gian không trùng hợp; nhất là khi vẻ mặt Hồng Hải Cương nhắc tới tiểu Huệ, đôi khi sẽ làm anh âm thầm cắn răng, hôm nay là lần đầu tiên anh thừa nhận sự tồn tại của tiểu Huệ.

Anh giúp Hồng Hải Cương gọi điện thoại cho tiểu Huệ, không bao lâu sau, một cô nữ sinh xuất hiện. Cô ta với mái tóc dài, ánh mắt sáng lấp lánh, nước da trắng nõn, lời nói dịu dàng, phi thường đáng yêu.

Hồng Hải Cương vừa thấy cô ta, cả người lập tức thần thái bay cao, làm cho Hạ Tình Hân càng thêm hiểu được chính mình không hề có hy vọng, bởi vì Hồng Hải Cương chưa từng dùng loại ánh mắt này nhìn anh.

Tình cảm mười năm mà anh đặt trên người Hồng Hải Cương vào giờ khắc này đành phải chấp nhận buông tha cho.

Lúc trước anh không chịu gặp cô ta, có lẽ anh biết rằng sẽ chứng kiến những tình cảnh làm anh càng thương tâm hơn.

Hạ Tình Hân chậm rãi tiêu sái rời khỏi phòng cấp cứu, dành lại không gian cho tiểu Huệ cùng Hồng Hải Cương.

Anh chạy đến WC khóc một chút, biết đã đến lúc anh nên buông tay.

※ ※ ※

Nhìn những hũ kem dưỡng trên bàn, Hạ Tình Hân bỏ hết vào một gói to, kỳ thật trong lòng anh hiểu được từ sau khi Hồng Hải Cương kết giao với tiểu Huệ, đã không còn cùng anh cầu hoan, những hũ kem dưỡng giữ hương toàn thân, mặt nạ làm trắng da, anh không bao giờ ... cần dùng nữa.

“Quên đi, thế này cũng tốt, mỗi tháng sẽ tiết kiệm được một khoảng chi tiêu.”

Nghĩ cũng biết Hồng Hải Cương là loại nam nhân dã thú phái, không có tình ái làm sao sống được, khi đó cậu gặp anh vừa vặn đang thời kỳ động dục, liền đem anh thế vào vị trí tình ái để phát tiết, này hết thấy chỉ có thể nói là duyên trùng hợp thôi.

Sau khi khóc một hồi, suy nghĩ đã thông suốt, tâm tình anh tốt lên rất nhiều, dù sao cũng là do anh đơn phương yêu mà thôi. Hồng Hải Cương đích xác chưa từng nói gì với anh cả, do anh tự nguyện phát triển trở thành “cái loại quan hệ này”, hết thấy tất cả đều do anh tự mình đa tình.

Tuy rằng anh đã buông tha cho Hồng Hải Cương, nhưng cậu sinh bệnh là do chính anh làm hại, anh cũng nên có một chút trách nhiệm.

Hiện tại dạ dày Hồng Hải Cương không thoải mái, vì thế anh chỉ một ít cháo, cưỡi xe máy đến chỗ Hồng Hải Cương, không thể ngờ được tiểu Huệ đã đến, cũng đem theo gì đó cho cậu ăn.

“thầy...” Hồng Hải Cương ăn một miếng đầy thức ăn, thấy anh vào cửa, lấy tay lắc lắc, tiếp đón lấy lệ. Xem ra tiểu Huệ cũng thường mang cháo đến cho cậu.

Hạ Tình Hân trong tay cầm theo cháo nóng do chính mình chỉ cảm thấy có điểm nặng nề. Anh thấp giọng nói: “Anh cũng mang đến một ít cháo, chờ nguội, cho vào tủ lạnh, ngày mai rồi ăn đi.”

“ Đồ ăn cách ngày dường như không tốt lắm, bằng không thầy mang về chính mình ăn đi.”

Tiểu Huệ nói chuyện rất dịu dàng, cũng học Hồng Hải Cương – kêu anh là thầy, nhưng lời nói kêu anh đem cháo về đi, tuy rằng thái độ ngoài mặt khách khí nhưng trên thực tế cũng là cường ngạnh, ý là không muốn cho Hồng Hải Cương ăn đồ vật do anh đem tới.

Hạ Tình Hân một trận chột dạ, lúc trước xác thực anh có bỏ thuốc xổ vào thức ăn, nhưng tiểu Huệ cùng Hồng Hải Cương làm sao có thể biết được, cô ta nói như vậy có thể là cô ta nghĩ muốn độc chiếm Hồng Hải Cương đi!

Hạ Tình Hân chỉ là có tật giat mình mà thôi, hơn nữa cô ta nói cũng không phải không đúng, thức ăn cách ngày đích xác không còn mới, huống chi dành cho người bệnh ăn, nhưng cái cách cô ta nói cũng không khỏi có chút thất lễ.

Vì suy nghĩ cho Hồng Hải Cương, anh nhin không được mà dặn dò tiểu Huệ: “tiểu Huệ, A Cương có hơi ngốc nghếch một chút, tuy rằng cậu là thiên tài máy tính, nhưng đối với việc vật trong cuộc sống hằng ngày không quá để ý, anh nói cho cô biết một số việc của cậu ấy, sau này nếu cô thường xuyên đến, cũng có thể giúp đỡ chiếu cố cậu ấy ...”

Anh về sau không có khả năng thường đến đây, tuy rằng nói phải buông tha cho Hồng Hải Cương, nhưng nhìn về mặt tiêu tụy của Hồng Hải Cương khiến cho anh một trận đau lòng, thật sự không an tâm.

Anh biết càng ít thấy cậu, anh mới có thể càng dễ dàng giải thoát khỏi mớ tình cảm đơn phương này, nếu anh cứ giống như trước đây, thường xuyên lui tới nơi này, anh nhất định sẽ đau lòng đến chết.

Trong lòng đầy nỗi chua xót và đau đớn nhưng anh tự miễn cưỡng cười vui và an ủi chính mình: anh cũng không muốn đang tuổi tráng niên mà phải chết.

Anh mang tiểu Huệ đến chỗ máy giặt để nói cho cô ta biết cách sử dụng nó, A Cương thích ăn cái gì, quần áo của cậu phải giặt như thế nào ... Hai người mới đi đến nơi phơi quần áo, liền nhìn thấy nội y của nữ nhân đang phơi. Anh ngẩn ra, lập tức hiểu được hết thấy.

{Tiểu Huệ đã ở chung với A Cương, chỉ có mình ngây ngốc không biết mà thôi, xem ra lần nhập viện này đã giúp tình cảm của bọn họ càng thêm lửa nóng, chính sự trả thù của mình có thể nói là cơ hội tốt để tăng nhiệt độ khí cảm tình cho bọn họ}

Chịu đựng cảm giác lòng đau như đao cắt, anh còn muốn dặn dò nhiều hơn vài câu nữa, dù sao anh thật sự không bỏ xuống được A Cương a!

Tiểu Huệ mỉm cười nói: “thầy, việc này không cần thầy dạy, chờ em cùng A Cương sống lâu một chút sẽ biết, hơn nữa quan hệ của em cùng A Cương thầy cũng không phải không biết, giữa chúng em đã không còn có gì là bí mật.”

Cái cách nói của cô ta thật giống Hạ Tình Hân là người ngoài, cô ta mới là vợ tối thân mật của Hồng Hải Cương, chuyện của Hồng Hải Cương căn bản là không tới phiên của anh chỉ dạy. Nàng cũng không thật sự nói ra rõ ràng nhưng khẩu khí chính là như thế.

Hạ Tình Hân ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đối diện đang tươi cười của tiểu Huệ — khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu kia đột nhiên trong mắt của anh trở nên không hề xinh đẹp như vậy; nụ cười của cô ta cũng không hề có thiện ý, phẳng phất theo khuôn mặt xinh đẹp đó anh chỉ thấy toàn sự chanh chua.

Loại đàn bà này chỉ có bề ngoài xinh đẹp mê người, nội tâm kỳ thật ích kỷ vô cùng, hoàn toàn không có quan tâm, độ lượng thông cảm cho người khác.

Cho nên cô ta mới có thể dùng ngôn ngữ làm tổn thương người khác mà không cần để ý như vậy, lại hận không thể đuổi anh mau rời đi, chỉ để lại cô ta cùng Hồng Hải Cương hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

Hạ Tình Hân về mặt âm thầm rời đi ban công, bất luận như thế nào, đây đều là lựa chọn của Hồng Hải Cương, mà anh chẳng qua là thầy của cậu, là người ngoài đối với bọn họ, anh căn bản không có tư cách phê bình. Anh không hy vọng đã thất tình còn giống kẻ điên lòng dạ hẹp hòi khiến cho người mình yêu thành hận mình.

Hồng Hải Cường đã ăn xong cháo, tiểu Huệ đi đến ngồi cạnh cậu; Hồng Hải Cường liền ôm lấy bả vai của cô ta, cô ta như con chim nhỏ nép vào trong ngực của cậu

Thấy được cảnh này làm tim của anh như vỡ nát thành trăm mảnh.

Anh đem theo cháo mà mình đã vất vả chờ một đêm, đối với Hồng Hải Cường phát phát tay, đây là cáo biệt của anh đối với cậu, cáo biệt người mà anh đã bồi mười năm, nhưng giờ khắc cuối cùng đau lòng này anh vẫn phải bảo trì tươi cười tốt nhất.

“ tạm biệt, A Cường, anh đi trước.”

“ tạm biệt, thầy.”

Hồng Hải Cường tươi cười hướng anh phát tay, nhưng tiểu Huệ vẫn nói chuyện không ngừng, lập tức khiến cho lực chú ý của cậu theo trên người anh dời đi, tựa như tình cảm của cả hai người không có gì đáng lưu luyến, hơn nữa nó cũng chưa từng tồn tại.

Hạ Tình Hân mang giấy vào, đóng cửa lại, ván cửa vừa khép chặt lại, tươi cười mà anh vẫn cố duy trì trên khoé miệng bỗng nhiên vắng vẻ biến hình.

Nước mắt thề không hề chảy xuống bỗng phút chốc chảy ra, Hạ Tình Hân dần theo bình cháo, một trận bi ai nhất thời nảy lên trong ngực.

Thực tâm dâng hiến mười năm của anh, cũng giống như bình cháo còn nguyên này bị trả lui về chỗ cũ. Mà anh thậm chí không có một cơ hội kháng nghị.

※ ※ ※

“Tiểu Tình, Tiểu Tình...”

“ Làm ơn, đừng dùng cái loại chữ buồn nôn này mà gọi tôi...” Hạ Tình Hân trừng khoé mắt liếc mắt một cái nhìn nam nhân không ngừng gọi anh như vậy.

Người này là nghiệp vụ số một từ công ty khác đến, nghe nói thủ đoạn rất lợi hại, được lòng rất nhiều khách hàng, nhưng hoá đơn phí dụng chi tiêu giao tế của anh ta cũng là rất lớn.

“Tám ngàn nguyên, cái này phải báo với trưởng phòng a, nhiều như vậy”

Mặc kệ Hạ Tình Hân dùng sắc mặt khó coi đối với anh ta, Ngũ Xương Liên vẫn tươi cười như cũ không thay đổi, làm cho Hạ Tình Hân nhịn không được mà rùng mình: không hổ là nghiệp vụ viên số một a, bị mắng như thế nào, bị trừng như thế nào, cũng vẫn không lui bước, trách sao chính mình không thể đảm đương nổi công việc của nghiệp vụ viên a.

“ tiểu Tình, những hoá đơn này là do mời khách hàng ăn cơm, anh hiểu không? Muốn câu cá lớn phải đi tuyến đường dài a, ngẫm lại xem, nếu một số vụ làm ăn này thành công, không biết có bao nhiêu tiền thưởng a.”

Hạ Tình Hân liếc mắt một cái nhìn anh ta, lãnh khốc nói: “Dù sao tiền thưởng là anh lãnh, chẳng liên quan tới tôi.”

Chức nghiệp vụ của Ngũ Xương Liên được tính thêm phần trăm hoa hồng, bán được càng nhiều thì kiếm được càng nhiều, còn Hạ Tình Hân chỉ lãnh cái tiền lương chết, trừ tiền thưởng vào cuối năm, còn lại hết thấy không liên quan tới anh.

“Oa, tiểu Tình lạnh lùng quá a, rất có sức hấp dẫn...”

Anh ta dùng thanh âm ghé tởm của nữ hài tử sùng bái nam diễn viên nói chuyện, làm cho Hạ Tình Hân nổi da gà khắp cả người.

“Được rồi, đừng hô to nữa, tôi đóng dấu là được...” Đánh không lại thể công của anh ta, Hạ Tình Hân đành phải thoả hiệp.

Cùng lúc đó di động của Hạ Tình Hân vang lên, anh vội vàng ấn nút nghe, căn bản là không có xem ai gọi tới, vừa nghe đến thanh âm của đối phương, làm cho anh cảm thấy được như đang nằm mộng.

[thầy ...]

“A Cương...”

Hạ Tình Hân vui đến mức cơ hồ cả hai tay đều đang run rẩy, từ sau đêm nói “tạm biệt” kia, anh chưa từng gặp lại Hồng Hải Cương. Trước đây Hồng Hải Cương cũng rất hiếm khi gọi điện thoại cho anh, đều là do chính anh lo lắng rồi chạy tới nhìn cậu mà thôi.

Từ sau khi cậu cùng tiểu Huệ phát triển tình cảm lưu luyến, anh không qua lại nữa, Hồng Hải Cương cũng tự nhiên sẽ không gọi điện thoại cho anh, hai người tựa như: ... người xa lạ chưa từng quen biết nhau.

[thầy, thầy đêm nay có chuyện gì không? Em có thể tới nhà của thầy không?]

Hồng Hải Cương ngay cả điện thoại cũng hiếm khi gọi cho anh, chứ đừng nói là đến nhà anh. Tim của anh cơ hồ muốn nhảy ra khỏi miệng, nhưng có một cổ tình tự không biết là vui mừng hay là lo lắng nẩy lên trong lòng.

Vì cái gì Hồng Hải Cương muốn tìm đến anh? Chẳng lẽ tình cảm của cậu cùng tiểu Huệ sinh biến ?

Ý tưởng mong rằng tình cảm của cậu cùng tiểu Huệ sinh biến, như vậy bọn họ có thể quay lại như trước làm cho Hạ Tình Hân cảm thấy được chính mình như một kẻ tiểu nhân đê tiện.

Không, anh không cho phép chính bản thân mình xấu xa như vậy, lại càng không muốn nhìn đến bộ dáng mất mát của A Cương.

Thống khổ của thất tình anh đã hưởng qua, anh không hy vọng A Cương cũng biết đến cái loại tư vị thống khổ này.

“Cậu cùng tiểu Huệ phát sinh vấn đề sao ?”

Tâm tình của anh tràn đầy lo lắng, cũng không vui sướng khi người gặp họa, A Cương là người anh yêu nhất, dù thế nào đi nữa, anh cũng không muốn thấy cậu bị thất tình mà thống khổ.

[không có a, như thế nào thầy lại hỏi như vậy?]

Hồng Hải Cương ở đầu điện thoại bên kia trả lời không hề chần chờ, chứng minh suy đoán của anh là sai lầm.

Thần kinh buộc chặt toàn thân Hạ Tình Hân lập tức lơ lửng xuống, anh đã yên tâm.

“Anh đêm nay không có việc gì, bảy giờ anh sẽ về đến nhà, cậu ở trước cửa nhà chờ anh.”

[Được, thầy, vậy chúng ta khi đó gặp lại.]

Câu cuối cùng của Hồng Hải Cương nói ra một cách cẩu thả nhưng lại để cho trong lòng Hạ Tình Hân một nỗi hoài niệm vô hạn.

Sau khi cúp điện thoại, Ngũ Xương Liên dùng biểu tình tò mò nhìn anh, ánh mắt không biết là có ý gì, làm cho anh khó chịu nói: “Anh làm gì mà nhìn tôi như vậy?”

“tiểu Tình, biểu tình của anh luôn luôn thực hung dữ, nhưng vừa rồi, lúc anh nói chuyện điện thoại rất ôn nhu a, người gọi đến là bạn gái của anh sao ?”

“Anh bệnh thần kinh a, là học sinh do tôi dạy trước kia.”

Hạ Tình Hân mặc kệ anh ta, đem con dấu đóng vào, đem tờ giấy giao lại cho Ngũ Xương Liên, không kiên nhẫn nói: “Không cần phiền tôi, hôm nay tôi muốn về nhà sớm, không nghĩ sẽ tăng ca.”

Ngũ Xương Liên cầm lấy tờ giấy, lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn anh một chút rồi mới rời đi.

Mà lúc này trong lòng Hạ Tình Hân lại hưng phấn không thôi, tuy rằng biết rõ chính mình cùng Hồng Hải Cương căn bản là không nên gặp lại, nhưng chỉ cần nghe được thanh âm của Hồng Hải Cương gọi anh, trong lòng anh liền nổi lên một trận tê dại.

Anh thật sự rất... nhớ cậu.

Anh vẫn tự nói với mình: không được phép tái đến nhà của Hồng Hải Cương, không được phép tái suy nghĩ về cậu, liên tiếp không được phép này, chính là tự tra tấn chính mình mà thôi.

“Phải trước giờ tan tầm giải quyết hết tất cả công việc mới tốt, nhất định phải nhanh lên một chút.” Anh thì thảo tự nói.

Hạ Tình Hân ngồi ở trước bàn làm việc, lấy động tác siêu nhanh nhất làm việc không ngừng, nguyên bản công việc là phải tăng ca, nhưng trước hạ ban đều đã được làm xong.

Anh cưỡi xe đến quán cơm phụ cận, ăn qua loa tùy tiện vài miếng, rồi liền cưỡi xe về nhà, chờ đợi Hồng Hải Cương đến.

Ước chừng bảy giờ, ngoài cửa có tiếng chuông vang lên, anh vui sướng từ trên sofa nhảy dựng lên.

Anh kiểm tra lại quần áo trên người cho chỉnh tề, rồi mới kiểm chế hưng phấn ra mở cửa, bóng dáng Hồng Hải Cương bao phủ ở trên con người anh, trước kia chuyện lơ lửng như vậy rất bình thường, nhưng hiện tại lại làm cho anh lưu luyến không thôi.

“A Cương...” thanh âm của Hạ Tình Hân bởi vì kích động mà có chút rung động.

Cậu thoát nhìn vẫn đẹp trai như trước kia, hoặc là lâu lắm không thấy được cậu, nên Hạ Tình Hân chỉ cảm thấy cậu càng đẹp trai hơn, làm cho tim của anh đập liên hồi như nai con chạy loạn.

“Thầy...” Hồng Hải Cương mang theo mỉm cười.

“Thầy vẫn khỏe chứ.” Tiểu Huệ theo phía sau Hồng Hải Cương lộ mặt ra.

Tâm tình hưng phấn của Hạ Tình Hân bỗng nhiên rơi chậm dần chậm dần xuống, anh lập tức từ trong đám mây mơ mộng quay lại thế giới hiện thực, một hiện thực tàn khốc.

5. Chương 5

Hạ Tình Hân bảo trì lịch sự mời hai người vào nhà, sau khi dâng hai tách trà lên, anh mới hỏi: “Các người gần đây khỏe không? A Cương, tiểu Huệ.”

Hồng Hải Cương gật đầu, chưa kịp nói vài lời; tiểu Huệ ở bên cạnh, luôn lấy tay đập đập nhẹ nhẹ lên cánh tay của cậu.

“Được, được, chờ một chút.” Biểu tình Hồng Hải Cương càng ngày càng nhăn nhó.

Tiểu Huệ nhẹ giọng nói: “nói đi, nói nhanh lên.”

Không hiểu hai người bọn họ đang nói cái gì, Hạ Tình Hân cũng không dám hỏi, dù sao chính mình cũng chỉ là người ngoài, nhưng thấy bọn họ thân mật như vậy, anh vẫn có chút đau khổ, nên quay mặt sang hướng khác.

Tiểu Huệ vẫn thúc giục Hồng Hải Cương, biểu tình của Hồng Hải Cương rất kỳ quái, đến cuối cùng lời qua tiếng lại giữa họ có chút lớn tiếng, làm cho Hạ Tình Hân muốn giả vờ không nghe cũng không được.

“Kêu anh nói thì nói đi, có gì mà anh phải sợ? Vốn chuyện này cũng thật quái dị a, có cái gì không thể hỏi, kia vốn là của anh a.” thanh âm của tiểu Huệ có chút chanh chua.

Hồng Hải Cương vẫn giống cái hủ nút, không nói lời nào.

“Có chuyện gì không? A Cương?”

Rốt cuộc anh cũng hiểu được Hồng Hải Cương không phải đơn thuần muốn gặp anh mà đến, mà là bị tiểu Huệ ép buộc, bọn họ dường như có cái gì đó muốn nói với anh.

Tâm tình của Hạ Tình Hân phút chốc lặn tới đáy cốc, quả nhiên mất đi anh đối với Hồng Hải Cương mà nói tuyệt không tính là gì, bọn họ đã lâu không gặp mặt như vậy, cậu cũng không nghĩ muốn gặp anh, vì không nghĩ thế nên tâm tình của cậu vẫn thoải mái, nhưng tâm tình của anh xác thực là bị thương, chẳng lẽ anh bồi bên cậu mười năm, ngay cả một tia cảm tình Hồng Hải Cương đối với anh đều không có ?

Hồng Hải Cương vẫn đóng chặt miệng.

Tiểu Huệ khẩn cấp nói: “thầy, bởi vì tính cách của A Cương hướng nội, cho nên em thay anh ấy nói vậy, thật ngượng ngùng.”

“Thế nào?” anh vẫn cố nhẫn nại mà hỏi.

Tiểu Huệ mở lớn hai mắt xinh đẹp, nhìn về phía anh hỏi: “thầy, A Cương làm việc nhiều năm như vậy, chỉ tiêu của anh ấy lại ít, hẳn là tiền để dành được rất nhiều đi.”

Hạ Tình Hân lấp bắp kinh hãi, nguyên lai cô ta muốn gặp anh là để nói về vấn đề tiền bạc.

“Tiền này là của A Cương, em thật sự không hiểu vì cái gì mà phải để ở nơi thầy, thầy lại còn muốn mở tài khoản giúp anh ấy trông nom tiền, mà ngay cả chi phiếu công ty đưa cho anh ấy cũng đều phải giao cho thầy.” Cô ta càng nói càng làm càn: “thầy, không phải em hoài nghi tính cách của thầy, mà là như thế này thật sự là vi phạm lẽ thường, thầy dựa vào cái gì mà không cho A Cương trông nom tiền của mình? Thầy lại dựa vào cái gì mà lấy tiền của anh ấy? Các người chỉ là quan hệ thầy trò trước kia mà thôi, thầy căn bản không phải là người thân của anh ấy.”

Ý của cô ta rất rõ ràng: chính là Hạ Tình Hân giúp Hồng Hải Cương trông nom tiền là có ý đồ khác, có thể là vì muốn lấy tiền của Hồng Hải Cương nên mới làm như vậy. Còn cô ta với A Cương mới là một đôi thân mật, dựa vào cái gì mà cô ta không thể trông nom, mà Hạ Tình Hân là người ngoài lại có thể trông nom tiền của Hồng Hải Cương như vậy.

Sắc mặt của Hạ Tình Hân chuyển sang xanh mét.

“A Cương thành thật, không chịu nói ra số tiền đang ở nơi thầy, nhưng em dùng tư liệu của A Cương để tính toán thì số tiền kia rất nhiều, thầy, thầy đã cất đi nơi nào? Vì cái gì không chịu trả lại cho A Cương? Em nghe A Cương nói, mỗi tháng thầy chỉ cho anh ấy hai, ba vạn nguyên, thầy làm như thế này hơi quá đáng, số tiền này so với lợi tức ngân hàng còn ít.”

Hạ Tình Hân trợn mắt há hốc mồm, cô ta cơ hồ chỉ thẳng vào mặt anh mà mắng anh là kẻ trộm, hơn nữa còn trộm tiền mà A Cương đã mồ hôi nước mắt mới kiếm được.

Đúng là lúc trước, khi anh tức giận đã đem tiền của Hồng Hải Cương chuyển hết qua tài khoản của mình, nhưng một đồng của cậu cũng không hề bị tổn thất; từ khi anh quyết định buông tha tình cảm đối với A Cương, anh liền chuyển dời hết số tiền đó quay lại sổ tiết kiệm của cậu. Dù sao đó là tiền của A Cương, cũng không phải tiền của anh, anh phân định rất rành mạch.

“Tôi giúp A Cương mở tài khoản giữ tiền là vì A Cương không có khái niệm về tiền tài, cậu ta cầm chi phiếu liền lạc mất, chính mình cũng không biết đã để ở đâu, cho nên tôi mới giúp cậu ấy trông nom tiền, mỗi tháng cho cậu ấy hai, ba vạn tiêu vặt là vì A Cương thường nói đã quên mất mật mã tài khoản, cho nên tôi mới để lại một ít tiền mặt cho cậu ấy.”

Khi anh nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Hồng Hải Cương, anh không thể mắng ra tiếng, chỉ nói ra nguyên nhân vì cái gì anh giúp A Cương quản lý tài sản. Anh không muốn làm cho việc này trở nên rắc rối hơn, ngay cả sự thật khó có thể tin cô ta còn chưa nhập môn, cũng đã bắt đầu muốn trông nom tiền của A Cương, còn khởi binh tới nhà anh vấn tội, chất vấn anh như một tên cường đạo ăn trộm tiền.

Tiểu Huệ căn bản là không tin. “thầy, thầy đem tiền của A Cương đưa ra đây đi a, A Cương có thể tự mình trông nom tiền của mình, không cần thầy giúp anh ấy trông nom, cho dù anh ấy không thể trông nom, em sẽ giúp anh ấy; thầy không phải là người thân của anh ấy, tiền vẫn để ở nơi thầy, làm sao chúng em biết thầy có dùng nó hay không.”

Thái độ của cô ta càng ngày càng quá đáng, làm cho Hạ Tình Hân tức giận đến phát run.

Anh đứng dậy mở tủ quần áo lấy ra sổ tiết kiệm và con dấu. “Đây là tiền của A Cương, tôi thề một đồng tôi cũng chưa từng dùng qua.”

Tiểu Huệ cầm lấy sổ tiết kiệm, lật ra xem, sắc mặt nhìn không tốt lắm, nói: “em phải đi về đối chiếu với tư liệu của A Cương lưu lại mới biết được số lượng tiền có đúng hay không.”

Hạ Tình Hân bắt đầu rống lớn lên: “ Cô cứ việc đi mà đối chiếu, nếu dư ra thì thối lui lại cho tôi.”

Rống xong, anh cơ hồ quá thương tâm mà nước mắt sắp chảy ra.

Hồng Hải Cương đã không có cảm ơn anh vì cậu vài năm nay vất vả tồn tiền, mà lại còn cùng tiểu Huệ đến nhà anh đòi tiền, xem anh như một kẻ trộm, làm anh cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Cậu không thương anh, nhưng có cần tất yếu ở trước mặt bạn gái của cậu đem anh trở thành một tên trộm không? Một anh còn cao hứng phấn chấn chạy về nhà, không nghĩ tới sẽ phải đối mặt với sự ô nhục như vậy.

“ chúng em đi trước, nếu có vấn đề gì, chúng em sẽ lại liên lạc với thầy.”

Trong lời nói của cô ta chính là không tin anh không có lấy tiền của Hồng Hải Cương, còn cố ý nhấn mạnh ngữ khí ba chữ “có vấn đề”, Hạ Tình Hân nghe xong càng cảm thấy nhục nhã hơn.

Thu thập xong sổ tiết kiệm cùng con dấu, tiểu Huệ đã đạt thành mục đích. Cô ta cường thế lôi kéo Hồng Hải Cương đứng dậy, Hồng Hải Cương sợ hãi nhìn Hạ Tình Hân kêu một tiếng thầy.

Hạ Tình Hân không có trả lời lại, anh dùng tay che lại mặt, vẫn chờ cho cánh cửa khép lại, anh mới nghẹn ngào phần hân khóc thành tiếng.

Anh vài năm nay vì Hồng Hải Cương làm trâu làm ngựa, đến tột cùng là vì cái gì? Hay tất cả những thứ đó đều là để minh chứng anh là một tên ngốc, thật sự là một tên ngu ngốc!

※ ※ ※

Đêm hôm ấy, Hạ Tình Hân đi ra ngoài uống rượu để giải sầu, lúc về nhà phun đắc loạn thất bát tao, nhưng tâm tình buồn bực vẫn rất là thống khổ.

Vài ngày sau, anh không nhận được điện thoại của Hồng Hải Cương cùng tiểu Huệ, chứng tỏ số tiền kia căn bản là không có vấn đề gì. Mà bọn họ cũng không gọi điện thoại xin lỗi hành vi ô nhục của bọn họ đối với anh, làm cho Hạ Tình Hân cảm thấy vừa tức giận vừa thương tâm.

Cũng bởi vì sự kiện này, anh đối với Hồng Hải Cương nhớ nhung càng nhiều hơn, trước kia nhớ tới cậu là từng đợt tình ý nhẹ nhàng, hiện tại nhớ tới lại biến thành tràn ngập chua xót.

“Uy uy, tiểu Tình, đừng uống nhiều như vậy ...”

Trước đây, anh đối với Ngũ Xương Liên thật sự không có mấy hảo cảm, nhưng Ngũ Xương Liên là một người bạn rượu rất tuyệt, anh ta chẳng những có thể uống, lại ngăn chén không say, cùng uống rượu với anh ta rất vui vẻ, anh ta nói rất nhiều chuyện cười để không khí trở nên vô cùng thoải mái, không hổ danh là nghiệp vụ viên số một, hiện tại anh rất khâm phục anh ta.

“Ngô, tôi cảm thấy rất khổ sở...”

Mấy ngày nay anh thường tìm Ngũ Xương Liên uống rượu, Ngũ Xương Liên dường như cũng nhìn ra tâm tình của anh rất xấu, nên dù anh ta rất bận rộn cũng ráng dành thời gian để đi cùng anh, trong lòng anh thật sự rất cảm ơn anh ta.

Anh không muốn ở thời điểm thống khổ như vậy, chỉ có một mình ngồi uống rượu giải sầu, như thế anh nhất định sẽ nổi điên.

Ngũ Xương Liên cười nói, “Anh uống nhiều như vậy, không khó chịu mới là lạ.”

Đầu Hạ Tình Hân có điểm choáng váng, lập tức nằm úp sấp ở trên ngực của Ngũ Xương Liên; Ngũ Xương Liên không cao bằng Hồng Hải Cương, nhưng thân thể nam nhân rất cường tráng, làm anh không khỏi đánh một trận run run, hương vị nam nhân làm cho anh mê muội.

“A Cương... A Cương...”

Hạ Tình Hân bỗng nhiên bật khóc, ôm chặt thân thể của Ngũ Xương Liên gọi tên Hồng Hải Cương, chớp mũi không ngừng cọ tới cọ lui, ngửi mùi vị nam tính trên thân thể ấy.

Giây tiếp theo, anh và thân thể người trước mắt cùng nhau rơi xuống giường, không nghĩ qua vì sao quán rượu lại có thể có giường xuất hiện, chỉ cảm thấy có người đè anh nằm xuống, anh liền nằm xuống.

Anh cảm thấy đầu vầng mắt hoa, toàn thân khô nóng, cà-vạt buộc chặt trên cổ làm cho anh cảm thấy được thập phần khó chịu, không bao lâu đã có người giúp anh tháo nó xuống.

Không chỉ tháo cà-vạt xuống, đồng thời thân thể nóng lên của anh cũng dần dần cảm thấy một trận mát mẻ, có người cũng đang cởi y phục của anh ra.

“A Cương...”

Hạ Tình Hân phát ra thanh âm ngọt ngào, nhẹ giọng gọi tên người yêu mà trước kia vẫn luôn đè ép anh làm tình, chính mình dường như trở lại tình cảnh trước kia, lúc A Cương làm cho anh ý loạn tình mê.

“Ngoan, ngoan....” Tiếng nói của Ngũ Xương Liên trầm thấp tràn ngập dục vọng.

Nghe được tiếng gọi ngọt ngào kia của anh, ngay cả không phải gọi tên của mình, cũng đủ làm cho Ngũ Xương Liên điên cuồng.

“A Cương... A Cương...”

“Mặt thoát nhìn không được xinh lắm, nhưng thanh âm ngọt ngào đến chết người, tắt đèn rồi làm hân là cảm giác rất tuyệt đi, về sau cứ tắt đèn rồi ôm anh ta sẽ tốt lắm; không nhìn mặt, chỉ cần nghe thanh âm, hân là so với A Phiến còn kích thích người hơn.” Khuôn mặt luôn tươi cười của Ngũ Xương Liên, lộ ra một tia hiểm ác.

Anh ta di chuyển xuống dưới, bắt đầu tháo dây lưng quần của Hạ Tình Hân, tiếp theo cởi quần của anh xuống.

Anh ta chậm rãi vuốt ve mỗi tắc da thịt của anh, tựa như đang muốn hưởng thụ hết thân thể tốt đẹp của Hạ Tình Hân.

Khi Hạ Tình Hân bị anh ta đụng chạm thân thể, nhẹn không được phát ra từng đạo rên rỉ ngọt ngào.

“Ôi... đầu đau quá.”

Đầu Hạ Tình Hân đau đến mức muốn nứt ra, sáng dậy mới biết tối hôm qua mình uống nhiều bao nhiêu, may mắn hôm nay là cuối tuần, không cần đi làm, còn có thể ngủ được thêm một giấc nữa, nên anh mới dám uống nhiều như vậy.

Anh nhớ rõ tối hôm qua anh ngồi uống rượu, sau khi uống rượu xong, cảm thấy buồn nôn, đầu thực choáng váng, tiếp theo sau đó không còn nhớ được gì nữa.

Anh ngồi dậy, mới phát giác có một cánh tay đang dùng sức ôm lấy anh.

Anh nhất thời chưa rõ ràng tình hình lắm, mắng một tiếng. “Làm cái gì vậy, muốn ngủ sao không đi nơi khác mà ngủ, sao nhất định phải theo tôi tranh một cái giường?”

“Chào... Chào buổi sáng, tiểu Tình...” Ngũ Xương Liên nằm bên cạnh hé ra khuôn mặt tươi cười vẫn còn đang buồn ngủ.

Anh ta ngồi dậy, Hạ Tình Hân mới thấy anh ta không mặc quần áo cùng mình ngủ ở trên một cái giường.

“Anh ngu ngốc a, say đến chết sao? Không mặc quần áo mà ngủ ở bên cạnh tôi làm gì?”

Hạ Tình Hân cảm thấy hơi xấu hổ, quay đầu đi, anh biết có một vài nam nhân sau khi uống rượu có thói quen cởi sạch tất cả, nhưng dù sao anh cũng là đồng tính luyến ái, nhìn đến nam nhân trần truồng khó trách khỏi có điểm không được tự nhiên.

“Tiểu Tình, sao lạnh lùng quá vậy, rõ ràng tối hôm qua nhiệt tình như vậy ...”

“Nhiệt tình cái đầu anh...”

Ngay lúc đang muốn lấy tay đẩy anh ta ra xa một chút, Hạ Tình Hân mới giật mình phát giác chính mình thể nhưng cũng không mặc quần áo đang nằm ở mặt giường phía trong.

Anh nghiêng đầu lại nhìn thấy Ngũ Xương Liên cười đến rất vui vẻ, trong khoảng nhất thời anh không biết nên tức giận hay là kinh ngạc.

Ngũ Xương Liên vuốt ve bờ vai trần trụi của anh, cười đến rất vui vẻ, “tiểu Tình, tối hôm qua anh rất nhiệt tình nha, thanh âm của anh thật quyến rũ, cái tên xú nam nhân kia của anh quả thực là tên ngu ngốc, nếu tôi mà có được tình nhân ở trên giường phát ra thanh âm hấp dẫn như anh vậy, nhất định sẽ luyện tiếu khi thả anh ra a.”

Hạ Tình Hân toàn thân run rẩy, anh căn bản không thể đoán ra Ngũ Xương Liên là loại người vô sỉ, hạ lưu như vậy, thừa dịp anh uống rượu say đem anh đưa vào khách sạn.

May mắn anh không cảm thấy chính mình có cái gì dị trạng, nhưng chiêu bài tươi cười của Ngũ Xương Liên lại vào lúc này thoát nhìn trần ngập tâm cơ nồng hậu.

Anh cầm quần áo ở trên giường, ra sức giữ mình đứng dậy, rồi mặc quần áo vào.

Ngũ Xương Liên nhìn anh mặc quần áo, khoe miệng vẫn là nhất mật cười, không ngừng nói: “tiểu Tình, tối hôm qua, sự nhiệt tình của anh làm tôi thật mê luyện anh a, khi nào chúng ta rảnh lại cùng nhau đi khách sạn đi, tôi lúc nào cũng có thể phụng bồi.”

Sau khi Hạ Tình Hân mặc quần áo tử tế, quay lại nhìn Ngũ Xương Liên, khẩu khí vô cùng lạnh lùng không có một chút e ngại. “Tuỳ anh muốn nói gì thì nói, dù sao tôi cũng sẽ không tái cùng loại người như anh ở cùng một chỗ nữa.”

Thái độ nghiêm nghị của anh làm cho Ngũ Xương Liên có điểm khó có thể chống đỡ, anh ta vốn tưởng Hạ Tình Hân sẽ hướng anh ta cầu xin tha thứ, cầu chính anh ta đem chuyện này quên đi.

“Ai, dường như sau khi thất thân anh cũng không có gì kinh ngạc, có phải hay không chuyện tình một đêm với anh là phát sinh thường thường a?”

Ý tưởng của Ngũ Xương Liên làm cho anh buồn nôn, Hạ Tình Hân mở to hai mắt trừng anh ta. “Anh ăn nói荒唐 cho tôi, tôi không muốn tiếp tục nói chuyện với loại người như anh.”

Ngũ Xương Liên càng nói càng hạ lưu: “Anh không muốn biết ít nhiều chuyện tuyệt vời của chúng ta phát sinh ngày hôm qua sao? Anh còn ôm chặt thắt lưng của tôi rồi kêu A Cương... A Cương...”

Thân hình Hạ Tình Hân hơi hơi run rẩy, anh không nhớ rõ bất cứ chuyện gì, anh đã thật lâu không cùng bất cứ kẻ nào cùng một chỗ, cho nên nếu có cùng nam nhân phát sinh quan hệ cũng là bình thường, nhưng vì sao một chút cảm giác anh đều không có.

“Không có bất cứ chuyện gì phát sinh cả, nhiều lắm là vào thời điểm anh nghĩ muốn đối với tôi xằng bậy, tôi ói lên người anh mà thôi.”

Hạ Tình Hân liệu việc như thần làm cho chiêu bài tươi cười của Ngũ Xương Liên lập tức biến mất, khoe miệng run run vài cái. Thế nhưng giây tiếp theo, anh ta cười ha hả, cười đến ngã lăn ra trên giường.

“Hạ Tình Hân, anh đúng là người thật thú vị, tôi còn nghĩ rằng những người làm việc văn phòng rất dễ bị lừa, và anh, nhất định sẽ bị tôi lừa.”

“Anh là tên hỗn đản, cũng không phải tất cả mọi người đều ngu ngốc, lần sau anh thử đem phiên toái tới cho tôi nữa xem, tôi nhất định sẽ làm cho anh rất khó nhìn.” Hạ Tình Hân xoay người bước đi.

Ngũ Xương Liên nằm ở trên giường, một tay chống đỡ gương mặt, nhìn bóng dáng Hạ Tình Hân rời đi, một cổ hưng phấn nói không nên lời bỗng nhiên nảy lên trong lòng.

“Nói xinh đẹp cũng không xinh đẹp, tuổi cũng hơi lớn một chút, nhưng lại làm cho lòng người ngứa ngáy, hơn nữa khuôn mặt tức giận vừa rồi thật sự là siêu cấp mê người, nếu biết sẽ như thế này, cho dù tối hôm qua bị anh ta ói mửa một trận, vẫn cứ thế mà đùa vui một chút xem.”

Nhưng vừa nghĩ tới thái độ nghiêm nghị của Hạ Tình Hân so với anh trước đây càng hung dữ càng khó chịu, Ngũ Xương Liên bỗng nhiên thay đổi ý tưởng, thì thào tự nói: “tốt nhất vẫn là không nên, anh ta thoát nhìn chính là loại hình giết người không nương tay, vạn nhất chạm vào anh ta, ngày hôm sau tỉnh lại, anh ta nhất định sẽ không chút khách khí mà giết người; bất quá thật đúng là làm cho người ta không tưởng

được, mình vốn nghĩ rằng anh ta là người thành thật dễ bị khi dễ, không nghĩ anh ta cùng người hay đùa trước kia hoàn toàn không giống nhau.”

Biểu tình anh ta trầm ngâm lộ ra ý tứ nghiền ngẫm hàm xúc, ánh mắt loè loè toả sáng, trong lòng hiện lên một tia rung động, thêm khát.

※ ※ ※

“Tiểu Tình...” Ngũ Xương Liên kéo dài âm cuối biến thành kiều âm làm nũng.

Một đại nam nhân phát ra loại thanh âm này, hẳn sẽ làm cho người ta thực sự chán ghét, nhưng đi cùng với biểu tình tươi cười rạng rỡ của Ngũ Xương Liên, các đồng nghiệp trong công ty sẽ nghĩ anh ta là người thích đùa giỡn, sẽ càng có hảo cảm với anh ta.

“Anh mà tiếp tục bước qua đây, cẩn thận không thì tôi cắt yếm hầu của anh.”

Hạ Tình Hân cầm con dao rọc giấy trong tay, hơn nữa khi anh nói câu kia, ánh mắt thất cổ, lộ ra một tia âm ngoan, tuyệt đối không có người nào ngu ngốc dám hoài nghi lời nói của anh là lời nói đùa.

Mà ngay cả Ngũ Xương Liên là loại cáo già cũng không dám từng bước vượt qua Lôi Trì, lập tức đem bàn tay muốn chạm vào Hạ Tình Hân ngừng ở trên không trung, sau đó rút lui về.

“Tôi muốn xin tiền thôi...” Ngũ Xương Liên vẽ mặt đầy uỷ khuất, giống như Hạ Tình Hân đối với hắn làm chuyện rất xấu.

Hạ Tình Hân căn bản không nghĩ để ý tới người này.

Từ lần trước, bởi vì anh uống say, thần trí không rõ ràng bị Ngũ Xương Liên đưa vào khách sạn, sau anh liền cai rượu, và thái độ đối với người này không còn hoà nhã nữa.

Nhưng Ngũ Xương Liên chẳng những không lấy chuyện ngày đó làm hổ thẹn, mà còn nhiều lần trêu chọc anh, anh chỉ biết trừng mắt lạnh lùng mà chống đỡ; bất quá anh càng làm như vậy, tựa hồ càng làm cho Ngũ Xương Liên thêm hứng thú.

Anh thật sự không hiểu anh ta đang muốn làm cái gì? Nhưng anh có thể tự mình hiểu lấy một ít, hiểu được Ngũ Xương Liên cũng không phải vì thương yêu anh đến thần hồn điên đảo, mà đến đây trêu chọc anh. Vậy rốt cuộc anh ta muốn làm cái gì ?

“ Để tôi thưởng một lần thử xem, nói không chừng anh sẽ thích a.”

Ngũ Xương Liên ghé vào lỗ tai anh phun ra ngữ khí khiêu khích chỉ làm cho Hạ Tình Hân nghĩ muốn buồn nôn.

Nếu không phải ở trong công ty không thể né tránh người này, càng không thể ở trước mặt bao người đánh anh ta, nếu không chỉ sợ Hạ Tình Hân đã sớm vươn tay đối với anh ta quyền đâm cưỡi đá một phen rồi.

“Một vạn năm nữa anh cũng không có khả năng.”

Câu trả lời tiêu chuẩn của Hạ Tình Hân làm cho ý cười ngoài miệng của Ngũ Xương Liên càng thêm sâu sắc, dù sao càng không chiếm được mới càng thú vị, rất dễ dàng có được thì tuyệt không đáng giá quý trọng.

6. Chương 6

Một ngày tháng mười một, thời tiết vẫn nóng bức như trước, máy lạnh ở văn phòng phải mở thật lớn, còn phải mặc thêm một kiện áo khoác mới không cảm thấy bị lạnh, nhưng trên trán của Hạ Tình Hân che kín mồ hôi lấm tấm, trưởng phòng đem biên lai phóng tới trước mặt anh, ông ta cũng đã toát ra mồ hôi lạnh, bởi vì ông ta thấy rõ ràng — trên biên lai ấy có chữ ký của ông ta!

“tin tức của nhà máy hiệu buôn không chính xác, rốt cuộc cậu đang làm gì vậy? Mức chênh lệch đến những hai trăm vạn, cậu bồi thường được không? Cho dù cậu bồi thường được, thì nhà máy hiệu buôn không bao giờ ... muốn hợp tác với chúng ta nữa, trách nhiệm này cậu gánh được sao?”

Thanh âm của trưởng phòng tràn ngập lo lắng, nhà máy hiện buồn này là đối tác làm ăn quan trọng của công ty bọn họ, phạm sai lầm nghiêm trọng như thế khiến cho nhà máy hiệu buồn phi thường phần nộ.

Quản lý của nhà máy đã liên tiếp gọi vài cuộc điện thoại đến mắng chửi người, hơn nữa Hạ Tình Hân không chỉ phạm sai lầm như thế, anh còn đem chi phiếu của nhà máy này cấp cho nhà máy kia, trong khi kim ngạch của hai nhà máy này chênh lệch rất lớn, việc này đối với bên chi thiếu nhất định là phải bổ xung thêm tiền vào, nhưng bên đưa dư cũng không dễ dàng lấy lại tiền. Nếu sự tình không giải quyết được tốt, công ty sẽ phải mất đi một khoảng tiền rất lớn.

“Tôi sẽ lập tức đi đến nhà máy hiệu buồn bên kia xử lý.” Hạ Tình Hân không nói hai lời, liền lập tức cầm tư liệu đi ra ngoài.

Hai sự kiện này được xử lý khi anh bị tiểu Huệ cùng Hồng Hải Cường tay trong tay đến nhà đòi tiền, lúc ấy tâm tình của anh rất kém, kết quả liền không cẩn thận làm ra lỗi, mà anh vẫn không phát hiện, thẳng đến hôm nay mới bộc phát ra; mà hai nhà máy hiệu buồn này là hai nhà máy khó ứng phó nhất trong các nhà máy mà công ty hợp tác.

“Tiểu Tình, tôi sẽ đi cùng anh, trong đó có một ông chủ không dễ dàng nói chuyện như vậy.” Ngũ Xương Liên cầm theo bao công văn đi ra ngoài, bước nhanh đuổi kịp anh.

Hạ Tình Hân nguyên bản không nghĩ đi cùng anh ta, nhưng anh hiện tại là lửa cháy đến nơi, kiến bò trên chảo nóng, nếu có nghiệp vụ viên hiểu biết các nhà máy hiệu buồn đi cùng, tuyệt đối không phải là một chuyện xấu.

Hạ Tình Hân kéo xuống tự tôn, gian nan nói ra miệng: “Cám ơn...”

Chính mình phạm lỗi quá lớn, Ngũ Xương Liên còn muốn đi cùng anh đến các nhà máy hiệu buồn để cùng chịu bị mắng thối đầu, như thế đã được cho là đồng sự phi thường tốt.

Ngũ Xương Liên dùng sức vỗ bờ vai của anh. “Đừng ủ rũ như vậy, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp anh.”

※ ※ ※

Đã hơn mười một giờ đêm, Hạ Tình Hân cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nhưng tảng đá trong lòng đã được thả xuống.

Ngũ Xương Liên dừng xe dưới lầu nơi anh ở.

“Cám ơn anh, nếu không có anh, tôi thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.”

Bởi vì có lẽ quá mệt mỏi, ngữ khí của Hạ Tình Hân có điểm yếu đuối.

Hôm nay nếu không có Ngũ Xương Liên giúp đỡ, anh tuyệt đối sẽ không thu lại được số tiền kia, càng thêm không có cách nào trấn an quản lý đang nổi giận của nhà máy còn lại, vị quản lý này bình thường không có việc gì, sắc mặt đã đủ kém, hiện tại gặp chuyện không may, ông ta lên tiếng mắng không ngừng.

Cũng trong hôm nay, chính mắt anh thấy được Ngũ Xương Liên là nghiệp vụ viên lợi hại đến cỡ nào, khi thấy anh ta biểu hiện xuất sắc ở công việc, bao nhiêu ác cảm đối với anh ta trước đây lập tức biến mất không còn.

“ Anh đã quá mệt mỏi, cố gắng nghỉ ngơi đi, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, có ai mà không mắc sai lầm chứ, hơn nữa chuyện bây giờ cũng đã giải quyết tốt.” Ngũ Xương Liên nói một cách khinh miêu đậm tã – nhẹ nhàng băng quơ.

Hạ Tình Hân biết kỳ này mình phạm lỗi vô cùng nghiêm trọng, Ngũ Xương Liên nói như vậy, đại khái là không muốn anh phải áy náy, khó chịu như vậy!

Ngũ Xương Liên châm một điếu thuốc, nhìn mặt nghiêng của Ngũ Xương Liên – hình dáng của anh ta rất đậm nét, trên khuôn mặt của anh ta có nét lạnh lùng, tóm lại anh ta là một điển hình vừa đẹp trai vừa lãnh khốc.

“ Cám ơn anh đã đưa tôi về nhà, tôi lên trước đi ngủ.” Hạ Tình Hân mở cửa xe đi xuống.

Ngũ Xương Liên đem điều thuốc dụi tắt, cũng đồng thời mở cửa xe tiêu sái đi xuống, bước tới phía sau anh, nhẹ giọng gọi: “tiểu Tình?”

“Ân?” Hạ Tình Hân dừng bước.

Ngũ Xương Liên bước vài bước đến trước mặt anh. Dáng người của anh ta rất cao, cơ hồ cùng Hồng Hải Cương không sai biệt lắm, Hạ Tình Hân thấy chính mình lại lấy Hồng Hải Cương so sánh với Ngũ Xương Liên, anh liền cảm thấy một trận đau lòng, anh không bao giờ ... muốn nghĩ về Hồng Hải Cương nữa.

“Tiểu Tình, anh đang thất tình đúng không?”

Không nghĩ tới anh ta mở đầu liền hỏi như vậy, sắc mặt Hạ Tình Hân tức thì trắng xanh.

Một bàn tay của Ngũ Xương Liên đặt nhẹ lên chiếc xe máy ven đường. “Tôi không phải cố ý kích thích anh, là ngày đó ở trong khách sạn, nghe chính miệng anh khi say rượu đã nói ra rất nhiều chuyện. Làm đồng tính luyện ái thật vất vả, nhất là khi tình nhân của mình lại đi thương yêu một người đàn bà khác ...”

Hốc mắt của Hạ Tình Hân nhiễm một viên đỏ, có lẽ đối với người khác mà nói anh là một người thực có lực ý chí, nhưng đối mặt với Hồng Hải Cương, anh lại có điểm yếu đuối, xác thực anh đã đặt quá nhiều tình cảm của mình trên người Hồng Hải Cương, mà Hồng Hải Cương lại một chút cũng không có quý trọng, có khi đêm khuya một mình hồi tưởng lại anh vẫn cảm thấy chính mình thực dốt nát, thực ngu xuẩn, lãng phí không công tình cảm mười năm.

“Kết giao cùng với tôi đi.” Thanh âm của Ngũ Xương Liên khàn khàn nói ra phi thường thẳng thắn, không một chút vòng vo. “Chúng ta không cần nói chuyện tình cảm, chỉ coi nhau như bạn bè; nếu tương lai mọi người tìm được một nửa cho riêng mình, liền chúc phúc cho đối phương, thế nào?”

“Không cần nói chuyện tình cảm?” ánh mắt Hạ Tình Hân nhìn thẳng vào Ngũ Xương Liên.

Ngũ Xương Liên thấp giọng nói: “trong thời gian ngắn này, chúng ta làm bạn với nhau; anh cũng là người trưởng thành rồi, nên hiểu điều này là có ý gì? Đến lúc đó mọi người chia tay, ai cũng không nợ ai.”

Anh vẫn luôn tin tưởng rằng Hồng Hải Cương không có khả năng phản bội anh, nhưng Hồng Hải Cương vẫn là chọn ở cùng với người đàn bà khác, có lẽ anh căn bản không nên nói chuyện tình cảm, nó chỉ làm cho lòng mình càng đau khổ hơn mà thôi.

“Được không?”

Tiếng nói dụ dỗ của Ngũ Xương Liên làm người ta mê say, nhất là thời khắc hiện tại tâm linh của anh bị tổn thương, làm sao không hy vọng có một người ở bên cạnh bầu bạn.

Một câu “Được không?” này làm cho Hạ Tình Hân có chút chần chờ.

Ngũ Xương Liên bỗng nhiên nâng mặt của anh lên, đôi môi mảnh liệt đặt lên trên môi của anh. Hạ Tình Hân còn chưa kịp phản kháng đã bị hôn.

“Tình nhân cũ đã có người khác, chẳng lẽ anh muốn cả đời sẽ sống như vậy sao? Kết giao cùng với tôi, tuy tôi không phải là tình nhân quá tuyệt vời nhưng ít nhất tôi cam đoan những điều tôi nói sẽ không lừa gạt anh.”

Anh ta ở bên tai Hạ Tình Hân nói chuyện rất nhỏ nhẹ, xuyên thấu qua tâm linh tĩnh mịch của anh.

Lời nói của anh ta chạm vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng của Hạ Tình Hân, có lẽ Hồng Hải Cương chưa từng lừa gạt anh, ý nghĩ trong đầu của Hồng Hải Cương mà nói anh vẫn chỉ là thầy giáo của cậu, chưa bao giờ là tình nhân.

Nhưng anh vẫn bị tổn thương rất sâu, thậm chí những gì tốt đẹp giữa anh và Hồng Hải Cương đều bị một số việc của cậu cùng tiểu Huệ phá cho tan nát, làm anh mỗi khi nhớ lại, tất cả đều biến thành tư vị chua xót.

Nụ hôn này chỉ có thể khiêu khích giác quan, còn cảm giác trong lòng Hạ Tình Hân nửa điểm cũng không có, nhưng anh là nam nhân trưởng thành, thân thể của anh cũng cần nhận được sự cổ động.

Hương vị này hoàn toàn bất đồng với Hồng Hải Cương, vị nam nhân pha lẫn vị thuốc lá.

Anh bỗng nhiên cảm thấy được chính mình vô cùng tinh mịch, vô cùng đau khổ.

Anh vì cái gì mà không tìm một vật thể thay thế Hồng Hải Cương, một người tình trưởng thành? Rồi cố gắng quên đi đoạn tình cảm thống khổ kia.

Không nói chuyện tình cảm, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, như vậy anh sẽ không bị rơi vào hố sâu tình yêu mà không thể tự kiềm chế.

Anh đem chính mình nhập sâu vào trong cái hôn này, bắt lấy tay áo của Ngũ Xương Liên.

Khoé miệng Ngũ Xương Liên giờ lên một tia tươi cười cơ hồ nhìn không thấy, anh ta lại một lần nữa hôn lên môi Hạ Tình Hân, mà lần này Hạ Tình Hân không hề chống cự.

Mặt khác, bên kia đường Hồng Hải Cương xách theo một gói to siêu thị đứng ở hành lang từ một nơi bí mật gần đó, cho dù khoảng cách một trăm mét, cậu vẫn có thể thấy rõ ràng người đang được một nam nhân cao gầy hôn môi là Hạ Tình Hân.

Gói to trong tay của cậu bỗng nhiên rớt xuống đất, những chai đồ uống từ trong túi lăn ra ngoài, cậu vẫn không hề phát giác, mặc kệ đồ uống này đổ lăn ra, đổ vỡ chảy đầy nước trên mặt đất.

※ ※ ※

[thầy, làm sao bây giờ? Máy giặt quần áo không hoạt động, em không biết được vì sao nó không hoạt động?]

Toàn bộ buổi sáng này, Hồng Hải Cương không biết gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, chỉ cần Hạ Tình Hân trả lời máy là nhất định sẽ nghe tiếng kêu quý khóc thần sầu của Hồng Hải Cương.

Ngay từ sáng sớm, lò nướng bánh mì vì sao lại nướng bánh mì thành cháy đen, đường nước nóng bị phá hư, dẫn tiên khi nào thì có thể trở mặt, một số vấn đề kỳ kỳ quái quái khiến cho Hạ Tình Hân đều nhanh thác loạn, cuộc điện thoại mới nhất là máy giặt quần áo bị phá hư.

“Trên giấy bảo hành của máy giặt quần áo có số điện thoại, cậu báo cho cửa hàng biết, họ sẽ đến sửa chữa.”

Thanh âm của Hồng Hải Cương phóng thật sự thấp, giống như sợ bị mắng, nhỏ giọng nói: “Em không biết giấy bảo hành để ở đâu?”

Nghĩ tới Hồng Hải Cương không có năng lực lo toan cuộc sống hằng ngày, vì thế chuyện này đều không phải là không có khả năng.

Hạ Tình Hân thở dài, “Kêu tiểu Huệ đi tìm đi, anh đặt tất cả ở trong tủ treo quần áo đó.”

[em không cần tiểu Huệ tìm, thầy mau tới đây giúp em tìm đi, đồ vật này nọ đều bị phá huỷ, em không biết nên làm sao bây giờ? Vừa rồi dẫn tiên làm xong, em ăn cũng không trôi, rõ ràng em chiếu theo thời gian của thầy nói để trở mặt a, không biết vì cái gì lại biến thành như vậy?]

“Cậu đi ra bên ngoài ăn không phải tốt hơn sao.” Hạ Tình Hân đưa ra biện pháp giải quyết nhanh nhất.

[không cần, thầy, thầy mau tới đây, mau tới đây....]

Hồng Hải Cương vẫn la hét muốn anh phải đi qua đó.

Hạ Tình Hân không muốn gặp lại cậu, anh tìm một cái cơ quang minh chính đại: “Cậu ngu ngốc a, anh phải làm việc, anh không giống như cậu, kiếm được nhiều tiền như vậy.”

[tiền kia của em đều đưa hết cho thầy, thầy mau mau tới đây đi.]

Lời nói của cậu không có trách nhiệm, làm cho Hạ Tình Hân thiếu chút nữa té xỉu, anh dè dặt thanh âm: “Cậu không nên nói lung tung, anh không muốn làm cho tiểu Huệ hiểu lầm, cho là anh biến thủ tiền của cậu.”

Thanh âm của Hồng Hải Cương ở bên kia điện thoại bỗng nhiên trở nên rất lớn: [em không cần tiểu Huệ trông nom tiền, em muốn thầy trông nom tiền, thầy nhanh lên qua đây được không? Em rất nhớ thầy a]

Cậu làm nũng trong lời nói làm cho trong lòng Hạ Tình Hân cảm thấy vừa ngọt vừa khổ, anh biết cậu chỉ đều là thuận miệng liền nói ra, nếu là lúc trước anh đã tin là thật, nhưng hiện tại anh không muốn chính mình lại tiếp tục ảo tưởng nữa.

“Anh thật sự có rất nhiều việc cần giải quyết, không thể đi qua, gần đây trong công việc anh phạm một chút lỗi, cần phải tăng ca.”

Những lời này cũng không phải hoàn toàn là lời nói dối, nhưng đó cũng là cách tốt nhất để cự tuyệt Hồng Hải Cương.

[thật vậy à, nếu là công việc bị gặp trở ngại đành không có biện pháp, được rồi, tạm biệt thầy.] Hồng Hải Cương đầy ngập thất vọng, rốt cuộc cũng chịu cúp điện thoại.

Địa vị của cậu thật sự rất vững vàng ở trong lòng Hạ Tình Hân, ngày hôm qua cùng Ngũ Xương Liên hôn môi không có làm cho anh cảm giác tim đập nhanh, nhưng hôm nay Hồng Hải Cương gọi điện thoại lại đây cầu cứu, tim của anh liền đập thật sự nhanh như muốn văng ra khỏi miệng, xem ra anh vẫn rất khó quên chuyện cũ a.

※ ※ ※

Hạ Tình Hân làm việc đến buổi tối mới bước ra khỏi công ty, thế nhưng liền nhìn thấy Hồng Hải Cương đứng ở cửa chờ anh.

Anh kinh ngạc đến nỗi không thể khép lại miệng, anh vẫn nghĩ Hồng Hải Cương căn bản là không biết công ty của anh ở nơi nào, tâm niệm vừa động, sẽ không phải công ty của tiểu Huệ ngay tại gần đây cho nên Hồng Hải Cương đi ngang qua nơi này chứ?

“Thầy...” Hồng Hải Cương giống như con chó Nhật nhỏ tìm ra được manh mối của chủ nhân, liền xông lên trước.

Hạ Tình Hân ổn định nhịp tim, mỉm cười tự nhiên. “Làm sao vậy, A Cương? Công ty của tiểu Huệ ở kề bên à, cậu muốn đi đón tiểu Huệ nên thuận tiện đi qua nơi này sao?”

“Không phải, thầy nhanh lên đến chỗ của em giúp em xử lý tốt mọi việc được không? Mọi thứ đều bị phá hủy, em không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Hồng Hải Cương giữ chặt tay anh không ngừng lắc lắc, nhiệt độ lòng bàn tay của cậu làm cho tâm của Hạ Tình Hân trở nên ấm áp, tuy biết cậu chỉ tìm anh giúp đỡ, nhưng anh cũng không từ chối, bởi vì từ trước đến nay việc anh giúp cậu đã trở thành thói quen.

“Được rồi, đợi anh đi lấy xe...”

“Thầy, em mới mua xe, em đưa thầy đi được không?”

Hạ Tình Hân lắp bắp kinh hãi, lắp tức nghĩ đến tài lực của Hồng Hải Cương, cậu có tình nhân, mua xe cho tình nhân ngồi ở bên người, so với xe máy vừa an toàn lại vừa ấm áp, trách không được cậu lại mua xe, hơn nữa cậu đã sớm có bằng lái xe.

“Uh, xe của anh cứ để lại đây, đi xe của cậu đi.”

Anh ngồi trên xe mới của Hồng Hải Cương mà đánh giá, xe là loại model mới nhất, bên trong rộng rãi, ngồi xuống thực thoải mái.

Hạ Tình Hân ngồi trong xe, không biết là quá mệt mỏi, hay là nguyên nhân xe rất thoải mái, làm cho anh mơ màng đi vào giấc ngủ.

Tới bãi đỗ xe, anh đột nhiên mở to mắt, mặt của Hồng Hải Cương cách chóp mũi của anh không đến một tấc, làm anh sợ tới mức ngã lui ra sau, dựa xác vào lưng ghế.

“Cậu muốn làm gì?” thanh âm của anh phát run.

“Thầy, đáng thầy ngủ trông thật đáng yêu, dường như còn chảy cả nước miếng?”

“Ngu ngốc, cậu không nên làm anh sợ.”

Hạ Tình Hân đỏ mặt đẩy cậu ra, anh liền sờ bên môi, thật đúng là có nước, sẽ không phải anh thật sự chảy nước miếng chứ, anh cầm lấy giấy vệ sinh lau lau viền môi của mình, sau đó rất nhanh tiêu sái bước xuống xe.

Từ khi đi vào phòng ở của Hồng Hải Cương, Hồng Hải Cương vẫn cứ như cái đuôi mà lẻo đẻo đi theo phía sau anh.

Này đó đồ điện đích xác đều bị phá huỷ, trong một ngày lại bị phá huỷ đến vài thứ, không hiểu được Hồng Hải Cương thao tác chúng nó như thế nào, bằng không làm sao lại trùng hợp trong cùng một ngày tất cả đều bị hư như thế; anh nhớ rõ đồ điện của Hồng Hải Cương mua đều không tệ lắm, còn có thể nói là sa hoa nữa kia.

Từ trong tủ treo quần áo, anh tìm ra được giấy bảo hành của máy thứ này, sau khi giao cho Hồng Hải Cương, anh đi đến huyện quan, mang giấy vào liền muốn rời khỏi.

Hồng Hải Cương vội vàng chạy đến bên cạnh anh, “thầy, thầy chưa ăn tối đúng không, ở gần đây có nhà hàng Thượng Hải mới mở nghe nói rất nổi tiếng, mỗi ngày em đi ngang đều thấy chật nít khách, chúng ta đi xem thử không?”

“không được, anh mệt lắm, muốn về nghỉ ngơi, cậu cùng tiểu Huệ đi ăn đi!”

Anh tuy rằng nguyện ý giúp Hồng Hải Cương xử lý những việc vặt vãnh này, nhưng anh không muốn kéo dài thời gian ở chung một chỗ với Hồng Hải Cương, nó chỉ làm cho anh nhớ lại những chuyện cũ, gọi lên tư vị càng thêm đau khổ.

“Tiểu Huệ chỉ thích ăn cơm Tây, không thích đồ ăn Trung Quốc, thầy, đi ăn cùng với em có được không, em đã đặt chỗ rồi.” Thanh âm của cậu tràn ngập khẩn cầu.

Cùng cậu ăn cơm cũng không có vấn đề gì, trước kia mỗi lúc cần tiện lợi bọn họ cũng thường ra ngoài ăn, nhưng chưa bao giờ đi đến nhà hàng cao cấp, hơn nữa từ trước đến nay anh vẫn khó có thể cự tuyệt khẩn cầu của Hồng Hải Cương.

“Được rồi, bắt quá đừng gọi quá nhiều đồ ăn, anh không đói.”

※ ※ ※

Hồng Hải Cương kích động lôi kéo Hạ Tình Hân đi vào một nhà hàng; không khí nhà hàng này đúng là không tồi, đích xác hương vị thức ăn của nơi này rất ngon, khách nhân cũng rất nhiều.

Khi ăn cơm, phần lớn thời gian đều là Hồng Hải Cương nói chuyện, cậu tựa như muốn giải toả hết nhiệt khí trong người, nên nói chuyện không ngừng.

Nếu như là trước kia, anh hẳn là sẽ rất vui vẻ vì Hồng Hải Cương rốt cuộc đã thông suốt, nội tâm thì vô cùng vui sướng vì được cậu dẫn đến ăn nhà hàng cao cấp, nhưng anh hiện tại tận lực bảo trì tâm tình vững vàng, không muốn giống như trước kia hiểu lầm tâm ý của Hồng Hải Cương.

Sau khi hai người cơm nước xong xuôi, Hồng Hải Cương trả tiền, Hạ Tình Hân mới thản nhiên nói: “cảm ơn cậu mời anh ăn cơm, anh phải đi về, A Cương, thay anh gửi lời hỏi thăm đến tiểu Huệ.”

“thầy...” hoàn toàn trái ngược với thao thao bất tuyệt vừa rồi, thanh âm của Hồng Hải Cương bây giờ trở nên chần chờ, dường như có việc muốn nói với anh.

Đại não của Hồng Hải Cương không có phức tạp như vậy, ngay cả lần đầu tiên cậu cùng anh lên giường, cậu cũng không hề chần chờ liên ngăn chặn anh, hiện tại cậu ấp a ấp úng như vậy, không phải là có chuyện quan trọng chứ ?

Mà loại việc quan trọng của Hồng Hải Cương ở trong đầu Hạ Tình Hân có khả năng nghĩ đến thì chỉ có duy nhất một việc.

“Cậu... cậu không phải cùng tiểu Huệ kết hôn chứ?”

Ý thức được chính mình không hề có ý chúc mừng, lời nói còn đầy vẻ chua xót, Hạ Tình Hân vội vàng sửa lại ngữ điệu vui vẻ: “nếu là như vậy, kia thật sự chúc mừng cậu, A Cương.”

Hồng Hải Cương vội vàng lắc đầu, “không phải, thầy, vào thời điểm tháng bảy không phải thầy nói muốn đi biển chơi sao? Em hiện tại có xe, có thể chở thầy đi chơi, vào ngày lễ bái thiên này chúng ta đi được không? Tuy rằng thời tiết vẫn còn lạnh, bất quá vẫn có thể ngắm nhìn phong cảnh.”

Đối với Hạ Tình Hân mà nói, đó đã là chuyện thật lâu trước kia.

Tháng bảy trước đây, anh từng minh dụ, ám chỉ với Hồng Hải Cương rằng anh muốn đi biển chơi, mà Hồng Hải Cương vội vàng viết trình tự máy tính, anh nghĩ cậu căn bản không có nghe vào trong lỗ tai.

Mà hiện tại, đã không còn là trước kia nữa.

Những khát cầu của anh trước kia, hiện tại anh đều đã đem nó đẩy ra xa.

“Không được, A Cương, cậu mang tiểu Huệ đi chơi đi, lễ bái thiên này anh còn có công việc cần giải quyết gấp, chỉ sợ không có thời gian rảnh.”

Hồng Hải Cương không muốn buông tha cho, cậu đề nghị: “vậy tuần sau thì sao?”

“Công việc của anh thật sự rất nhiều, gần đây cũng không có cách nào...” lời nói của Hạ Tình Hân vô cùng khách khí.

Nhưng càng nói chuyện khách khí, cũng liên đại biểu cho khoảng cách của hai người đã càng ngày càng xa, không còn thân mật giống như trước kia nữa.

“thầy...” Hồng Hải Cương còn muốn nói cái gì nữa.

Hạ Tình Hân đã đón một chiếc xe taxi. “Anh đi về trước nghỉ ngơi, A Cương, cậu cũng nên về sớm nghỉ ngơi một chút, thay anh gửi lời hỏi thăm đến tiểu Huệ.” Nói xong, anh lập tức ngồi vào trong xe.

Hồng Hải Cương hần hển nói: “thầy, em có thể đưa thầy về nhà, thầy không cần phải tốn nhiều tiền đón xe taxi.”

“Không, đã quá muộn, cậu mau mau trở về bồi cùng tiểu Huệ đi.” Anh theo cửa kính xe vươn tay hướng Hồng Hải Cương lịch sự vẫy chào, “ tạm biệt, A Cương.”

Hồng Hải Cương vội vàng cầm lấy tay vươn ra của anh, “thầy, ngày mai chúng ta lại cùng nhau đi ăn bữa tối được không? Em biết có một nhà hàng khác so với nhà hàng này cũng không sai biệt lắm.”

Nhiệt độ lòng bàn tay của cậu truyền thẳng tới trái tim của anh, sức nóng của nó cơ hồ làm cho ngực của anh muốn nổ tung; Hạ Tình Hân cố ra sức rút tay về, anh không muốn tiếp tục cùng với Hồng Hải Cương dây dưa.

“Thực xin lỗi, A Cương, ngày mai anh phải đi ăn bữa tối cùng với một đồng nghiệp để chúc mừng sinh nhật của anh ta.”

“Thầy, thầy muốn đi ăn bữa tối chúc mừng đó với ai? Là nam hay là nữ?” Hồng Hải Cương sốt ruột hỏi.

Hạ Tình Hân không nghĩ muốn trả lời, liền quay cửa kính xe lên, hướng tài xế nói ra địa chỉ nơi mình ở.

Hồng Hải Cương lại tiếp tục gọi: “thầy...”

Hạ Tình Hân chậm rãi nhắm mắt lại, đối với cầu xin của cậu mắt nhắm tịt tai ngơ.

Cùng Hồng Hải Cương ăn cơm, anh phải áp chế hưng phấn cùng nhịp tim của chính mình, loại tình cảm này thật sự rất khó khăn, rất thống khổ, anh không muốn lặp lại thêm lần nữa, có lẽ đáp ứng cùng Ngũ Xương Liên kết giao mới đúng.

7. Chương 7

“Hải sản, thịt nguội ở nơi này cũng không tồi, anh cảm thấy ăn được không?”

“Ăn rất ngon, cả món điểm tâm ngọt ăn cũng rất ngon.”

Hạ Tình Hân uống thêm vài hớp hồng trà, nhà hàng này không chỉ có cơm ăn rất ngon, mà ngay cả món điểm tâm ngọt, trà phẩm tặng kèm cũng đều rất ngon miệng, đầy mỹ vị.

“Anh thích là tốt rồi.”

Sinh Nhật của Ngũ Xương Liên, nguyên vốn phải là anh mời Ngũ Xương Liên ăn cơm, thuận tiện cảm ơn anh ta lần trước đã giúp đỡ anh giải quyết sai lầm ở nhà máy hiệu buôn, nhưng Ngũ Xương Liên đã đặt nhà hàng trước, vì thế anh đành đổi sang mua quà tặng cho Ngũ Xương Liên.

“Tôi có thể mở quà không? Trong lòng tôi thực chờ mong, không biết anh sẽ đưa cho tôi cái gì?”

Anh ta vặn vẹo mặt mày làm cho Hạ Tình Hân phì cười, ở cùng một chỗ với Ngũ Xương Liên, cảm thụ giống như gió mùa xuân thổi về.

“Được, bất quá chỉ là món quà nhỏ, hy vọng anh sẽ thích nó.”

Ngũ Xương Liên mở hộp quà ra, là một chiếc cà-vạt mà Hạ Tình Hân đã chọn ở công ty bách hoá.

“Bởi vì tôi không biết anh thích cái gì, tôi nghĩ hay là mua cái gì mà anh đi làm có thể dùng được, cho nên liền mua nó.”

“thật đẹp, tôi rất thích, cảm ơn.”

Ngũ Xương Liên tươi cười chói loá làm người ta hoa mắt, tay anh ta duỗi ra, cầm lấy tay của Hạ Tình Hân.

Thân hình Hạ Tình Hân lập tức cứng đờ.

Ánh mắt lửa nóng của Ngũ Xương Liên nhìn thẳng vào Hạ Tình Hân, anh ta thấp giọng cười ra tiếng, thẳng thắn nói ra mục đích đêm nay mời Hạ Tình Hân: “Kỳ thật hôm nay không phải là sinh nhật của tôi, tôi chỉ tìm cớ để mời anh ra ngoài mà thôi.” Thanh âm của anh ta ép tới rất thấp, thấp tới mức cơ hồ như là nói lời âu yếm, bàn tay cầm tay Hạ Tình Hân tăng thêm chút lực.

“Tôi đã đặt phòng rồi, hừng đông ngày mai mới trở về được không?”

Ngày này sớm hay muộn đều phải đến, Hạ Tình Hân sớm đã biết Ngũ Xương Liên khát cầu cùng anh tiếp xúc thân cận da thịt, mà anh cũng không có tìm cớ cự tuyệt, nếu anh đã cho anh ta hôn môi, chuyện này cũng là sớm hay muộn phải phát sinh, mà anh cũng muốn làm cho mình quên đi những chiếc hôn môi cùng âu yếm ngọt ngào giữa anh và Hồng Hải Cương.

“Được.”

※ ※ ※

Không bao lâu, hai người theo thang máy đi tới căn phòng đã đặt trước.

Ngũ Xương Liên muốn anh đi tắm trước, nội tâm của anh cực kỳ khẩn trương và bất an.

“Đi thôi, tôi chờ anh.” Ngũ Xương Liên ôm bờ vai của anh, trấn an nỗi bất an của anh.

Hạ Tình Hân vào phòng tắm, tẩy rửa từ đầu đến chân, xong mới khoác áo tắm đi ra.

Ngũ Xương Liên kéo anh ngồi ở bên giường. “tiểu Tình, anh thật xinh, tôi nhìn mà luyến tiếc nháy mắt.”

Ca ngợi của Ngũ Xương Liên làm cho Hạ Tình Hân cảm thấy quái dị, bởi vì anh biết mình trừ bỏ bộ dạng bên ngoài được coi là nhã nhặn, cùng với đẹp, anh tuấn, xinh đẹp tựa hồ một chút đều không chạm tới được, nhưng ca ngợi của Ngũ Xương Liên vẫn làm cho nhân tâm anh nở hoa, anh tin tưởng cùng anh ta làm tình nhân, mọi việc sẽ luôn luôn khoái hoạt.

Ngũ Xương Liên ngồi ở bên cạnh anh, thể trọng của hai người khiến cho giường hơi hơi lún xuống, Ngũ Xương Liên tháo dây lưng buộc chiếc áo tắm của anh, bắt tay nhẹ nhàng vuốt ve lên ***g ngực của anh, âu yếm lên hai nhũ hoa của anh.

“đây là lần đầu tiên tôi thuê phòng, thực khẩn trương, hơn nữa nói thực ra...” Hạ Tình Hân xấu hổ, nói: “Tôi chưa từng cùng với nam nhân thứ hai làm loại sự tình này...”

Tay kia của Ngũ Xương Liên thì mơn trớn phía sau lưng của Hạ Tình Hân, mỉm cười nhẹ nhàng, “Tiểu Tình, không cần khẩn trương, chờ một chút tôi sẽ cho anh thực thoải mái, anh chỉ cần nhắm mắt lại hưởng thụ là tốt rồi.”

Ngũ Xương Liên cởi chiếc áo tẩm trên người anh xuống, đưa anh đặt ở dưới thân, như lời anh ta đã nói những chiếc hôn môi cùng âu yếm mềm nhẹ của anh ta thật sự làm cho anh cảm thấy được phi thường thoải mái, có thể thấy kỹ xảo của anh ta rất tuyệt.

Hạ Tình Hân bị hôn đến hô hấp dồn dập, bất quá chỉ cần có thể làm cho anh quên Hồng Hải Cương, anh nguyện ý ôm người nam nhân trước mặt.

Hai người nhẹ nhàng hôn môi hai lần, mà lúc này tay của Ngũ Xương Liên đã đi vào chỗ bắp đùi của anh, tay anh ta chạm vào hạ thân của anh, anh lập tức sợ run cả người.

Linh linh linh... Một trận tiếng nhạc chói tai vang lên.

Hạ Tình Hân nhỏ giọng nói: “Điện thoại di động của tôi vang lên, ngưng ngưng, chờ tôi một chút.”

Anh đứng dậy cầm lấy túi xách bỏ ở bên cạnh lấy điện thoại di động ra, vừa thấy dãy số hiện lên trên màn hình di động, anh nắm chặt nắm tay, là Hồng Hải Cương đang gọi tới.

“Có phải là đồng sự công ty gọi tới không?”

Hạ Tình Hân để điện thoại di động xuống, “Không phải, không có gì, tôi sẽ không trả lời, chúng ta tiếp tục đi.”

Anh đem mặt kích động chôn vào trong lòng ngực của Ngũ Xương Liên, tham lam hít sâu hương vị hoàn toàn bất đồng cùng với Hồng Hải Cương.

Điện thoại di động không ngừng vang lên, mỗi một lần cắt đứt, anh sẽ nghe vang lên một lần khác, vang đến trong lòng anh hoảng loạn cả lên.

Ngũ Xương Liên nhìn biểu tình của Hạ Tình Hân là chã – chực khóc, cũng đã hiểu được đại khái là ai đang gọi tới.

Anh ta cầm lấy điện thoại di động, ấn nút trả lời.

Hồng Hải Cương tưởng là Hạ Tình Hân trả lời máy, mới vào liền hô to: [thầy, thầy đang bận sao? Em đã gọi mấy lần rồi, vì cái gì mà thầy không chịu nghe máy?]

Ngũ Xương Liên trả lời: “Ngưng ngưng, anh ta hiện tại đang rất bận, có thể mời cậu ngày mai cùng anh ta liên lạc lại không?”

Vừa nghe đến thanh âm của nam nhân xa lạ, Hồng Hải Cương ở đầu điện thoại bên kia trầm mặc một hồi lâu mới nói: [thầy đang ở đâu? Tôi có việc gấp muốn tìm thầy, thật sự là chuyện rất khẩn cấp.]

Khẩu khí của Ngũ Xương Liên trở nên cường ngạnh: “Tôi nói rồi, anh ta đang bận rất nhiều việc, tôi cùng anh ta đều bận rất nhiều việc, như vậy cậu đã hiểu chưa?”

Sau khi nói xong, Ngũ Xương Liên liền trực tiếp cúp điện thoại, anh ta đẩy ngã Hạ Tình Hân, một bàn tay âu yếm mãnh liệt ở hạ thân của anh, ý đồ muốn gọi lên *** của Hạ Tình Hân.

Linh linh linh... Chuông điện thoại di động lại vang lên.

Hạ Tình Hân cắn môi do dự, không biết có nên trả lời điện thoại hay không.

Ngũ Xương Liên ghé vào lỗ tai anh nặng thanh nói: “Không cần trả lời, chỉ cần qua đêm nay cậu ta sẽ không còn tiếp tục gọi cho anh hoặc làm phiền anh như vậy nữa.”

“Có lẽ cậu ta thật sự có chuyện quan trọng, cậu ta rất hiếm khi gọi điện thoại tìm tôi.”

Hạ Tình Hân đẩy Ngũ Xương Liên ra, biết rất rõ ràng Hồng Hải Cương tìm anh nhất định đều là vì một ít việc lòng gà vồ tỏi, có lẽ đồ điện của nhà cậu lại bị phá hủy...

Hạ Tình Hân vẫn không có cách nào buông cậu xuống được, anh trả lời điện thoại:

“A Cương, có chuyện gì không?”

Hồng Hải Cương ở đầu điện thoại bên kia khóc rùng, ồm yếu nói: [thầy, em sắp chết, thầy nhanh lên tới cứu em, em đau bụng quá, đau đến không biết nên làm cái gì bây giờ ?]

“Cậu gọi điện thoại kêu tiểu Huệ lại nhà, mang cậu đi bệnh viện đi.”

Hồng Hải Cương khóc thút thít, nói: [Tiểu Huệ đi công tác một tuần, nơi này đều không có người, thầy, em thật sự đau bụng quá, thầy lại đây xem em được không, toàn thân của em đều đau quá, thật là khổ sở.]

Nghe cậu nói thật sự nghiêm trọng, Hạ Tình Hân cũng khẩn trương lên. “Anh sẽ lập tức qua nhà cậu, cậu ráng chờ anh.” Anh đứng dậy mặc quần áo vào.

Ngũ Xương Liên cũng nghe được nội dung của cuộc điện thoại, anh ta giữ chặt tay Hạ Tình Hân. “Không cần đi qua đâu, cậu ta lừa gạt anh thôi, vừa rồi khi cậu ta nói chuyện với tôi còn rất khoẻ mạnh mà.”

“A Cương sẽ không gạt tôi, cậu ta cho tới bây giờ cũng chưa từng lừa gạt tôi.” Hạ Tình Hân vạn phần gian nan nói: “Ngay cả cậu ta kết giao bạn gái, căn bản chưa từng đem tôi trở thành tình nhân, cậu ta đều thành thật nói cho tôi biết; cậu ta nói cậu ta bệnh thật sự nghiêm trọng, vậy đó là bệnh thật sự nghiêm trọng, tôi phải đi qua xem cậu ta thế nào, hôm khác Hôm khác chúng ta lại cùng nhau ... thật xin lỗi.”

Hạ Tình Hân cũng biết như vậy đối với Ngũ Xương Liên thật có lỗi, nhưng khi nghe thanh âm cầu cứu của Hồng Hải Cương liền làm cho anh lo lắng không thôi, anh mở cửa phòng, vội vàng đi ra ngoài.

Ngũ Xương Liên nhìn cánh cửa khép lại, phát ra một tiếng ‘cạch’, ảo não nói: “Ách, vị nẫu chín đều bị bay đi hết.”

Hạ Tình Hân đón xe taxi, thẳng đến chỗ ở của Hồng Hải Cương, vừa mới vào cửa, chợt nghe đến tiếng kêu ‘ai ai’ của Hồng Hải Cương.

Anh đem giấy vạt tụy tiện, liền chạy nhanh vào phòng của Hồng Hải Cương.

Anh sốt ruột hỏi: “Làm sao vậy? A Cương, cậu làm sao không thoải mái? Anh mang cậu đi bệnh viện nha!” Anh ngồi ở bên giường, lấy tay sờ lên trán của Hồng Hải Cương.

Hồng Hải Cương xông vào trong ngực của anh, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của anh.

“Thầy, em thiếu chút nữa nghĩ là thầy không đến đây, em gọi điện thoại thiết nhiều lần, thiết nhiều lần, vì cái gì mà thầy không trả lời? Thầy biết không thầy không trả lời điện thoại làm cho em cảm thấy thật là khó chịu a.”

Hạ Tình Hân không nói lời nào, anh đích xác tuyệt không muốn trả lời điện thoại của cậu.

Hồng Hải Cương nâng mắt lên nhìn anh, trong mắt chứa đầy phẫn uất cùng lên án. “Thầy, thầy chán ghét em có phải hay không? Thầy chê em phiền đúng không?”

“Cậu nói bậy bạ gì đó?”

Hạ Tình Hân vuốt trán của cậu, nhiệt độ cơ thể coi như bình thường, cậu thoát nhìn cũng coi như không có việc gì; nếu cậu đã không có việc gì, anh không muốn lưu lại quá lâu ở nơi này, nơi chứa đầy kỷ niệm giữa anh và cậu.

“Xem ra không có việc gì nữa, có thể là vừa rồi ăn trúng gì đó làm bụng bị đau, giờ đã hết đau thì tốt rồi, anh phải về đây.”

Nghe được anh muốn rời khỏi đây, Hồng Hải Cương nâng mắt lên trừng anh một cái, nói ra lời nói làm cho Hạ Tình Hân cực kỳ giật mình.

“Thầy, nếu em không nói em sinh bệnh, có phải hay không thầy sẽ không chịu qua chỗ của em? Có phải hay không thầy liền không muốn gặp em?”

Hạ Tình Hân quay mặt đi nơi khác, không dám nhìn vào ánh mắt của Hồng Hải Cương: “A Cương, không nên nói bậy, anh thật sự là có việc gấp cần làm.”

Hồng Hải Cương biết việc anh ở cùng với Ngũ Xương Liên, cậu không khỏi hờn giận nói: “Thầy cùng với nam nhân khác ước hội đúng không? Thầy, tên nam nhân kia đã từng hôn thầy phải không? hơn nữa hôm nay các người đi khách sạn đúng không?”

“A Cương, chuyện của anh không liên quan tới cậu.” Hạ Tình Hân đứng lên.

Hồng Hải Cương căn bản là không có quyền chất vấn anh, cậu cùng anh chỉ là quan hệ thầy trò bình thường mà thôi. Chẳng lẽ cậu đã muốn quên cậu cũng có sai sao? Là chính Hồng Hải Cương phản bội anh trước, là cậu cho anh biết tình cảm mà anh cố gắng vung đắp trong mười năm qua đều là trống rỗng cùng vô nghĩa.

Hồng Hải Cương làm cho tâm của anh bị tổn thương cùng tuyệt vọng, anh đều không oán trách một lời, giờ đây cậu dựa vào cái gì mà chất vấn anh? Dựa vào cái gì chứ?

Hồng Hải Cương nhảy dựng lên, rống giận: “Như thế nào chúng ta lại không liên quan đến nhau, thầy, chúng ta luôn luôn sống cùng nhau mà.”

“Cậu đã có bạn gái, cậu còn muốn anh nói cái gì?”

Hạ Tình Hân nhin không được rống lại, chẳng lẽ còn muốn chính miệng của anh nói ra sự thật đau lòng này sao? Cậu muốn đả kích tim của anh một lần, cậu mới cam tâm sao?

“Tiểu Huệ là tiểu Huệ, thầy là thầy, không có đồng dạng với nhau.”

Nước mắt của Hạ Tình Hân liền nhanh chảy xuống, cũng bởi vì những câu nói bốc đồng kiểu như vậy của cậu, làm cho anh lâm lỗi, lãng phí mười năm thanh xuân.

Nếu sớm biết Hồng Hải Cương tính hướng bình thường, anh như thế nào cho phép chính mình đối với cậu nảy sinh tình cảm, cùng cậu phát sinh quan hệ, lại như thế nào mộng tưởng hào huyền cùng cậu trải qua đêm thất tịch lễ tình nhân.

“Anh về sau sẽ không gặp lại cậu, A Cương, cậu về sau cũng không nên tìm anh.” Hạ Tình Hân bỏ lại một câu, liền xoay người rời đi.

Hồng Hải Cương ôm chặt anh từ phía sau, “thầy, không cần đi, van cầu thầy không cần đi.”

Hạ Tình Hân trong lòng nảy lên sâu muộn, “Cậu không cần tiếp tục quần quít lấy anh, A Cương, anh cũng nói thật, đích xác là có nam nhân khác muốn theo đuổi anh, hôm nay chúng ta cùng nhau đi thuê phòng khách sạn, anh muốn ở cùng với anh ta.”

Tuy mối quan hệ của cả hai có thể nói là quan hệ bạn tình, không có sự ràng buộc, nhưng chỉ cần anh ta có thể làm cho anh quên được Hồng Hải Cương, anh nguyện ý ở cùng với Ngũ Xương Liên.

Nghe anh nói ra sự thật, Hồng Hải Cương chết lặng ở một bên, trong lòng một trận kích động, lần đầu tiên cậu tình tường hiểu được chuyện Hạ Tình Hân sẽ không tiếp tục ở cùng cậu là chuyện thật.

Hạ Tình Hân lấy tay đẩy cậu ra, “anh nói như vậy, cậu đã hiểu chưa? Cậu cùng tiểu Huệ hãy sống vui vẻ, không cần lại đến phiền anh, bởi vì anh tuyệt không muốn gặp cậu.”

Hạ Tình Hân mới đi đến cạnh cửa, Hồng Hải Cương bỗng nhiên lao nhanh tới, dùng sức lôi kéo, đem anh ném lên giường.

Hạ Tình Hân chưa bao giờ biết được cậu có khí lực lớn như vậy.

Hồng Hải Cương cũng leo lên giường, một bàn tay có thể chế trụ hai tay của anh; cậu cười lên người anh, dùng chính dục vọng đã cương cứng của mình ma sát vào hạ thân của Hạ Tình Hân.

“Cậu muốn làm gì? A Cương ...”

Hạ Tình Hân cơ hồ kêu lên thảm thiết, mới vừa rồi bị Ngũ Xương Liên lấy tay chạm trực tiếp nhiều lần vào hạ thân, nó cũng không quá quan tâm có phản ứng, nhưng vừa bị Hồng Hải Cương ma sát vài cái, dù là cách một lớp quần cũng đã làm cho cả người nóng lên đến không chịu được, tốc độ cực nhanh, ngay cả chính anh đều không thể tin được.

“Thầy, em muốn... rất muốn thầy, cầu xin thầy vẫn dùng ánh mắt này nhìn em giống y như trước kia được không? Thầy, đừng rời bỏ em, đừng nói về sau không bao giờ ... muốn gặp mặt em nữa, như vậy em sẽ chết, em biết em sẽ chết.”

“Dừng tay, A Cương...”

Tay của Hồng Hải Cương bắt đầu cởi bỏ nút áo sơ mi của anh. Cậu cúi đầu cắn nhẹ lên cổ của anh, tay còn lại vói vào trong quần của anh, cầm lửa nóng của anh, không ngừng ma xát, động tác vô cùng thô bạo không thôi.

Hạ Tình Hân hô hấp chuyển cấp, nhiệt lưu cơ hồ giống như đao kiếm châm cứu toàn thân của anh, âu yếm quen thuộc như vậy, bất kể dùng sức thô bạo như thế nào, Hồng Hải Cương vẫn chưa bao giờ gây cho anh đau đớn, ngược lại còn kích thích thân thể của anh, làm cho anh lập tức có phản ứng nghênh đón ngón tay của Hồng Hải Cương.

“A Cương, dừng tay, dừng tay, quan hệ chúng ta không bao giờ ... giống như trước đây nữa, chúng ta không thể làm như vậy.”

Hồng Hải Cương hạ giọng, biến thành rít gào không thể lý giải: “Có cái gì không giống, thầy vẫn là thầy, em không cần thầy ở cùng với nam nhân khác, hơn nữa nơi này của thầy cũng thực hưng phấn, thầy xem, nó cũng đã ẩm ướt.”

Hạ thân của anh đích xác có phản ứng, còn làm ướt cả quần xi-líp, hoàn toàn mặc kệ ý nghĩ nội tâm của chủ nhân, phản ứng của dục vọng là chân thật nhất.

Hồng Hải Cương liếm lên quần xi-líp của anh, liếm lên nơi toát ra ẩm ướt, yếm hầu của anh liền phát ra một hơi vài tiếng vang nhỏ.

Hồng Hải Cương liếm môi, kéo quần của anh xuống, đem ba ngón tay đâm vào bí địa, nơi không có bất luận kẻ nào khác tiến vào.

Hạ Tình Hân dùng sức vặn vẹo thân thể, Hồng Hải Cương giữ chặt không cho anh cơ hội chạy trốn, mở rộng hai chân của anh ra, lập tức tiến vào trong cơ thể của anh.

“Ngô a... A...”

Gì đó lớn như vậy đâm vào trong cơ thể, buộc Hạ Tình Hân kêu lên một tiếng thảm thiết, không biết là bởi vì thống khổ, hay là bởi vì sung sướng, Hồng Hải Cương quá mức quen thuộc thân thể anh, cậu vừa tiến vào, liền lập tức không ngừng va chạm vào nơi xúc giác mẫn cảm nhất của anh, làm cho nam tính lửa nóng của anh càng cương cứng, không ngừng nảy lên sung sướng, và tiết ra *** dịch ướt át.

“thầy, thật thoải mái, ở trong thân thể thầy thật thoải mái, em tuyệt không muốn đi ra.”

“A Cương, dừng tay, dừng tay...” Anh vẫn cố đẩy bả vai kiên cường của Hồng Hải Cương ra, mưu cầu cự tuyệt.

“Em sẽ không dừng tay.”

Hạ Tình Hân càng giãy dụa, Hồng Hải Cương càng phần nộ.

Cậu mạnh mẽ hôn lên môi của anh, không ngừng gây áp bách lên tiểu huyết của anh, làm cho toàn bộ thân thể anh trở lên nóng bức, khó nhin, khoái cảm giống như dòng điện lưu loan ra khắp toàn bộ thất lưng của anh, làm cho anh phát ra một trận rên rỉ.

Hồng Hải Cương dùng phương pháp đùa bỡn thô bạo lên phân thân ướt át ở phía trước của anh, làm cho anh run rẩy không ngừng, hơn nữa anh chống đối càng nhiều, cậu nắm nó càng chặt, tạo ra cảm giác vừa thống khổ lại vừa sung sướng.

Toàn bộ thân thể của Hạ Tình Hân đều bị Hồng Hải Cương ôm lấy, ở giữa không trung lay động, căn bản không thể dùng lực giãy dụa, chỉ có thể cầu xin Hồng Hải Cương buông anh xuống.

“A Cương, van cầu cậu... Không cần... Không cần.”

Hạ Tình Hân chảy ra nước mắt, nếu tiếp tục dây dưa cùng Hồng Hải Cương, anh biết chính mình nhất định sẽ có lần thứ hai bị tổn thương; cũng chính vì điều này, anh mới nguyện ý kết giao cùng với Ngũ Xương Liên

“Thầy, vì cái gì không cần? thầy không phải cảm thấy thực thoải mái sao? Thầy xem thất lưng của thầy vụn vẹo không ngừng này, đó là bởi vì em làm cho thầy thực thoải mái, còn nữa, chỉ cần em chạm nơi này, thầy sẽ phát ra thanh âm rên rỉ rất êm tai.”

Bàn tay to cực nóng của Hồng Hải Cương lướt qua phần eo phía trên của Hạ Tình Hân, đó là nơi đặt biệt mẫn cảm của Hạ Tình Hân, chỉ cần khi giao hoan đụng chạm, anh sẽ phát ra những tiếng rên rỉ ngọt ngào.

“Không... Không... A a... A...”

Phân không rõ thanh hô to của chính mình là ngăn cản, hay là thanh khẩn cầu hy vọng Hồng Hải Cương tiếp tục chạm vào.

“Còn có nơi này, nơi này của thầy cũng thực mẫn cảm...”

Hồng Hải Cương tiếp tục sờ ở những chỗ khác, toàn bộ thân mình của Hạ Tình Hân đều ngưỡng ra sau, Hồng Hải Cương tựa như tiểu hài tử, âu yếm bướng bỉnh không thôi.

“Còn có nơi này, thầy, có phải hay không cảm thấy thực thoải mái?”

Không chỉ thoải mái mà thôi, thân thể anh đều nhanh hoà tan! Có thể lần thứ hai ở cùng với Hồng Hải Cương, thân thể anh sớm biến thành không phải của chính anh nữa; anh tham lam quẩn luyến Hồng Hải Cương, cầu xin Hồng Hải Cương có thể cho anh càng nhiều, càng nhiều khoái cảm.

“Thầy, em thích thầy a, em chỉ thích một mình thầy, thầy không cần ở cùng với người khác, chỉ cần đi theo em, ở cùng em là tốt rồi.”

Này chính là lời ngon tiếng ngọt giả dối, Hồng Hải Cương chỉ thuận miệng nói mà thôi, nhưng bên trong của Hạ Tình Hân lại phản ứng kịch liệt, đem lửa nóng của Hồng Hải Cương không ngừng tiến vào cơ thể của anh kiểm càng chắc hơn.

“Ách, thật thoải mái, thầy, thầy làm cho em thật thoải mái ...”

Hồng Hải Cương phát run thân mình, cúi đầu cuồng dã hôn lên Hạ Tình Hân, cúc huyết bé nhỏ, đáng yêu của anh tạo cho cậu rất nhiều khoái cảm mà không có bất kỳ ai có thể đem lại cho cậu.

Hạ Tình Hân ôm lấy cổ của cậu, đáp trả lại nụ hôn cuồng dã của cậu, nụ hôn này càng làm cho anh rơi nhiều nước mắt hơn. Anh biết mình đã hết thuốc chữa rồi, dù biết tiếp tục gặp mặt Hồng Hải Cương sẽ chỉ gây cho mình thêm nhiều thống khổ mà thôi. Nhưng vì cái gì anh vẫn cứ quyến luyến vờm ngực của cậu như vậy?

Anh nằm trong lòng ngực của Ngũ Xương Liên hoàn toàn không cảm thụ được một tia tình cảm mãnh liệt nào, nhưng Hồng Hải Cương chỉ cần chạm nhẹ một cái, toàn thân thể của anh liền trở nên nóng bỏng như bị thiêu đốt.

Hồng Hải Cương trườn sát càng nhanh hơn, làm cho cả hai người đều tiến vào trong cơn lốc xoáy tình cảm mãnh liệt.

“A... A Cương...” Nguyên bản lời cự tuyệt đã biến thành tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Hồng Hải Cương rút côn thịt của mình ra, Hạ Tình Hân cảm giác hạ thân một mảnh run rẩy hư không; chỗ mềm mại bị Hồng Hải Cương lấy tay khê vuốt ve, làm cho thân mình anh không thể nhẫn nhịn, chịu đựng được, không ngừng phát run lên.

“Thầy, ở lại bên cạnh em, không cần nói sau này thầy không muốn gặp em, được không?”

“Ngô oa ...A...” Hồng Hải Cương dùng ngón tay đâm vào trong cơ thể anh gây khiêu khích, cái loại cảm giác không đủ này làm anh khát cầu nhiều hơn, anh đem hai chân mở rộng ra hơn, ý bảo Hồng Hải Cương nhanh lên tiến vào trong anh.

“Thầy, chỉ cần thầy đáp ứng em, em sẽ cho thầy cảm giác tuyệt nhất, nói thầy chỉ muốn ở bên cạnh em, được không? Thầy, được không?”

Hồng Hải Cương âu yếm bưng bình biển thành có ý định lắng trì, thân thể khát cầu của anh không được thỏa mãn, dục hoả bên trong không ngừng thiêu đốt, làm cho anh cơ hồ không thể hô hấp.

Cậu yêu cầu anh cam đoan, nhưng anh thật sự có thể đáp ứng sao? Hạ Tình Hân muốn mở miệng đáp ứng, nhưng nước mắt lại không ngừng chảy xuống.

Nếu trước kia Hồng Hải Cương yêu cầu anh như vậy, anh nhất định sẽ không hề do dự mà gật đầu đáp ứng, nhưng mà tình huống hiện tại đã hoàn toàn khác xưa.

“Cậu đã có tiểu Huệ, cậu còn tìm tới anh làm gì?” thanh âm của anh run run nói ra sự thật thương tâm.

“Kia không giống, hoàn toàn không giống, thầy là thầy, tiểu Huệ là tiểu Huệ.”

Hồng Hải Cương vẫn nói lại câu kia, những lời này đã làm cho Hạ Tình Hân đau lòng không thôi.

Lúc trước khi Hồng Hải Cương còn ở cùng với anh, cũng đã cùng tiểu Huệ phát sinh quan hệ; hiện tại cậu ở cùng tiểu Huệ, rồi lại không chịu buông tha cho anh rời đi.

Mà chính mình còn nằm ở nơi này, trên chính chiếc giường mà cậu cùng tiểu Huệ trôi qua, giống như một *** phụ mở rộng hai chân, hy vọng cậu có thể chạy nhanh tiến vào trong cơ thể của mình, chính mình đến tột cùng đang làm cái gì đây?

Anh là kẻ thứ ba trong lúc này sao? Anh đã thê thảm đến nỗi ngay cả làm kẻ thứ ba cũng đều nguyện ý sao? Anh hiện tại không có một chút tự tôn nào sao? Chỉ cần Hồng Hải Cương muốn anh, anh liền vui vẻ nguyện ý mở rộng hai chân sao?

Nam tử hán đại trượng phu hẳn là cầm lên được thì phải thả xuống được, không phải uỷ khuất cầu toàn như thế.

Cho dù anh rất yêu Hồng Hải Cương, nhưng yêu cầu của Hồng Hải Cương quá đáng như vậy, muốn anh làm kẻ thứ ba sao, anh căn bản không cần để ý tới cậu.

Hạ Tình Hân không phải không ai muốn !

Hạ Tình Hân khép nhanh hai chân lại, tặng cho Hồng Hải Cương một cái tát thật mạnh vào mặt, cái tát mạnh đến nỗi tay anh cũng cảm thấy phấm đau, nhưng nơi đau nhất vẫn là trái tim của anh, đau đớn này làm cho anh hiểu rõ được, quen biết Hồng Hải Cương là sai lầm lớn nhất của cuộc đời anh, anh tuyệt đối không muốn tái phạm sai lầm lần thứ hai !

Hạ Tình Hân mặc áo quần vào, “Anh không muốn gặp lại cậu nữa, từ nay về sau chúng ta là hai người xa lạ, chưa từng quen biết nhau.”

Hồng Hải Cương toát ra biểu tình kinh hoảng cùng kinh ngạc, cậu ôm lấy thân thể của Hạ Tình Hân, không ngừng cầu xin: “Thầy, không cần đi, em đã làm sai cái gì sao? Thầy nói cho em biết được không? Không được, không được rời khỏi em.”

“Cậu có thể chia tay tiểu Huệ không?”

Hồng Hải Cương chần chờ một chút.

Hạ Tình Hân đã biết đáp án của cậu, anh chỉ để lại hai câu tuyệt tâm tình, mà thanh âm khi anh nói ra hai câu này là thanh âm tối nghiêm khắc nhất từ trước đến nay anh dùng đối với Hồng Hải Cương —

“Chia tay đi rồi hãy tới tìm anh, còn không đừng đến phiền anh, về sau anh không bao giờ ... muốn để ý đến cậu nữa.”

8. Chương 8

[thầy, thầy...]

Điện thoại cố định không giống với di động, cuộc gọi tới sẽ không có hiện lên số, anh vừa nhấc máy trả lời, đúng là thanh âm của Hồng Hải Cương. Vừa nghe thấy thanh âm của tên hỗn đản này, anh lập tức cúp

máy, ai ngờ không bao lâu sau tiếng chuông lại vang lên, vang đến mức anh phần nộ ngắt luôn cả đường dây điện thoại.

Anh đi ra cửa hàng đồ điện, bỏ ra một số tiền lớn để mua loại điện thoại công nghệ cao, nó có thể từ chối cuộc gọi đến, chỉ cần là số điện thoại của Hồng Hải Cương gọi đến, điện thoại sẽ tự động từ chối.

Cậu mỗi ngày đều gọi, khi anh kiểm tra lịch gọi tới, đều thấy vô số cuộc gọi đến của cậu.

“Người này rất nhàn rồi sao? ăn no xong không có việc gì làm sao?”

Hạ Tình Hân tuyệt không cảm thấy được cảm động, mấy tháng trước khi anh bị Hồng Hải Cương phản bội, tâm tình vô cùng thống khổ, so với nó cái thống khổ bị cúp điện thoại căn bản chỉ là việc nhỏ.

Hồng Hải Cương đã có tình cảm với tiểu Huệ, vẫn còn muốn cầu anh ở lại bên cậu, không được rời đi. Cậu rốt cuộc đem anh trở thành cái gì vậy, nghĩ rằng anh không có tự tôn, thấp hèn đến nỗi phải chấp nhận làm kẻ thứ ba sao?

Cậu nghĩ anh sẽ nguyện ý để cho cậu hoan hưởng tề nhân chi phúc, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà đồng ý chia sẻ cậu với người đàn bà khác sao? Cậu đi chết đi, Hạ Tình Hân sẽ không phải không có chí khí như vậy.

Chỉ mới nghĩ đến đã làm cho anh khí bạo. Sớm biết thế, lúc trước anh không nên mềm lòng, cho dù Hồng Hải Cương phải vào viện cấp cứu, anh cũng phải đem cậu hại cho chết, cũng không cần hiện tại tức giận đến đầu đều bốc khói.

Hiện tại Hồng Hải Cương không chỉ gọi điện thoại, mà mỗi ngày cậu đều đến trước công ty của anh chờ anh ta tâm.

Vừa thấy anh, Hồng Hải Cương liền vội vọt tới bên cạnh anh, vẻ mặt nghĩ muốn chạm vào anh nhưng lại không dám, nghĩ muốn sờ lại sợ biểu tình hung dữ của anh, cho dù cậu muốn nói gì chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt thối của anh, liền tự động câm miệng

Hừ, anh nhìn cũng không thèm nhìn, cậu căn bản đã trở thành người không tồn tại đối với anh, nhìn cậu như con chó hoang thối ven đường vẩy vẩy đuôi đứng bên cạnh anh.

Bị Hồng Hải Cương liên tục quấy rầy hai ba ngày, anh liền chủ động yêu cầu Ngũ Xương Liên cùng nhau tan tâm.

Anh giả vờ nắm cánh tay Ngũ Xương Liên vừa nói vừa cười đi ngang qua mặt Hồng Hải Cương, sau đó sẽ nhìn thấy Hồng Hải Cương tức giận đến mặt đỏ tai hồng.

{Ha ha, người tức chết càng tốt !}

Nếu có thể làm cho cậu tức chết, anh nguyện ý ở trước mặt mọi người hôn môi Ngũ Xương Liên. Anh đã lãng phí mười năm tình cảm của anh, cho dù cái tên hỗn đản Hồng Hải Cương này có tức chết, anh cũng sẽ không đau lòng.

Ngũ Xương Liên tựa hồ cũng cảm thấy chuyện này rất thú vị, anh ta không chút nào để ý liền cùng anh diễn trò, nhất là khi hai người đi qua trước mặt Hồng Hải Cương, anh ta sẽ hành động thân mật, rồi dùng âm lượng mà Hồng Hải Cương tuyệt đối nghe được, nói ra những sự tình hư ảo giả dối —

“Tiểu Tình, hôm nay em thật đáng yêu, anh biết có một khách sạn rất tốt, đêm nay chúng ta cùng đi nha? Nơi này so với ngày hôm qua còn tốt hơn rất nhiều.”

Còn Hạ Tình Hân lại cố ý dùng thanh âm ngọt đến chết người, ngay cả chính anh nghe thấy còn nổi cả tảng da gà, hưởng ứng: “Đi đến nhà anh là tốt rồi, làm gì phí tiền như thế, tiền không phải dễ kiếm mà.”

Ngũ Xương Liên trả lời còn ghê tởm hơn: “Anh muốn tạo cho em không khí ngọt ngào cùng lãng mạn, như vậy em sẽ càng hăng say để vận động a !”

Hạ Tình Hân liếc mắt anh ta một cái, dùng một loại mỉa mai mà ngay cả chính anh đều không thể tin được, dùng lời nói chính anh cũng cảm thấy được ghê tởm. “Ghét anh ghê”. Sau đó sẽ nhìn thấy Hồng Hải Cương tức giận đến run rẩy.

Cậu đại khái đem những chuyện bọn họ nói trong lúc đó đều tin là thật.

Ha ha, nhìn thấy được cậu tức giận như thế, nội tâm của anh khoái hoạt không thôi.

{Hong Hải Cương thôi, ta muốn làm cho người biết ta mất đi người vẫn sẽ tìm được một bên đồ khác. Người không có gì giỏi cả, ta Hạ Tình Hân vẫn có người muốn yêu.}

Sự tình cứ như vậy diễn ra gần một tuần, bỗng một ngày anh nhận được một cuộc điện thoại mà người gọi tới làm cho anh thực giật mình.

[Thầy Hạ, đã lâu không gặp] là cha của Hồng Hải Cương.

Khi anh ở thời đại học dạy kèm cho Hồng Hải Cương, là một học sinh trung học, cha mẹ của Hồng Hải Cương biết anh là học sinh nghèo ở vùng quê lên thành phố để học nên rất thương anh, có đôi khi mua một ít hoa quả cho anh mang về nhà ăn, nhiều khi trả lương xong còn tặng cho anh thêm một ít tiền; những ngày lễ hay ngày tết càng khỏi phải nói, bọn họ cũng sẽ cho anh một bao lì xì.

Thời đi học của anh đã được cha mẹ của Hồng Hải Cương giúp đỡ rất nhiều, bởi vậy anh thực kính trọng hai vị lão nhân gia này, cho dù sau khi tốt nghiệp bận rộn với công việc làm, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn tới nhà để thỉnh an.

“Bác Hồng, bác có khỏe không? Đã lâu rồi con không có tới nhà thăm bác.”

[thầy gần đây có rảnh không? Chúng ta đi ra ngoài dùng một bữa cơm đi, bác gái cũng rất muốn gặp thầy.]

Nếu là Hồng Hải Cương tìm anh, anh đương nhiên không rảnh, nhưng nếu là cha mẹ của Hồng Hải Cương tìm anh, cho dù anh không rảnh cũng sẽ cố gắng dành ra một khoảng thời gian để bồi bọn họ ăn cơm.

※ ※ ※

Hạ Tình Hân đáp ứng hai bác Hồng gia cùng nhau ăn bữa cơm, kết quả trên bàn cơm trong một nhà hàng sa hoa, anh nhìn thấy không chỉ có hai bác Hồng gia, còn nhìn thấy Hồng Hải Cương, đang dùng ánh mắt hướng trên người anh.

Trong lòng anh âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, nếu biết có cả Hồng Hải Cương đến, anh sẽ không đáp ứng đến nơi này.

Hồng Hải Cương từ trước đến nay công việc rất nhiều, hơn nữa cậu chỉ cần vừa tiến vào trạng thái làm việc thì cái gì cũng đều quên hết, căn bản là không thể xuất hiện ở chỗ này. Với lại, trừ bỏ về thăm nhà thì Hồng Hải Cương không bao giờ bồi cha mẹ ăn cơm, cho nên anh mới an tâm đáp ứng; thế nhưng thật không ngờ hôm nay Hồng Hải Cương lại có mặt ở đây, thật đáng giận, anh đã tính sai.

Trong lòng anh thực sinh khí, nhưng vẫn cố gắng giả dạng làm như không có việc gì cùng hai bác ôn chuyện. Sau khi dùng xong bữa ăn, anh uống hơi bị nhiều nước nên đi WC, không thể nghĩ được Hồng Hải Cương lại đi theo phía sau anh cùng tiến vào WC.

Anh cố giữ bình tĩnh, căn bản không nghĩ nhìn cậu, chờ anh giải quyết “nỗi buồn” xong; Hồng Hải Cương liền nắm lấy cánh tay anh, kéo anh vào một gian WC bịt kín, rồi khoá cửa lại.

Hạ Tình Hân tuyệt không sợ cậu, liền trừng mắt nhìn cậu, còn cố ý đã kích cậu, dùng lời nói vô cùng khó nghe đem anh trở thành như kẻ bị trí chướng. “Người muốn làm cái gì? Muốn đi đại tiện thỉnh tự mình giải quyết, không phải muốn ta giúp người chứ?”

“Thầy, thầy cùng với tên đàn ông kia...”

Không chờ cậu nói xong, Hạ Tình Hân liền cắt đứt lời của cậu. “Mẹ nó, liên quan gì đến người, cút ngay !”

Anh vói tay ra phía trước mở khoá cửa bước ra ngoài, không sợ hãi Hồng Hải Cương một chút nào, mặc dù so với anh thân hình cậu cao to hơn rất nhiều.

Hồng Hải Cương gắt gao ôm lấy anh, môi hướng bờ môi của anh chụp lên, ý muốn cưỡng hôn anh.

Cái tên Hồng Hải Cương chết tiệt này có tiểu Huệ còn chưa thấy đủ, dám tới tìm anh để quấy rối, cậu nghĩ anh vẫn còn say mê cậu giống như trước đây sao? Hừ, cậu ‘chưa thấy quan tài chưa đổ lệ’ mà, lần trước

anh còn do dự có nên hay không hận cậu, chính là hiện tại anh phi thường rõ ràng, anh không bao giờ ... có thể cho cậu chiếm được tiện nghi nữa. Trong cơn tức, anh co chân dùng đầu gối đánh vào bộ vị nam tính ở giữa hai chân của cậu, dùng sức đánh vào thật mạnh.

Hồng Hải Cương lộ ra ánh mắt không dám tin, lập tức đau đến gấp cả người lại, không ngừng thở, ngay cả sắc mặt đều trắng bệch.

Hạ Tình Hân tuyệt không cảm thấy được chột dạ cùng đau lòng.

{Hừ, tốt nhất cho người đau đến ba tháng không thể dùng nó, xem người còn dám hay không đến tìm ta quấy rối ***.}

Anh dùng chân đá cậu, xem cậu như phế vật mà đá đến chân tường, anh còn giống như lão đại của hắc đạo, dùng thanh âm nguy hiểm cùng âm ngoan đối với Hồng Hải Cương nói, “Lần sau người còn dám động tay động chân, ta liền thiến người.”

Hồng Hải Cương cau chặt mày, thần sắc thống khổ gọi anh: “thầy.. thầy ...”

Hạ Tình Hân coi như không nghe thấy, mở cửa thoải mái tự nhiên đi ra ngoài, trở lại chỗ ngồi, cứ theo lẽ thường cùng hai bác Hồng gia nói chuyện vui vẻ.

Bác Hồng trai cảm thấy kỳ quái, con mình như thế nào còn chưa quay lại bàn ăn. “Kỳ quái, A cương như thế nào lại đi WC lâu như vậy, giờ còn chưa có đi ra?”

“Có lẽ cậu ấy đang bận gọi điện thoại.” Hạ Tình Hân thuận miệng nói đại một lý do.

Bác Hồng trai đi thẳng vào vấn đề: “Thầy, A cương nói nó cùng thầy có một chút hiểu lầm, muốn cùng thầy làm sáng tỏ, hy vọng chúng ta đều có thể ở đây.”

Nguyên lai là Hồng Hải Cương muốn cha mẹ của cậu ra mặt giúp cậu.

Hạ Tình Hân nói dối mặt không đổi sắc: “Con cùng A Cương nào có cái gì hiểu lầm đâu, là chính cậu ấy suy nghĩ quá nhiều. Bởi vì hai đứa tụi con gần đây công việc đều rất bề bộn, cho nên rất ít liên lạc, con không biết cậu ấy như thế nào lại nghĩ như vậy, bác trai, bác gái, hai bác cũng biết con người của A Cương a, đôi khi nghĩ ngợi lung tung.”

Bác Hồng trai cũng biết cá tính của đứa con mình, Hạ Tình Hân nói chuyện hơi khách khí, A Cương đại khái ở chung với máy tính quá lâu làm cho con người trở nên hỗn loạn, không hiểu được đạo lý khi ở chung với người khác.

“Cũng đúng, thầy, mong thầy chiếu cố cho nó nhiều hơn.”

Hạ Tình Hân mỉm cười, “Aizz, làm sao đến lượt con chiếu cố cậu ấy, A Cương gần đây không phải đang kết giao với một cô gái vừa đẹp vừa thông minh sao? Sau này cô ta sẽ chiếu cố cho cậu ấy.”

Hơn nữa lấy cá tính của tiểu Huệ, sau này Hồng Hải Cương nhất định sẽ bị ép tới gắt gao, cả đời cũng không có cơ hội ngán đầu. Đáng kiếp, chính cậu chọn, sau này cho dù hối hận không kịp, cậu cũng chỉ có thể chấp nhận và chịu đựng.

Nhắc tới tiểu Huệ, sắc mặt của hai bác Hồng gia có hơi chút thay đổi.

Bác Hồng gái tính tình thẳng thắn, hơn nữa từ trước đến nay đối với Hạ Tình Hân rất tốt, nhin không được hỏi: “thầy Hạ, thầy đã gặp qua tiểu Huệ sao? Có thể hay không cảm thấy được cô ta ... dường như cô ta không thích hợp với A Cương.”

Đối với tình sự của người yêu cũ, Hạ Tình Hân chỉ nói đơn giản: “Con đã gặp, dường như cô bé này rất thích cầm quyền, phàm là chuyện gì cũng muốn A Cương chiếu theo lời của cô ta mà làm.”

Bác Hồng trai nhú mày một chút, có chút tức giận nói ra một ít tin tức gia đình: “Hình dáng cô gái này đúng là tươi ngon mộng nước, chính là còn chưa kết hôn mà đã cùng A cương chung sống với nhau, hơn nữa lần trước còn vì tiền của A Cương, muốn A Cương về nhà hỏi bọn họ sẽ được phân chia nhiều ít gia sản; hừ, chúng ta đều còn chưa có chết mà, cô ta hỏi cái này là có ý gì? Là hy vọng chúng ta nhanh lên chết đi

để bọn họ phân chia tiền sao? Ngay cả nhập môn còn chưa có, đã quan tâm đến chuyện gia sản, còn ra thể thống gì không?”

Lấy cá tính của tiểu Huệ, đích xác là sẽ có loại sự tình này xảy ra. Giống như lần trước cũng vì tiền, cô ta đã đến nhà anh tranh cãi, còn chỉ vào mặt anh hỏi anh có hay không lấy bớt tiền của Hồng Hải Cương.

Nhớ lại chuyện không thoải mái, chỉ làm cho Hạ Tình Hân càng hiểu biết minh xác: Hồng Hải Cương không nhận thức người rõ ràng, đi chọn loại đàn bà không ra gì, xem ra sau khi cậu kết hôn, ác báo sẽ phủ lên đầy đầu!

Khẩu khí của Bác Hồng gái không khỏi hờn giận nói tiếp: “Không chỉ có như thế, cô ta còn muốn A Cương mua căn hộ. Hơn nữa phải mua loại căn hộ mấy ngàn vạn, chỉ có hai người ở, cần phải xa hoa như vậy làm gì, mỗi năm A Cương cũng không phải thu vào hàng triệu vạn như các nhà tư bản, hơn nữa còn chọn căn hộ ở rất xa nơi ở của chúng ta; hiện tại A Cương ở gần đã rất ít khi về nhà, nếu ở xa như thế, không phải một năm chỉ nhìn được nó một lần sao? Bác nghĩ cô ta căn bản là không muốn cho A Cương gặp mặt, nói chuyện cùng chúng ta.”

Đối với sự tình của tiểu Huệ cùng Hồng Hải Cương, Hạ Tình Hân không nghĩ tới sẽ bàn luận nhiều, chỉ có thể mỉm cười nghe hai bác oán giận; chờ sau khi Hồng Hải Cương từ WC đi ra, bọn họ đã nói chuyện được một khoảng thời gian ngắn.

Gặp Hồng Hải Cương quay lại bàn ăn, anh lập tức đứng lên: “Bác trai, bác gái, trưởng phòng của con có việc tìm con, con phải rời đi trước, hôm nào con sẽ tới nhà hai bác để tìm hai bác cùng nhau nói chuyện phiếm.”

“Được, thầy Hạ, thầy nhất định phải tới, A Cương, cái đứa con này rất ít khi về nhà, hai người già chúng ta nhàm chán đến muốn chết, với lại chúng ta luôn xem thầy như con cháu trong nhà, thầy có rảnh cứ tới nhà chơi.”

“Được, nhất định con sẽ tới.”

※ ※ ※

Hạ Tình Hân mới đi ra khỏi cửa, cầm nón bảo hộ lên. Hồng Hải Cương đã đuổi theo ra đến, đứng cạnh môi ở bên cạnh anh, tức giận rống lớn: “Thầy muốn đi gặp mặt người đồng sự nào?”

Hạ Tình Hân liếc mắt nhìn cậu, biểu tình tràn đầy khinh thường, “Mắc mới gì đến người? Cút ngay, lần sau người có nhờ ba mẹ người thiết tiệc đãi ta, ta cũng sẽ không tới đâu, người chết tâm đi!”

“Tên kia rốt cuộc có cái gì tốt chứ?” Hồng Hải Cương hỏi, trong lời nói tràn đầy không cam lòng.

Hạ Tình Hân đem nón bảo hộ đội vào, âm thanh lạnh lùng nói: “Chính là so với người rất được. Thành thật nói cho người biết, người so với anh ấy kém xa, một chút cũng không bằng được anh ấy.”

Sắc mặt Hồng Hải Cương thoáng chốc trắng xanh, mở miệng khản cầu: “Thầy, van cầu thầy trở về được không? Em gần đây đều ăn không ngon, ngủ không yên, em cảm thấy được thầy so với tiểu Huệ còn quan trọng hơn ...”

Trước kia anh nhất định sẽ không thể cứng rắn quyết tâm từ chối lời khản cầu của Hồng Hải Cương, khả hiện tại tâm của anh đối với Hồng Hải Cương đã chết, cho dù nghe được Hồng Hải Cương nói một câu này — ‘Anh so với tiểu Huệ quan trọng hơn’, chỉ làm cho anh sinh ra một bụng khí.

“Nếu phải mất đi mới biết được quan trọng, vậy lúc trước vì cái gì người không hảo hảo quý trọng ta?”

“Thầy, thầy không cần đối với em tức giận, van cầu thầy, trở về bên cạnh em được không? Tiền đưa cho thầy trông nom, thầy nói cái gì em cũng đều ngoan ngoãn nghe theo.” Hồng Hải Cương biểu tình vô cùng đáng thương, vươn tay bắt lấy ghi-đồng xe máy của anh.

Hạ Tình Hân rất muốn dùng chân đá cậu, bắt quá hai bác Hồng gia đứng cách đó không xa, anh không thể dùng loại hành động này, đành phải trừng mắt nhìn cậu.

“Ta không nghĩ quần đồng tiền dơ bẩn của người, để tránh cho nhiễm bẩn cả người, người thích làm con chó Nhật của tiểu Huệ thì tùy người; ta không cần chó Nhật, ta chỉ hy vọng người nhanh lên kết hôn cùng ả

đàn bà kia, như thế ta mới có thể rất nhanh nhìn đến báo ứng của người, ta sẽ không bao giờ khoan dung độ lượng mà tha thứ cho người.”

Đẩy tay của cậu ở trên ghi-đông xe máy ra, Hạ Tình phẫn hận nói: “Hong Hải Cương, người lãng phí mười năm tình cảm của ta, sớm biết rằng tình cảm của mười năm sẽ đổi lấy sự phản bội vô tình, vô nghĩa của người, ta thà đi nuôi dưỡng một con chó, chó so với người còn có tình cảm hơn. Hừ, ta thay người làm trâu làm ngựa, cuối cùng đổi lấy được cái gì?” Càng nói càng khì, Hạ Tình Hân tức giận đến toàn thân phát run.

“Người không một câu cảm ơn coi như xong, còn cùng tiểu Huệ đến nhà ta chỉ thẳng vào mặt ta mắng ta là kẻ trộm, lấy trộm tiền của người; còn có, trong vòng mười năm này, ta chỉ là thầy giáo của người, không phải là tình nhân của người, người nghĩ rằng ta khát khao được nam nhân thương ta lắm sao? Ta sẽ thực thích sao?” Hạ Tình Hân rống ra nội tâm oán giận của bản thân: “Nếu không phải là tình nhân, ta sẽ cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa lo liệu việc nhà cho người sao? Nếu không phải tình nhân, người nghĩ rằng ta sẽ nguyện ý cho người chạm vào một cọng lông tơ của ta sao?”

Hong Hải Cương không nói gì để chống đỡ.

Hạ Tình Hân hung hăng dắt xe máy ra, làm nó va vào nhau phát ra thanh vang ầm.

Anh không có tâm ý bao dung cùng cao thượng như vậy, có thể lấy ơn báo oán, đó là việc làm của thánh nhân, mà anh chỉ là một con người nhỏ bé, một con người thực bình thường, một con người khi có oán giận thì sẽ oán giận thẳng thừng.

“Người là một kẻ vô tình vô nghĩa, cực kỳ thối nát, là ta Hạ Tình Hân có mắt như mù đã đi yêu thương người, lãng phí mười năm tình cảm trên con người thối nát của người, nhưng ta không nghĩ muốn nhìn ... đến người, con người thối nát này lần thứ hai, người mau cút xéo theo ả đàn bà chết tiệt kia kết hôn đi, ta sẽ chờ xem người từ từ rơi vào địa ngục; lấy tâm tính yêu tiền của ả đàn bà kia mà xem, người bây giờ còn có tiền còn có thể lưu giữ được ả, chờ khi người hết tiền, ả sẽ đá bay người, khi đó ta sẽ nhìn xem người thê thảm nghèo túng như thế nào.” Anh mắt đầy lệ nhìn Hong Hải Cương, “Đến lúc đó ta một chút cũng sẽ không đau xót cho người, bởi vì hết thấy đều là do người tự làm tự chịu; ta nói thật, ta Hạ Tình Hân một chút đều không có lỗi với người, là người Hong Hải Cương có lỗi với ta.”

9. Chương 9

“tiểu Tình, gần đây tâm tình của anh dường như rất tốt?” Ngũ Xương Liên ngồi ở bên cạnh Hạ Tình Hân hỏi.

Anh đã sớm quen với sự tồi tại của Ngũ Xương Liên, cho dù đại mộng của anh ta dám “Kiều” lại đây cùng anh ngồi trên cùng một cái ghế, anh cũng chỉ là động đập thân thể, làm cho anh ta sang bên kia ngồi.

“Không có gì tốt mà cũng không có gì xấu, cũng bình thường thôi.”

“Lúc trước ngày nào anh cũng mặt mày xám tro, hiện tại tâm tình tốt hơn rất nhiều. Như thế nào? Hôm nay có thể cùng tôi đi khách sạn không? Ít nhất lần trước tôi cũng giúp anh ra sức diễn trò, làm cho trên mặt cậu học trò của anh đều đầy hắc tuyến.”

Hạ Tình Hân rất muốn cười. Kỳ trước, Ngũ Xương Liên ở trước mặt Hong Hải Cương nói những lời nói hư cấu làm cho trên mặt Hong Hải Cương đầy hắc tuyến cùng run rẩy, Hạ Tình Hân thật sự rất khâm phục anh ta, một khi Ngũ Xương Liên đã muốn dùng lời nói gây sự khó chịu cho người nào đó thì tuyệt đối sẽ không nương tay.

Đồng thời anh cũng thực cảm ơn Ngũ Xương Liên đã giúp anh bắn một mũi tên chi cừu.

Mấy ngày nay, anh ta không hề ngần ngại mà luôn nói anh ta rất muốn thân thể của anh, Hạ Tình Hân nhìn không được khả nghi. “Ngũ Xương Liên, tôi thật sự không hiểu tôi có mị lực gì có thể làm cho anh không chịu buông tha cho tôi như vậy.”

Ngũ Xương Liên rút ra một điều thuốc, trầm tư một chút, “Àh, anh hơi giống người yêu mới tình đầu của tôi, bất quá không phải khuôn mặt, mà là khí chất, bộ dáng gương mặt múa vuốt của người kia rất đáng yêu.”

“Ặc, nguyên lai anh cũng có người yêu khó quên a!”

Ngũ Xương Liên bật cười, bất quá biểu tình đã có điểm chần chừ, “Tám từ chưa từng đối với người nào nói qua mà, đó là thắm mến thì đúng hơn, cho tới bây giờ chưa từng kết giao qua.” (tám từ đó là “I Love You” ^^)

Hạ Tình Hân nghe lời nói của Ngũ Xương Liên liền hiểu ra anh ta kết giao không ít đối tượng.

“Nhìn anh đoán không ra đây, một hoa hoa công tử thế này nhưng lại thắm mến người khác.” Anh giấu cợt.

Ngũ Xương Liên đem điều thuốc ngậm vào bên miệng, “Tôi cũng có lúc thực ngây thơ đúng không?”

Hạ Tình Hân vừa nghe xong bật cười to, cười đến chảy cả nước mắt, “Rất khó tưởng tượng anh mà cũng có khía cạnh ngây thơ, tôi còn tưởng chỉ cần anh thích là liền vô vai của đối phương, trực tiếp hỏi họ có muốn hay không lên giường cùng anh chứ?”

Ngũ Xương Liên kêu lên một tiếng phản bác, hiện tại Hạ Tình Hân rất thích tranh luận với Ngũ Xương Liên, tuy anh chưa tính kết giao cùng Ngũ Xương Liên, nhưng hai người tâm sự cả ngày như vậy, cảm giác thật ra cũng không tồi, coi nhau như một bằng hữu thân thiết cũng rất tốt.

Hơn nữa anh còn chưa có quyết định muốn hay không lên giường cùng Ngũ Xương Liên, hồi trước đáp ứng là bởi vì đối với Hồng Hải Cương nản lòng thoái chí, nhưng sau khi anh suy nghĩ tĩnh táo lại, anh cảm thấy được mình càng phải biết quý trọng chính mình, cũng thực may mắn lúc ấy cùng Ngũ Xương Liên chưa phát sinh quan hệ, để tránh về sau chính mình phải hối hận.

Chính Ngũ Xương Liên tựa hồ cũng hiểu được bọn họ trong lúc này duy trì quan hệ bằng hữu là tốt nhất, tuy rằng ngoài miệng của anh ta luôn nói muốn cùng anh đi khách sạn, nhưng trên thực tế anh ta cũng không có làm ra bất cứ hành động cụ thể nào.

Linh linh linh ... Di động của Hạ Tình Hân đặt ở trên bàn vang lên.

Nó nằm gần tầm tay của Ngũ Xương Liên, anh ta cầm di động lên đưa đến trước mặt anh. “Điện thoại của anh.”

Hạ Tình Hân ấn nút trả lời, cha của Hồng Hải Cương ở đầu điện thoại bên kia thanh âm đầy nức nở nói: [Thầy Hạ, thầy có thể hay không lập tức đến nhà của bác?]

Hạ Tình Hân lắp bắp kinh hãi, anh cho tới bây giờ chưa từng nghe qua bác Hồng trai phát ra loại thanh âm này, xem ra nhà của bác ấy đã xảy ra đại sự, mà có thể làm cho cha của Hồng Hải Cương thương tâm như vậy, nhất định là Hồng Hải Cương đã xảy ra chuyện.

Tuy rằng anh hiện tại đã không còn quan hệ gì với Hồng Hải Cương, nhưng anh cũng không hy vọng cậu xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt anh đại biến, “Có chuyện gì xảy ra vậy? Bác từ từ nói cho con nghe.”

[A Cương....A Cương...] bác ấy khóc thút thút một chút, tiếp tục nói: [A Cương ở trên đường bị một đám thiếu niên hư hỏng vây đánh, bị thương rất nặng, toàn thân nó đều là máu, nhưng nó không chịu đi bệnh viện cấp cứu, nó nói thầy nhất định phải lại đây, nó mới chịu đi bệnh viện.]

Hạ Tình Hân tức giận không thôi, Hồng Hải Cương đang làm cái gì, sao lại để cho cha mẹ của mình lo lắng đến như vậy?

Anh xém tý nữa buột miệng nói một câu “kêu hắn ta đi chết đi”, nếu không phải nhớ đến bác Hồng trai đang rất lo lắng, anh đã sớm mở miệng mắng.

Anh lạnh lùng nói: “Bác đừng quá lo lắng, đem điện thoại giao cho A Cương, con sẽ nói chuyện với cậu ấy.”

Hồng Hải Cương vừa tiếp xúc với điện thoại, thanh âm thực suy yếu, kêu lên một tiếng: [Thầy...]

Hạ Tình Hân vô cùng tức giận, mặc kệ toàn thân cậu có phải hay không đầy máu, lập tức mở miệng mắng: “Như thế nào? Thân thể của mình không đáng giá còn chưa tính, nước mắt của cha mẹ người cũng không đáng giá có phải hay không? Người lập tức đi bệnh viện khám cho ta, người gây cho cha mẹ mình lo lắng đến như vậy, ngay lúc này người mà chết có phải thực là đồ bất hiếu.”

[Vậy thầy có muốn tới gặp em không?]

Cậu dám mở miệng đòi điện kiện, Hạ Tình Hân nhin không được tiếp tục mắng: “mẹ nó chứ tới gặp người, chúng ta không hề quen biết.”

Hồng Hải Cương thể nhưng kiên cường cự tuyệt: [em không cần phải đi bệnh viện, em thà ở nhà chờ chết.]

Hạ Tình Hân tức giận đến phát run, người này thật to gan, chủ yếu nhất là có cái đầu ngoan cố. “Bây giờ là lúc giận dữ sao? Người...người muốn chọc cho ta tức giận đến chết phải không?”

[Thầy, thầy rốt cuộc có tới gặp em hay không?]

Thông qua điện thoại anh nghe được thanh âm khóc sụt sùi của bác Hồng gái ngay bên cạnh, Hạ Tình Hân chịu không nổi rống to: “Ta đi, người lập tức đến bệnh viện khám gấp cho ta, nếu chỉ muộn một chút, ta sẽ không tha thứ cho người.”

Thanh âm của Hồng Hải Cương lập tức trở nên vui sướng: [Em lập tức đi ngay.] Cậu còn làm nũng nói thêm vài câu nữa: [thầy phải mau mau đến nha, thầy, em chờ thầy.]

Hạ Tình Hân vẫn không thể phủ nhận, trong lòng mình vẫn tồn tại đủ loại nhớ nhung đối với Hồng Hải Cương. Nhất là khi cậu dùng loại ngữ khí làm nũng này nói chuyện, mặc kệ là thần thái hay là biểu tình đều phi thường đáng yêu, rất mê người, dù sao giữa anh và cậu cũng đã trải qua rất nhiều thời gian khoái hoạt cùng hoan ái bên nhau, trí nhớ này căn bản không phải một sớm một chiều là có thể phai nhạt.

※ ※ ※

Buổi chiều, Hạ Tình Hân xin phép được về sớm để đi đến bệnh viện, nơi Hồng Hải Cương đang cấp cứu mà thăm cậu.

Hồng Hải Cương chỉ bị ngoại thương, không nghiêm trọng lắm, chính là máu chảy ra thấm đầy áo nên thoát nhìn thực nghiêm trọng mà thôi. Ngay cả miệng vết thương cũng nhẹ rất nhiều so với bọn họ tưởng tượng, chỉ cần thoa thuốc trị thương là có thể về nhà nghỉ ngơi, căn bản là không có vết thương nào nghiêm trọng.

Trong lúc cậu được đưa đi khám, tay cậu nhất định phải cầm tay của Hạ Tình Hân thì cậu mới bằng lòng ngoan ngoãn để bác sĩ kiểm tra và thoa thuốc, bác Hồng trai cùng bác Hồng gái sớm biết tình cảm giữa bọn họ rất tốt, nên cũng lơ đãng không để ý.

Nhưng hành động này của bọn họ lại làm cho y tá và bác sĩ đặc biệt để ý đến, làm hại Hạ Tình Hân tức giận đến mặt nhăn mày nhí, thật muốn đánh một quyền lên trên mặt đang cười mỉ mỉ của Hồng Hải Cương.

Hồng Hải Cương cầm tay anh, trên mặt lộ vẻ tươi cười rất hạnh phúc, dường như chuyện cầm được tay anh mới là chuyện vui sướng nhất so với bất kỳ chuyện nào khác, ngay cả trên người dính đầy máu, cậu cũng không quan tâm, cứ như đó không phải là máu của chính mình.

Một đám người ngồi trên xe taxi trở lại Hồng gia, Hạ Tình Hân điều Hồng Hải Cương đi vào phòng nghỉ ngơi.

Hạ Tình Hân nói với hai bác Hồng gia là một mình anh chiếu cố Hồng Hải Cương là được rồi, bọn họ nên sớm nghỉ ngơi một chút. Khi trong phòng chỉ còn lại anh và Hồng Hải Cương, Hạ Tình Hân không một chút khách khí liền bỏ tay của cậu ra.

“Người là tên ngu ngốc, sao lại để tội thanh thiếu niên vậy đánh...”

Mà tội thanh thiếu niên này cũng thực có vấn đề, với vóc dáng cao to của Hồng Hải Cương, nếu có người dám đánh cậu, chắc chắn khi Hồng Hải Cương phản kích lại thì tội thanh thiếu niên này cũng chịu thiệt không ít.

“Bởi vì bọn nó dám mắng thầy thực thôi nát, em ngồi ở bên cạnh nghe được, bỗng nhiên cảm thấy thực nổi giận, liền động thủ đánh tội nó.”

“Người... Người...”

Nghe được nguyên nhân vì sao cậu ẩu đả với người ta, đã vậy thanh âm còn rất kích động, làm Hạ Tình Hân thiếu chút nữa nói không nên lời.

Hồng Hải Cương nhìn thẳng vào hai mắt của Hạ Tình Hân, giống như hấp thu quang mang trên người anh, “thầy, thầy một chút cũng không thối nát, thầy rất tốt, rất đáng yêu, những lời nói này của em đều là sự thật.”

Hồng Hải Cương làm như không thấy được ánh mắt ngây người của anh, vẫn tiếp tục nói: “Tụi nó mắng thầy của tụi nó là được rồi, nhưng lại dám nói toàn bộ thầy giáo đều là loại đáng khinh bỉ, thầy rốt cuộc hiểu được hay không?”

Hồng Hải Cương vươn hai tay ôm lấy thắt lưng của anh, thần sắc phiến não nói: “thầy, em gần đây thật sự rất mê mẩn, em ngủ không được, ăn không vô, trong mộng đều mơ thấy thầy cười với em, nhưng khi em tỉnh lại, gọi điện thoại cho thầy, thầy cũng không thèm để ý em, em bỗng nhiên không viết được trình tự, cái gì cũng làm không được, em không biết nên làm thế nào mới tốt. Thầy, thầy cứu em với.”

Hạ Tình Hân quay đầu đi, nắm chặt tay cậu, làm cậu đau đến phải buông tay ra. “Người đi tìm tiểu Huệ của người mà nhờ cô ta cứu người.”

Cho dù anh nắm chặt như thế nào, Hồng Hải Cương chết cũng không chịu buông tay, thậm chí đem anh kéo lên trên giường, không để ý đến miệng vết thương, ôm anh nhỏ giọng nói: “thầy, em xin lỗi, trước kia em đã làm rất nhiều chuyện ngu ngốc, thầy tha thứ cho em được không? Thầy không cần không để ý đến em, thầy không để ý đến em, lòng em rất đau.” Bởi vì kích động, miệng vết thương bị rách ra, máu nhiễm ở trên da thịt.

Hạ Tình Hân thôi dùng sức bóp chặt tay cậu, “Người đau lòng đến chết càng tốt”

Dù sao anh vẫn còn quan tâm cậu, thấy cậu chảy máu lòng anh cũng rất đau, anh mắng: “Cái tên ngu ngốc này, miệng vết thương của người lại bị đổ máu kia, mau thả ta ra.”

“Thầy, van cầu thầy, em không biết nên làm thế nào mới tốt, thầy cũng không đến gặp em, em đi tìm thầy thì thầy cũng không để ý đến em, em thật đau lòng, thật khổ sở...”

“Ta nói vết thương của người đang đổ máu kia, người rốt cuộc có đang nghe ta nói hay không?”

Anh càng vặn vẹo, Hồng Hải Cương càng ra sức ngăn chặn anh, không để ý đến miệng vết thương đang đổ máu, lúc sau Hạ Tình Hân đành phải bất động, như vậy vết thương của Hồng Hải Cương mới không ra máu nữa.

“Em không cần tiểu Huệ, em chỉ muốn thầy, thầy, em yêu thầy, thực yêu thầy, trước kia em không biết, nhưng hiện tại em rốt cuộc đã biết.”

Hạ Tình Hân nghe được câu nói này, trong lòng chấn động không thôi.

Hồng Hải Cương hôn nhẹ lên mặt anh, “Em đã cùng tiểu Huệ chia tay, bởi vì em không viết được trình tự, tiểu Huệ liền mắng em là phế vật, còn nói em tiếp tục như vậy sẽ bị công ty phạt rất nhiều tiền, rồi cô ấy còn nói rất nhiều câu khó nghe; thầy, em biết cho dù em không viết được trình tự, thầy cũng sẽ không mắng em, đúng không thầy?”

“Người thật sự cùng tiểu Huệ chia tay?” Hạ Tình Hân ngạc nhiên.

Hồng Hải Cương gật đầu, hơn nữa trên mặt cậu viết: ...không tiếc nuôi chút nào.

“Cô ấy mắng em không biết kiếm tiền, sau này cô ấy gả cho em sẽ thực đáng thương, còn nói có một gã đàn ông đang theo đuổi cô ấy, người đó có rất nhiều tiền, rồi nàng còn nói rất nhiều việc linh tinh, nhưng em cần bản không nghe cũng không nghĩ, bởi vì trong đầu của em chỉ toàn là thầy mà thôi, thầy không để ý đến em, viết trình tự hay kiếm tiền đều không còn quan trọng nữa, chỉ có mỗi thầy là quan trọng nhất mà thôi.”

Lúc trước tiểu Huệ đại khái nghĩ đến, lấy năng lực kiếm tiền của Hồng Hải Cương thì cuộc sống của cô ta về sau sẽ rất thoải mái và an nhàn. Quả nhiên sự thật như cô ta mong muốn, đích xác Hồng Hải Cương kiếm được rất nhiều tiền, nhưng đáng tiếc gần đây cậu không được thuận lợi như trước, không thể tập trung đầu óc để viết trình tự, vì thế tiểu Huệ không muốn để ý đến cậu nữa.

Nhưng cho dù bởi vì việc này mà chia tay, cũng không cần nói đến khó nghe như vậy, cái gì mà có một người đàn ông có tiền đang theo đuổi cô ta, cái này có quá khoa trương không, cho dù là sự thật, cô ta cũng không cần nói trắng ra như vậy chứ?

“Thầy, cầu xin thầy ở lại bên cạnh em, cũng như chấp nhận tình yêu của em được không?” Hồng Hải Cương hai tay ôm chặt lấy anh, tuyệt không nghĩ muốn buông ra.

Hạ Tình Hân nhìn hai mắt chân thành của cậu, dường như nếu anh không đồng ý, mắt của cậu sẽ lập tức rơi lệ.

Hạ Tình Hân phát giác tim của mình đập nhanh kịch liệt, chính là vừa bị Hồng Hải Cương nhìn như vậy, toàn thân của anh cũng đã mềm yếu, phần dưới eo còn có một chút cảm giác. Anh vội vàng quay mặt đi. “Người không cần vẫn dán chặt vào ta ...”

“Thầy....”

Thanh âm của Hồng Hải Cương đột nhiên trở nên nam tính hoá, cậu phẳng phất cảm giác được thân thể của Hạ Tình Hân cũng đang biến hoá; cậu đem lửa nóng ở dưới hạ thân dán sát vào nửa người dưới của Hạ Tình Hân.

Hạ Tình Hân trợn mắt há hốc mồm, Hồng Hải Cương thể nhưng lại cương cứng ...

Hơn nữa cậu thở hổn hển đem miệng kề sát vào tai anh, “Thầy, thầy thật sự rất thơm, em đã lâu không có người được hương vị của thầy, tự nhiên lúc này trở nên thực kích động...”

“Cái tên động dục dục vạn năm này, người còn đang bị thương a ... còn có ... cha mẹ của người đang ở dưới lầu, đầu của người rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy?” Hạ Tình Hân mắng vài câu.

Hồng Hải Cương một tay tham lam tiến vào trong áo của anh, tay còn lại ở ngoài quần theo đường cong của cái mông anh đi dần xuống vuốt về chỗ ẩn mật ở giữa hai cánh hoa mông, cái loại cảm giác này làm cho cả người Hạ Tình Hân run lên.

“Người... cái tên sắc lang này, người đang tính làm cái gì đó?”

Anh càng mắng, động tác ở tay của Hồng Hải Cương càng nhanh hơn, làm cho toàn thân anh run lên một trận, càng ngày càng nóng lên; anh gấp đến độ ngồi dậy, cùng lúc đó Hồng Hải Cương rõ ràng đem mặt vùi vào giữa hai chân của anh, một bên thật nhanh đưa tay cởi quần của anh, đem quần của anh cởi đến chỗ chân, động tác cực kỳ nhanh gọn mà trước đây anh chưa từng thấy qua.

“Người...Người... cái tên sắc ma này ... Ô A a....”

Vốn tiếng mắng chửi thật lớn lại biến thành những trận rên rỉ mềm nhẹ tràn ra khoé miệng, Hạ Tình Hân vội lấy tay che miệng mình lại, nhưng lại không dấu được cuồng nhiệt trong cơ thể đang dần dần tăng cao.

Hồng Hải Cương ngậm lấy phân thân rực nóng của anh, làm cho hai chân của anh cơ hồ run lên; nguyên bản tay của anh phải ngăn cản Hồng Hải Cương, lại biến thành yếu đuối vô lực, đặt lên trên tóc của Hồng Hải Cương.

“Hương vị của thầy thơm quá, em thật lâu chưa được thưởng thức qua hương vị ở nơi này, thật ngọt, thật ngon a...”

Mặt cậu không đỏ, khí không suyễn nói ra rất nhiều câu nói làm người ta cảm thấy vô cùng thẹn thùng, làm cho hai gò má của Hạ Tình Hân đỏ bừng.

Nhưng chỉ cần nhớ tới những thống khổ đã trải qua thời gian trước, anh dựa vào cái gì muốn nằm ở dưới thân của Hồng Hải Cương, chẳng phải bởi vì tiểu Huệ rời đi nên Hồng Hải Cương mới quay lại tìm anh sao, cũng không phải bởi vì cậu yêu anh đến không thể tự kiềm chế được bản thân.

Nghĩ đến đây, Hạ Tình Hân tức giận dùng sức túm lấy tóc của Hồng Hải Cương, cự tuyệt cầu hoan của tên sắc ma thối này, dù sao cậu là động dục dục vạn năm, đối với ai cũng có thể động dục.

“Cút ngay, ai chuẩn người chạm vào ta? Ta không phải là búp bê tiết dục để người phát tiết sau khi tiểu Huệ rời đi.”

Hồng Hải Cương bị anh làm gián đoạn thể công, gương ánh mắt với vẻ mặt khó hiểu nói: “tiểu Huệ chuyện gì? Thầy, em chỉ thích thầy, hơn nữa rất yêu thầy, em không thích cùng tiểu Huệ làm loại chuyện này.”

Cậu còn dám nói dối, Hạ Tình Hân cảm giận nói: “Người không phải nói tiểu Huệ rất thơm, rất mềm mại, rất dễ chịu sao? Hương vị thơm ngon, ngọt ngào như bánh pút-đing sao? Cô ta ăn ngon như vậy, sao người không tìm đến mà ăn đi?”

Đích xác là Hồng Hải Cương có nói qua những lời nói đó, cậu gãi gãi đầu, thẳng thắn biểu đạt ý kiến của mình.

“Ngay từ đầu đúng là có loại cảm giác này, chính là ở cùng với tiểu Huệ càng lâu càng cảm thấy được hương vị của cô ấy rất khó ngửi, tuyệt không thơm, không giống với thầy, thường thường đều thơm thơm, hơn nữa cô ấy còn thường nói những đàn ông khác so với em tốt hơn, tốt hơn ở chỗ nào thì cô ta nói không quá rõ sao. Thầy, em ở cùng với cô ấy lâu dần càng không muốn cùng cô ấy làm tình, sau đó em căn bản ngay cả chạm cũng không nghĩ muốn chạm vào cô ấy, ngược lại mỗi khi em vừa nhìn thấy thầy, là liền muốn đè thầy xuống.”

“Ta hiện tại không có thoa kem dưỡng, căn bản là không thơm cũng không mềm mại!” Hạ Tình Hân tự giễu nói.

Hồng Hải Cương hôn một cái vào hạ thân của anh, cương quyết nói: “Sẽ không a, thầy vẫn rất là thơm, rất là mềm mại, hơn nữa bên người thầy thường thường sẽ có hào quang chiếu sáng, làm cho thầy thoát nhìn rất là đáng yêu, rất là xinh đẹp, làm cho em rất muốn ...liếm khắp thân thể của thầy, làm cho thầy dần dần trở nên hưng phấn a.”

“Người...”

Hạ Tình Hân khẽ nhú mồm, bởi vì Hồng Hải Cương lại cúi đầu xuống tiếp tục ngâm lấy lửa nóng của anh, vừa liếm vừa mút làm cho toàn thân anh trở nên vô lực, cái tay còn lại vòng ra phía sau anh, sờ soạng đi vào tiểu huyệt mềm mại ở phía sau của anh

“Người mau dừng tay cho ta, người đang bị thương, rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.”

Hồng Hải Cương ngẩng đầu vẻ mặt sáng rực: “Thầy có thể ngồi ở trên người của em vặn vẹo phần eo, chỉ cần không động đến miệng vết thương là tốt rồi, thầy chưa quen với loại tư thế này, em có thể giúp thầy...”

Nghe cậu nói rõ ràng như thế, thiếu chút nữa Hạ Tình Hân đã ban cho cậu một tát vào mặt: “Vặn vẹo cái đầu của người, người mau buông tay ra cho ta, ta không nghĩ sẽ cùng người bị thương làm cái loại chuyện này.”

Hồng Hải Cương sờ sờ vào đùi quần, ánh mắt ai oán nói: “Chỗ này của em thật đáng thương a, nó rất... muốn thầy, nó đợi được đi vào trong thân thể ấm áp của thầy, lần trước mới làm được một nửa thì thầy liền tức giận bỏ đi, lúc này đây thật sự không thể làm sao?”

Cậu trộm dò xét nửa người dưới của Hạ Tình Hân, “thầy không phải cũng ...cũng muốn làm sao?”

“Chờ vết thương của người lành rồi nói sau.”

Anh vừa nói xong, lập tức hối hận, như vậy không phải là quan hệ của bọn họ càng dây dưa kéo dài sao?

Ánh mắt của Hồng Hải Cương toả sáng, lập tức tự động nằm ngay ngắn ở trên giường, còn chủ động yêu cầu: “thầy, em muốn uống thuốc, bác sĩ nói như vậy miệng vết thương mới có thể mau lành.”

Anh vốn không muốn để ý đến cậu, nhưng bộ dáng của Hồng Hải Cương làm anh khó có thể yên tâm, đành phải đi lấy nước cùng thuốc, anh mở gói thuốc ra giúp cậu uống thuốc giảm sốt.

“Thầy, không cần không để ý tới em, phải ở bên cạnh em cả đời. Em cả đời này chỉ yêu mình thầy, trước kia là em sai lầm rồi, về sau em sẽ đối với thầy rất tốt, rất tốt a, thầy không thể không cần em.”

Bởi vì trong gói thuốc có thuốc an thần, cho nên Hồng Hải Cương uống thuốc xong không được bao lâu, liền buồn ngủ, bất quá cậu vẫn luôn miệng không ngừng thổ lộ lời yêu thương, làm cho trong lòng của Hạ Tình Hân không ngừng kích động.

Nhìn Hồng Hải Cương khép hai mắt lại ngủ thật say, đối với người yêu nhỏ tuổi hơn so với mình, thần kinh lại thập phần trẻ con, Hạ Tình Hân vẫn có chút không an lòng.

Anh hẳn là phải lập tức rời khỏi Hồng gia, nhưng lại chậm chạp không thể buông Hồng Hải Cương. “A Cương, anh thật sự có thể tin tưởng vào lời cậu vừa nói không?”

Hồng Hải Cương giống như đang ngủ cũng nghe được nghi vấn của anh, cậu bỗng nhiên đưa tay phải ra bắt lấy tay của anh, nói trong cơn mê: “Thầy, đừng rời bỏ em, không được rời khỏi...”

Nhìn tay mình bị Hồng Hải Cương cầm chặt chẽ, Hạ Tình Hân không thể không mềm lòng. Dù sao tình cảm trong mười năm không phải nói buông là có thể buông dễ dàng như vậy. Cuối cùng anh ở lại; nhìn bàn tay to đang nắm chặt chính mình, chung quy càng thêm quyến luyến rời đi.

10. Chương 10

Đợi cho Hồng Hải Cương tỉnh lại, cậu nhìn thấy Hạ Tình Hân ở bên cạnh cậu, lập tức lộ ra một loại tươi cười vui sướng khờ dại, cái loại tươi cười này so với bảo vật trân quý nhất trên đời còn muốn đẹp mắt hơn, làm cho trong lòng Hạ Tình Hân như có dòng nước ấm chảy vào vô hạn.

“Thầy, em nằm mộng thấy thầy muốn rời khỏi em, hại em thiếu chút nữa khóc ra, may mắn đây chẳng qua là mộng...”

Hạ Tình Hân gọi cậu xuống ăn cơm, Hồng Hải Cương chu cái miệng mình lên, “Thầy, thầy hôn em một cái được không? Như vậy em mới chịu xuống giường.”

Hạ Tình Hân đối với sự nũng nịu của cậu liền mắng cậu “ngu ngốc”, Hồng Hải Cương lập tức bò lên trên người anh, bay nhanh hôn lên miệng của anh, mãnh lực mút lấy hết thầy trong miệng của anh, làm cho Hạ Tình Hân thiếu chút nữa mềm nhũn, vô lực mà ngã xuống giường.

Hôn xong, cậu lộ ra biểu tình phi thường vui vẻ, hoàn toàn đối lập với nội tâm rối loạn cùng mềm yếu của Hạ Tình Hân, phảng phất tỏ rõ tương lai sắp tới của bọn họ.

“Thầy, em quyết định vẫn là chính mình chủ động thì tốt hơn, về sau em sẽ càng chủ động yêu thương thầy, sẽ không tạo cho thầy có cơ hội rời khỏi em.”

Hạ Tình Hân lau miệng, nhin không được mắng: “Cậu là tên ngu ngốc, chỉ toàn biết nói những lời vớ vẩn.” Mặc dù miệng đang mắng nhưng mặt của anh đã đỏ bừng.

Hơn nữa Hồng Hải Cương không phải chỉ có hôm nay mới nói như vậy, phảng phất như bù lại cho trước kia, hiện tại cậu không hề chỉ khi muốn làm tình mới có thể nói lời ngon tiếng ngọt, mà chỉ cần hai người một chỗ, cho dù là đang xem TV, cậu cũng sẽ ôm lấy anh, không ngừng ghé vào tai anh nói “em yêu thầy”, dường như sợ chính mình lần thứ hai mất đi Hạ Tình Hân, càng giống ý đồ văn hồi tâm đã từng mất đi của Hạ Tình Hân, sợ trong nháy mắt anh không còn thương cậu nữa.

Những câu “em yêu thầy” của cậu, Hạ Tình Hân nghe vào lỗ tai đều đã muốn phát ớn.

Nhưng không thể phụ nhận, đoạn tình cảm ngọt ngào đó cũng dần dần xoá tan đi nỗi bất an trong lòng của anh, người yêu so với trước kia càng sắc sảo, quan tâm mình, hơn nữa đích xác toàn tâm toàn ý chỉ có một mình anh.

Có lẽ vì cậu đã từng có những hành động ngu xuẩn làm phụ lòng Hạ Tình Hân, làm cho cậu xém tý nữa mất đi anh, cho nên Hồng Hải Cương lấy chính phương pháp độc hữu anh gấp bội để quý trọng anh, hy vọng anh vĩnh viễn đều bồi ở bên cạnh cậu.

“Thầy, hôm nay em muốn dẫn thầy đến một nơi thực đặc biệt a.”

Hai người dùng xong cơm nước, hôm nay là buổi tối thứ 5 trong tuần, sinh ý của nhà ăn phi thường tốt, nếu không phải Hồng Hải Cương đã đặt chỗ trước, bọn họ căn bản là không thể bước chân vào đó được.

Hồng Hải Cương của hiện tại đều đã vì niềm vui của anh mà suy nghĩ chu đáo: giống như ăn cơm cái gì, đi chơi nơi nào, hoạt động linh tinh đủ thứ, chỉ sợ Hạ Tình Hân đối với cậu không hài lòng mà quay đầu bước đi.

Hơn nữa có thể là Hồng Hải Cương cùng anh tiến triển thuận lợi trong quan hệ tình cảm, nên đầu óc thư giãn rất nhiều, nguyên bản trình tự không thể viết được trước kia, chỉ cần sau nửa tháng cậu đã hoàn thành, công ty hợp tác với cậu đưa tới một tờ chi phiếu mà khi Hạ Tình Hân nhìn số lượng con số trên đó thiếu chút nữa nói không nên lời.

Có đôi khi trong lòng anh nghĩ: có lẽ tiểu Huệ để tuột mất một con cá lớn như Hồng Hải Cương mới là việc đáng tiếc nhất đời của cô ta, lấy năng lực kiếm tiền một cách đáng sợ của cậu, chỉ sợ không cần tới năm ba mươi tuổi, cậu đã trở thành tỷ phú.

Xe thông thả tiến vào tầng hầm ngầm, Hồng Hải Cương đỗ xe ngay ngắn, cầm cái chìa khoá, mang Hạ Tình Hân theo tầng hầm ngầm đi vào thang máy đến lầu một.

Phòng ốc to lớn này thoạt nhìn có chút cao cấp.

Hồng Hải Cương mở cửa, bên trong phòng ốc trang hoàng mới mẻ, hơn nữa lại còn rất xa hoa, chỉ sợ nội thất trang hoàng thôi cũng đã trên hai trăm vạn mới làm được.

“Đây là cái gì?” Hạ Tình Hân quay đầu lại hỏi cậu.

Hồng Hải Cương trả lời một cách rất tự nhiên, “Đây là sinh kim đưa cho thầy.”

“Sinh....sinh kim?” Cơn não của Hạ Tình Hân hoạt động có chút ngừng trệ. Sinh kim không phải là tiền của nhà trai hướng nhà gái đưa tới khi kết hôn sao? Cùng căn phòng này có cái gì liên quan ?

“Thầy về sau nhất định sẽ thành lão bà của em, cho nên em trước dùng căn phòng này làm sinh kim đưa cho thầy, như vậy thầy sẽ không có thể chạy theo người khác.” Hồng Hải Cương thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Trải qua chuyện cũ, hiện tại cậu đối với Ngũ Xương Liên vẫn cảnh giác rất chặt chẽ, chỉ cần nhìn thấy Hạ Tình Hân đi cùng một chỗ với Ngũ Xương Liên, biểu tình trên mặt của cậu sẽ vặn vẹo khó chịu.

Ngay cả khi Hạ Tình Hân đã giải thích rõ ràng là anh cùng Ngũ Xương Liên chỉ là quan hệ đồng sự bình thường, nhưng Hồng Hải Cương vẫn thực sợ hãi Hạ Tình Hân sẽ bị Ngũ Xương Liên bắt cóc đem đi.

Bởi vì trước đây, khi Hạ Tình Hân đang thất tình, đích xác có tính toán cùng kết giao với Ngũ Xương Liên, mà hiện tại cậu quý trọng Hạ Tình Hân như vậy, trong lòng đương nhiên mười phần để ý đến đoạn chuyện cũ kia; ngay cả Hạ Tình Hân cùng Ngũ Xương Liên không có phát sinh chuyện gì, nhưng cậu vẫn rất phi thường lo lắng.

“Đây là phòng mới của em và thầy, em còn muốn công nhân khắc lên cửa một chữ ‘hỉ’”

Hồng Hải Cương mở cánh cửa phòng ngủ chính có khắc chữ “hỉ” ở trên, phòng khách đã được bố trí vô cùng thanh lịch, thì phong cách bố trí của phòng ngủ chính càng đặc biệt hơn, làm cho người ta nhìn không được muốn nhảy lên chiếc giường thật lớn kia được đặt ở giữa phòng mà lăn lộn vài vòng.

Khi Hạ Tình Hân còn đang mê muội với thiết kế của phòng ngủ chính, Hồng Hải Cương đã lôi kéo anh ngồi ở mép giường, thực khẩn trương hỏi: “Thầy, thầy nguyện ý gả cho em không?”

Hạ Tình Hân rất muốn mắng cậu nói bậy, anh là đàn ông làm sao có thể làm như vậy, nhưng không hiểu vì cái gì, hốc mắt lại đỏ lên.

Hồng Hải Cương từ trong túi tiền lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, bên trong là một cặp nhẫn bạch kim.

Cậu cầm lấy một chiếc nhẫn đeo vào ngón tay áp út của Hạ Tình Hân, nói ra ý nghĩ chân thật của chính mình. “Thầy, này cũng không có gì quý giá, chỉ là bạch kim, nhưng mỗi mười năm em sẽ đổi một lần, sau mười năm, chúng ta liền đổi thành ngọc bích, mười năm tiếp theo, chúng ta lại đổi thành ru-bi, mười năm tiếp theo nữa, chúng ta sẽ lại đổi thành saphia, chờ sau khi thay đổi vài cái mười năm, chúng ta đều là lão Công Công, khi đó chúng ta lại cùng nhau mang kim cương.”

Chiếc nhẫn bạch kim trên ngón tay loè loè toả sáng, Hạ Tình Hân rất muốn mắng cậu lãng phí tiền, nhưng thanh âm hé ra khỏi miệng lại không thành tiếng.

Hồng Hải Cương từ cái túi xách đeo bên người lấy ra khế đất của căn phòng đặt vào trong tay của Hạ Tình Hân.

“Kỳ thật tiền của lão công chính là của lão bà, toàn bộ căn phòng này chỉ thuộc về thầy, là sính kim em đưa cho thầy. Thầy, xin thầy hãy nhận nó, được không?”

Anh cảm thấy trong ánh mắt chân thật kia không hề có một tia đùa giỡn. Cậu không biết là chính mình hướng tới cầu hôn một người đàn ông có cái gì kỳ quái sao? Hạ Tình Hân nhin không được ghen ngào, “Anh sẽ không sinh được em bé”

“Em cũng không phải vì sinh em bé mới cùng thầy sống cùng nhau, em là bởi vì ở cùng thầy rất vui vẻ, rất thoải mái, cho nên mới hướng thầy cầu hôn. Huống hồ thầy cũng không phải heo mẹ, vì cái gì nhất định phải sinh em bé?”

Tuy rằng Hạ Tình Hân sớm biết tài ăn nói của cậu so với người bình thường không giống nhau, nhưng nghe được cậu nói như vậy, vẫn làm cho anh vừa khóc vừa cười, nước mắt không giữ được rơi xuống đầy mặt.

“Thầy, em yêu thầy, em thật sự rất yêu, rất yêu thầy.”

Hồng Hải Cương nói xong lời yêu thương bỗng nhiên đẩy ngã Hạ Tình Hân, vẻ mặt buồn rầu cắn môi, hơi thở bỗng nhiên trở nên dồn dập. “Thầy, em nhìn thấy lệ trong mắt của thầy, bỗng nhiên cảm thấy chịu không nổi, có thể làm chứ...có thể chứ ...”

Nước mắt của Hạ Tình Hân còn đang lăn dài trên má, nghe câu nói của cậu, anh kinh ngạc đến ngay cả khóc đều đã quên; mà Hồng Hải Cương đã ở trên người anh ‘ma cọ xát cọ’. Anh đều đã quên người này là đại sắc ma vô địch thiên hạ, thiếu chút nữa bị cậu nói mấy câu ngọt ngào lừa đi qua.

“Anh còn chưa quyết định có nên cùng với cậu tiếp tục phát sinh quan hệ không a!” Anh sợ tới mức đẩy cậu ra.

Từ sau khi bọn họ hợp lại, Hạ Tình Hân không chuẩn cho Hồng Hải Cương chạm anh, nguyên nhân là vì cậu đã làm cho anh chịu khổ lâu lắm, anh không muốn làm cho Hồng Hải Cương dễ dàng thực hiện được, huống chi Hồng Hải Cương tính dục pha cường, như vậy coi như là đang xử phạt cậu.

“Nhưng lần trước thầy nói chờ vết thương của em lành là có thể, vết thương của em đã lành từ lâu, thầy vẫn không cho em chạm thầy, em ... em ... em nhin không được !”

Cậu dùng sức áp đảo anh, ở trên cổ của anh hạ xuống lung tung những cái hôn.

Hạ Tình Hân mắng cậu: “cậu đứng lên cho anh.”

“Không cần!”

Không thể tưởng được anh mắng cậu, cậu thậm chí có can đảm cãi lại. Từ sau khi bọn họ ở cùng nhau lần thứ hai, Hồng Hải Cương không còn giống trước đây, dường như cậu cảm thấy được cậu phải làm người bảo vệ cho Hạ Tình Hân, cho nên càng trở nên nam tử hán có khí khái, không hề giống như trước đây sợ hãi rụt rè, nếu gặp được Ngũ Xương Liên, lại giận dữ trừng mắt nhìn Ngũ Xương Liên, biểu thị hận ý hàm xúc mười phần.

“Đêm nay em mang thầy đến căn phòng mới này, là bởi vì đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, nào có ai vào đêm tân hôn không làm loại chuyện này chứ, thầy, em sẽ cho thầy rất vui sướng.”

Cậu liếm môi, bộ dáng của một đại sắc ma xuất hiện, lại gọi cảm đến muốn chết.

Hạ Tình Hân nhin không được nuốt một hơi nước miếng, kinh giác chính mình thể nhưng nổi lên phản ứng, anh lập tức muốn chạy xuống giường, lại bị Hồng Hải Cương từ phía sau ngăn chặn.

Cậu ôm lấy thắt lưng của anh, không ngừng vuốt ve xoa bóp lên cặp mông xinh đẹp của anh, hơn nữa tay còn không an phận đưa ra phía trước kéo dây lưng của Hạ Tình Hân xuống, mở ra sau đó tiến đi vào, một

tay quần lấy nhược điểm nam tính của anh, bao phủ lên nó rồi nhẹ nhàng xoa nắn, làm cho thất lưng của Hạ Tình Hân lập tức trở nên vô lực đành nằm úp sấp lên trên giường

“Thầy, thầy nên ngoan ngoãn, em đang rất kích động, không muốn làm thầy bị thương...” Cậu vừa nói vừa lộ ra khuôn mặt tươi cười của sắc ma, tiếp tục nói xong lời nói hạ lưu: “Hay là thầy hy vọng chúng ta dùng phương pháp kích thích một chút?”

Trên mặt Hạ Tình Hân đỏ bừng lên như xuất huyết, cái gã đàn ông hỗn đản này càng lúc càng lớn mặt, trước kia không dám đối với anh nói chuyện như vậy, khả hiện tại lá gan càng ngày càng to.

“Cái tên ngu ngốc này, anh không muốn làm, cậu nghe không hiểu sao?”

“Không sao, thầy chờ một chút, rồi sẽ muốn làm thôi.” Hồng Hải Cương vuốt ve lên hạ thân của anh với kỹ xảo phi thường điêu luyện.

Một trận ma dương lùi lên đầu bụng của Hạ Tình Hân, cậu chỉ cần hai ba lượt đã vạch trần toàn bộ quần áo của anh xuống; Anh ở trên giường lớn giãy dụa suy nghĩ muốn chạy trốn, anh dời tới hướng đông, Hồng Hải Cương liền che ở hướng đông, anh lăn về hướng tây, Hồng Hải Cương liền ôm lấy thân thể anh cùng nhau lăn, một chút không cẩn thận bị Hồng Hải Cương bắt lấy một chân, cậu dùng ưu thế thể trọng áp lên thân thể phía dưới.

Chỉ cần bị thân mình cao lớn của cậu đè nặng, Hạ Tình Hân liền không thể động đậy, chỉ có thể thở vù vù, cho dù giãy dụa như thế nào cũng không có hiệu quả.

Hơn nữa kỹ xảo cởi quần áo của cậu rất lợi hại, rất nhanh gọn, chỉ trong phút chốc hai người đã trần truồng nằm ngả xuống giường.

“Buông ra, anh cảnh cáo cậu...”

Hạ Tình Hân mới mở miệng mắng, thân thể trắng kiện của Hồng Hải Cương liền áp lên anh, gì đó nóng hừng hực giữa hai chân cậu thẳng hướng đâm vào bấp đùi của anh, quả thực làm cho toàn thân người ta đều mềm nhũn... Không phải, anh nói sai rồi, quả thực là làm cho người ta lửa giận công tâm.

“Anh nói không cần, cậu nghe không hiểu sao?” Anh rống giận.

Hồng Hải Cương cảm lửa nóng giữa hai chân anh không ngừng xoa bóp, nhiệt lưu cấp tốc dâng cao, cho dù mắng chửi người cũng rất không có sức thuyết phục.

Hồng Hải Cương cảm dục bao lâu, thì anh liền cảm dục bấy lâu. Hiện tại như thiên lôi nhất thời gián lửa xuống, anh biết mình đã sớm lộng ướm bàn tay to của Hồng Hải Cương, chớ nói chi là từ trước đến nay mỗi lần bị Hồng Hải Cương chà đạp đến cực hạn bí cảnh mới đủ với cậu, thân thể này đã sớm được cậu tôi luyện qua, chỉ biết nghe theo lời cậu, nó đã sớm co rút lại tiến vào lửa nóng khát cầu.

Hồng Hải Cương giữ chặt thân thể anh, ánh mắt nồng nhiệt làm cho anh cảm thấy run sợ; cậu hiện tại càng ngày càng có quyết đoán của đại nam nhân, bị cậu nhìn chăm chăm như vậy, làm cho anh cảm thấy không được tự nhiên.

“Thầy, có phải vì em từng kết giao với tiểu Huệ, nên bây giờ thầy ghét bỏ em?”

Hạ Tình Hân xấu hổ liền quay đầu đi, nếu nói trong lòng anh không ngại, có quỷ mới tin. Đích xác anh thực để ý, hơn nữa để ý muốn chết! Có lẽ bởi vì trong lòng của anh còn có khúc mắc, cho nên mới chậm chạp không cho Hồng Hải Cương chạm vào anh, không thể tưởng được trực giác dã thú tính của Hồng Hải Cương thế nhưng lại đoán trúng.

“Không có, anh mới không có ngại.”

Hồng Hải Cương kéo mặt anh lại, sắc mặt ngưng trọng nói: “Thầy đang nói dối.”

Bởi vì mặt bị kéo lại ..., cho nên Hạ Tình Hân chỉ có thể nhìn thẳng Hồng Hải Cương, mi thô mắt to của cậu, mỗi một đạo đường cong trên mặt đều mang hương vị đàn ông.

Chớ nói chi là thân thể cường tráng rắn chắc của cậu, là loại hình mà phụ nữ yêu nhất, nếu không phải cá tính của cậu thực sự hơi hướng nội, có lẽ Hồng Hải Cương đã có một đồng phụ nữ theo đuổi, tiểu Huệ bất quá chỉ là một trong số đó mà thôi.

“Đàn ...đàn bà có điều so sánh tốt hơn? Rất thơm lại thực mềm mại, anh tái thể nào cũng không có khả năng làm cho mình vừa thơm lại vừa thực mềm mại, anh không có mộng cũng không có ngực, hơn nữa ... hơn nữa...” dường như chính mình càng nói càng thêm bí hiểm, là loại hình không hề thích hợp với Hồng Hải Cương.

Nếu không phải trong lòng vẫn luôn âm thầm đau buồn vì chuyện này, vì sao tiểu Huệ vừa xuất hiện, anh liền có thể hoàn toàn buông tha cho Hồng Hải Cương.

Có lẽ ở sâu trong nội tâm, anh đã sớm nhận định, cuối cùng Hồng Hải Cương nhất định sẽ kết hôn cùng với một người phụ nữ đáng yêu, cùng nhau sinh ra một đám “cây củ cải đỏ đầu” giống như Hồng Hải Cương.

Hồng Hải Cương bắt lấy tay anh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thầy, chỉ cần nhìn thấy lệ trong mắt thầy, lòng em đau như dao cắt, thầy biết không? Chỉ có thầy mới có thể làm cho lòng em rung động nhanh như vậy.”

Biểu tình trên mặt của cậu vô cùng nghiêm túc, cậu bắt lấy tay anh, chạm vào vị trí trái tim trên ngực của cậu, làm cho Hạ Tình Hân cảm nhận được lửa nóng từ trong bàn tay của cậu truyền tới, tim anh đập thật sự nhanh, thật sự rất nhanh.

“Em không hiểu cái gì gọi là xinh đẹp, đẹp đối với em mà nói.....thực ra em cảm thấy mọi người cao thấp đều giống nhau như đúc, nếu không phải thanh âm của bọn họ bất đồng, em căn bản cũng không nhận ra ai là ai, chính là chỉ có bộ dạng của thầy không giống với người khác, thầy ở trong mắt của em thực sáng ngời. Khi em thay đổi đến vài người gia sư, thì có một ngày thầy đến nhà, mẹ em nói, nếu thầy cũng không có biện pháp làm cho em học tập tiến bộ, cũng sẽ sa thải thầy.” Hồng Hải Cương nói ra bí mật năm đó: “Vì để giữ lại thầy ở bên cạnh em, em học bài đến nửa đêm không ngủ, thầy nhất định không hề biết chuyện này nhỉ.”

Đích xác Hạ Tình Hân không biết, anh còn tưởng chính mình có phương pháp dạy tốt, hơn nữa Hồng Hải Cương lại thông minh, nên thành tích của cậu ngày càng tiến bộ là điều hiển nhiên, anh hoàn toàn không biết Hồng Hải Cương thế nhưng lại ngấm ngấm cố gắng học bài như vậy.

“Em ở cùng với thầy lâu như vậy, vẫn là chỉ có thầy luôn làm cho em kích động. Mỗi lần thấy thầy, em đều muốn áp đảo thầy. Em thừa nhận ngay từ đầu em ở cùng với tiểu Huệ cảm giác thực mới mẻ, rất nhanh hưng phấn, bởi vì cho tới bây giờ em đều không có kinh nghiệm cùng người khác kết giao, với lại tiểu Huệ rất hay làm nũng, làm cho em cảm thấy được không thể rời đi cô ấy, bởi vì cô ấy thực yếu đuối, thực đáng thương, nếu em rời đi cô ấy, cô ấy sẽ rất là đáng thương, nhưng kỳ thật cô ấy tuyệt không đáng thương, cô ấy chỉ giả bộ một bộ đáng đáng thương mà thôi.”

Hạ Tình Hân nghe được cậu bắt đầu kể về chuyện tình của mình, tim của anh tựa như bị xé rách từng mảnh. Anh muốn đẩy Hồng Hải Cương ra, nhưng Hồng Hải Cương không cho phép anh trốn đi cái nhìn của cậu.

“Thầy, mời thầy tiếp tục nghe, ngay từ đầu em ở cùng tiểu Huệ đúng là rất vui vẻ, chính là không quá một tháng em liền ngấy muốn chết, em thật muốn đi tìm thầy, nhưng tiểu Huệ nói chúng ta như vậy là không bình thường; cô ấy còn nói thầy Hứa cũng không thích em dán chặt vào thầy, cho nên em vẫn cố chết chịu đựng không đi tìm thầy, em có thể chịu người khác nói em không bình thường, nhưng em không thể nhẫn nhịn người khác nói thầy không bình thường, cho dù người đó là tiểu Huệ, em cũng sẽ tức giận.”

“Cho nên một khoảng thời gian ngắn kia, cậu không tới tìm anh, không phải là vì cậu căn bản đã quên anh sao?”

Hạ Tình Hân vô cùng ngạc nhiên, lúc ấy anh còn đang thương tâm tuyệt vọng, nghĩ thầm rằng, mười năm chung sống với nhau, thế nhưng Hồng Hải Cương đối với anh không có lấy một tia tình ý, như thế nào biết được trong lúc đó nội tâm của Hồng Hải Cương cũng đang giãy dụa để vượt qua.

Hồng Hải Cương ôm lấy anh, hôn lên sợi tóc của anh, nhỏ giọng nói: “Chính là em chịu không nổi, lâu như vậy mà không nhìn thấy thầy, rốt cuộc có một ngày, em đi siêu thị mua đồ uống, lấy có muốn đưa cho thầy để được gặp thầy. Ngày đó, em nhìn thấy Ngũ Xương Liên lái xe đưa thầy về nhà, sau đó...”

Hạ Tình Hân cảm thấy thân mình cứng ngắt, lực đạo ôm lấy anh của Hồng Hải Cương bỗng nhiên tăng mạnh, như là sợ anh bị người khác cướp đi.

Hồng Hải Cương tiếp tục nói: “Hắn hôn thầy, thầy đều không có cự tuyệt, em nhìn thấy rất là tức giận, rất là khổ sở, sau đó em liền quyết định, cho dù em không bình thường, em cũng không muốn làm cho thầy hôn gả đàn ông khác.”

Đích xác, bắt đầu từ ngày đó, Hồng Hải Cương không ngừng gọi điện thoại quấy rầy anh, nguyên lai cậu nhìn thấy một màn hôn môi giữa anh và Ngũ Xương Liên.

“Thầy, mời thầy cùng theo em trở thành không bình thường, chỉ cần nhìn một mình em là tốt rồi, về sau em tuyệt đối sẽ không tái làm cho thầy thương tâm khổ sở, cả đời cũng sẽ không, thầy nên biết sự xuất hiện của tiểu Huệ là lần đầu cũng là lần cuối. Từ nay về sau, em sẽ không bao giờ...gặp người đàn bà nào khác, chúng ta ... hai người cùng nhau không bình thường đi.” Hồng Hải Cương nói năn nỉ lộn xộn.

Nhưng trong lòng Hạ Tình Hân nóng quá, anh biết Hồng Hải Cương chính là lấy phương thức độc hữu anh, đang đối với anh nói ra lời thề ưng thuận cả đời.

“A Cương...”

Anh gắt gao ôm lấy Hồng Hải Cương, những nghi vấn cùng bất an trong lòng nháy mắt tiêu tán đi không còn.

Hồng Hải Cương cũng ôm chặt lại anh, “Thầy...”

Anh đột nhiên nhẹ nhàng đẩy Hồng Hải Cương ra, lập tức nằm ngay ngắn ở trên giường, xấu hổ mà cong đùi lên, mở ra hai chân, đem tất cả tốt đẹp của mình bày ra trước mắt của Hồng Hải Cương.

“Anh...anh cũng rất muốn A Cương, cậu nói đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, không làm loại chuyện này không phải rất kỳ quái sao?”

Hồng Hải Cương cười tươi đến nỗi không chỉ làm tim của anh hoà tan, mà toàn thân của anh cũng rực cháy lên.

Hồng Hải Cương hạ thấp người đè lên anh, kịch liệt hôn lên đôi môi của anh. Mà anh cũng đồng dạng nhiệt liệt hôn trả lại, tiếp theo kêu lên một tiếng đau đớn, cực đại lửa nóng của Hồng Hải Cương đã tiến vào trong cơ thể anh.

Bởi vì hai người đã lâu không có thân thiết, trong cơ thể anh gần như không thể cất chứa hết được cực đại lửa nóng đó, đau đến nỗi kêu lên tiếng.

“Thầy, rất đau sao? Là em quá thô lỗ.”

Hồng Hải Cương so với trước kia săn sóc, chu đáo hơn nhiều, còn muốn rời đi; Hạ Tình Hân chặt chẽ bắt lấy bờ vai của cậu, thân mình phát run, dần dần thả lỏng thân xác, anh không cần Hồng Hải Cương rời đi, anh muốn hoàn toàn cảm nhận được nhiệt tình của Hồng Hải Cương.

“Tiếp tục đi A Cương, anh rất muốn cậu, rất muốn .. rất muốn cậu...”

Hơi thở anh run rẩy, vừa đáng yêu vừa ngây thơ, làm cho Hồng Hải Cương giống như mãnh hổ phát cuồng, rống lên một tiếng, thô bạo hôn môi anh, dưới thân cũng không thể khống chế mà trườn tiến mãnh liệt, va chạm liên tục làm cho Hạ Tình Hân cảm nhận sâu sắc, rất nhanh liền chuyển hoá thành khoái cảm không cách nào hình dung.

“Ha... A... A a... A Cương... A Cương...”

Khoái hoạt kịch liệt thổi quét qua tinh thần cùng thể xác của anh, Hạ Tình Hân ở dưới thân thể của Hồng Hải Cương cảm nhận nhiệt tình nóng bỏng, nước mắt vì vui sướng, vì mê loạn mà không ngừng chảy xuống, toàn thân như đang nằm trong dòng nước ấm, miệng không ngừng gọi nhủ danh của người yêu.

Bất quá thời điểm anh đã phóng thích hai ba lần, toàn thân cơ hồ không còn khí lực, thì vẻ mặt Hồng Hải Cương vẫn bình bình hưng trí, cúi đầu xuống lại hôn lại liếm khắp người anh, hạ thân vẫn cương cứng sừng sững.

Hạ Tình Hân chịu không nổi, thấp giọng cầu xin: “A Cương, anh chịu không nổi, ngày mai ...ngày mai làm tiếp được không?”

“Thầy, người thầy thật thương, em không chế không được chính mình.”

“Oa a... Không... Không cần... A Cương... Đừng nữa... Anh sẽ chết mất...”

Không nghĩ tới A Cương tiểu tử thú vị này vẫn còn rất dồi dào tinh lực, vẫn muốn tiếp tục làm cái chuyện xấu hổ này.

“Thầy, làm một lần nữa là tốt rồi, lại một lần nữa thôi...” Cậu căn bản là không có dừng tay, càng làm càng kịch liệt hơn.

“Oa a... A Cương... Dừng tay đi...”

“Thầy, thầy thật đẹp, em không có biện pháp...lần này là lần cuối cùng, được không”

Hồng Hải Cương vừa làm vừa nói ra vô số “một lần cuối cùng”, Hạ Tình Hân rống giận: “cái tên sắc ma này, mau dừng tay cho anh, oa ... A a a...” Tiếng rống giận dữ ở dưới cái hôn nồng nhiệt của Hạ Tình Hân biết thành tiếng rên rỉ cam chịu.

Hồng Hải Cương vẻ mặt vẫn chưa thoả mãn một chút nào.

Đối với Hạ Tình Hân một muốn chết, sắc ma cảm thấy vẫn chưa đủ này không ngừng ôm ôm, lại hôn hôn, làm cho Hạ Tình Hân chỉ có thể rống giận trong lòng, quả nhiên vẫn không nên theo tâm ý của đại sắc ma này, anh biết chắc ngày mai mình không cách nào bước nổi chân xuống giường.

{Quả nhiên, chính mình vẫn không thể mềm lòng đối với hắn mới đúng, bằng không người bị hại nhất định sẽ là mình.}

quyển sách hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuat-hiep-sac-nam>